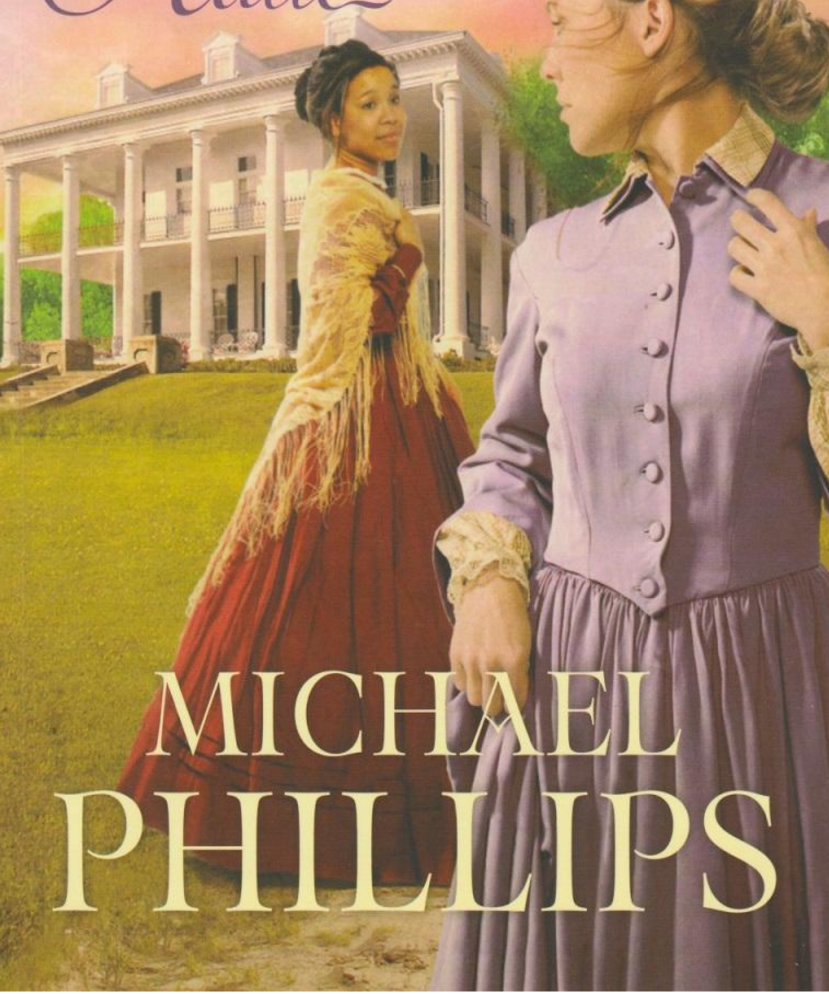
roman

Căminul domnișoarei Katie

Verişoarele din Carolina * 4

Căminul domnișoarei Katie

MICHAEL PHILLIPS

Traducere de Mihaela Tocuţ-Addy

CASACĂRŢII

Oradea, 2018

Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *Miss Katie's Rosewood*, la Bethany House Publishers, un imprint al Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, SUA.

Căminul domnişoarei Katie
de Michael Phillips

OP 2, CP 30
410670, Oradea
Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975
E-mail: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PHILLIPS, MICHAEL
Căminul domnişoarei Katie / Michael Phillips; trad.: Mihaela Tocuț-Addy. - Oradea: Casa Cărții, 2018
ISBN 978-606-732-094-7

I. Tocuț-Addy, Mihaela (trad.)

821.111

Traducerea: Mihaela Tocuț-Addy
Editarea: Camelia Luncan
Tehnoredactarea: Vasile Gabrian
Corectura: Timeia Pop
Coperta: Marius Bonce

Creştinilor curajoşi, ce gândesc cu îndrăzneală...

şi numeroşilor noştri cititori fideli care ne-au scris
de-a lungul anilor ca să îşi exprime recunoştinţa
pentru diferitele moduri în care scrierile mele
şi ale lui George MacDonald le-au deschis ochii şi mintea
în privinţa naturii, caracterului şi lucrării lui Dumnezeu.

Într-o lume în care aşa-zisa „corectitudine doctrinară" exercită o influenţă aproape atotcuprinzătoare asupra bisericii, nu toţi creştinii apreciază provocările curajoase şi sincere aduse sistemului de credinţă. Neîndrăznind să se avânte în larg, majoritatea se mulţumesc să rămână toată viaţa la adăpost, pe limanuri teologice sigure, unde fiecare întrebare îşi are un răspuns prestabilit, transmis de-a lungul anilor drept adevăr de credinţă prin tradiţia dogmatică „strămoşească". Pentru cei care, găsindu-se într-un astfel de mediu, aleg să plonjeze în apele mai adânci ale Scripturii, călătoria spirituală va fi adesea una singuratică. Deşi există câteva excepţii, cărora trupul lui Cristos le datorează enorm, curajul de a examina în mod aprofundat doctrinele învechite nu este nici respectat, nici încurajat de mulţi pastori, preoţi, lideri spirituali, profesori, directori de editură şi predicatori/ propovăduitori ai Evangheliei. Cei care se aventurează în aceste ape mai adânci se trezesc de regulă înotând împotriva curentului, luptându-se să ţină piept puhoiului dogmatic de pasaje biblice (niciunul re*gândit* dintr-o perspectivă modernă) care este revărsat asupra sa. Şi, cu toate astea, ei îşi continuă căutările, însetaţi să cerceteze temele profunde ale Scripturii şi să cunoască astfel mai îndeaproape inima de Tată a lui Dumnezeu.

Acesta este motivul pentru care scriu – să vă încurajez pe *voi*, cei cutezători, să cercetați mai departe. Reacțiile voastre mi-au confirmat faptul că aceasta este o aventură – deloc ușoară – la care am fost și suntem în continuare părtași cu toții. Și trebuie să ne facem cu toții curaj să mergem înainte! Pentru că singura cale de a ajunge să Îl cunoaștem pe Dumnezeu Tatăl așa cum L-a cunoscut Isus este adâncindu-ne în Scriptură, cu mintea deschisă și inima cufundată în rugăciune.

Să Îl cunoști pe Dumnezeu așa cum este El *cu adevărat*, nu cum Îl prezintă o doctrină sau alta, ci prin *Logos*, natura Lui divină revelată prin Cuvântul Său, și apoi să faci, la fel ca Isus, nu voia ta, ci *a Lui* – acesta este singurul scop cu adevărat important al spiritualității. Cartea de față și călătoria spirituală descrisă în ea vă sunt dedicate vouă, celor care ați făcut din această cunoaștere adevărată și din ruga de a trăi în ascultare, aidoma lui Isus, dorința cea mai arzătoare și țelul suprem al pribegiei voastre prin viață. Vă mulțumesc din adâncul inimii pentru toate încurajările și susținerea pe care mi-ați arătat-o de-a lungul călătoriei mele. Vă susțin la rându-mi în căutările voastre și vă respect!

Cuprins

Prolog 9
1. Alarmă în miez de noapte 11
2. Tragedie 17
3. În căutarea făptașului 23
4. Pictorul 27
5. La pârâu 31
6. Arestarea 35
7. Mustrări de cuget 41
8. La țară 49
9. În celula condamnatului 57
10. Mărturisire 63
11. Primul pas 71
12. Eșafodul 77
13. Cu trenul 79
14. Separare 85
15. O poveste răscolitoare 87
16. În ultimul vagon 93
17. Philadelphia 99
18. Dispărută fără urmă 103
19. La Rosewood 107
20. O inițiativă îndrăzneață 109
21. Niște salvatori dubioși 115
22. Îngrijorare 119
23. Vești și secrete 123
24. Un musafir neașteptat 127
25. O plimbare în fapt de seară 131

26. O schimbare de rău augur 139
27. Îmi iau viața în mâini 145
28. Dincotro bate vântul 149
29. Prieteni noi 153
30. Parfum și probleme 157
31. Pe urmele răpitorilor 161
32. Prea târziu 163
33. Un negru într-un cartier de albi 167
34. În apropiere de Wolf Cove 171
35. Misiunea de salvare 175
36. În așteptare 183
37. Cugetări matinale 187
38. Cei trei bărbați de la Rosewood 191
39. Din nou împreună 195
40. Vechea fermă 199
41. Baltimore 205
42. Lacrimi de despărțire 209
43. Vremea culesului 215
44. Ni se alătură încă un culegător 219
45. O discuție despre viitor 223
46. Altercația 231
47. Semințe spirituale 239
48. Sam Jenkins 251
49. Herb Watson 255
50. Oferta 257
51. Consfătuire 261
52. Strădanii deznădăjduite 267
53. Alertă 271
54. O decizie grea 277
55. Rămas-bun 283
56. Înfruntarea 287
57. La foc de tabără 291
58. În Nord 299
59. Bine-veniți 307
60. Un nou început 311
61. Restul vieții noastre 323
Epilog: Depănând amintiri 335
Despre autor 339

Prolog

Trecuserăm prin multe împreună, Katie și cu mine. Din două străine, ajuns-am încet-încet a ne socoti două surate ce se luptă să răzbească singure prin greutăți, ca mai apoi să aflăm că suntem, de fapt, verișoare.

Mai presus de toate, însă, eram prietene. Iar asta însemna mai mult ca orice altceva pe fața pământului.

De acum, cea mai bună prietenă a mea, Kathleen Clairborne, și eu, Mary Ann Daniels – sau Katie și Mayme, cum ne spuneam noi una alteia – aproape că eram, chit că parcă îmi venea greu s-o cred, două femei în toată firea. Eu, bunăoară, împlinisem 20 de ani, or la vârsta asta privești lucrurile un pic altfel decât la 14–15 ani, câți aveam Katie și cu mine când ne-am cunoscut, în primăvara lui 1865, imediat după război. Acum eram în anul 1870. Sudul se schimbase și situația devenea din ce în ce mai periculoasă.

După cum vă zisei, eu aveam 20 de ani, iar Katie, 19. Ne iubeam căminul din Carolina de Nord, plantația Rosewood din comitatul Shenandoah, dar tatăl meu, Templeton Daniels, și fratele lui, Ward, care erau totodată și unchii lui Katie, ne îndemnau să ne gândim la viitorul nostru. Sora lor, Nelda, ne făcuse o vizită la Rosewood cu ceva vreme în urmă, prilej cu care ne invitase să îi facem și noi o vizită în Nord. De atunci ne mai trimisese și câteva scrisori în care ne vorbea despre pensionul de fete din Philadelphia unde, spunea ea, am putea primi o educație la care niciuna dintre noi nu ar fi putut visa odinioară.

Nu că tata sau unchiul Ward ar fi ars de nerăbdare să ne vadă plecate. Dimpotrivă. Dacă ar fi fost după dânșii, am fi rămas laolaltă cu toții în veci pururi. Totuși, își doreau ce era mai bine

pentru noi, chiar dacă asta însemna să părăsim o vreme plantația ca să ne urmăm studiile în Nord. Conștienți fiind că vremurile se schimbă și că, odată cu ele, se lărgesc orizonturile atât pentru femei, cât și pentru cei de culoare, nu voiau să ne refuze nicio oportunitate de a duce o viață cât mai împlinită.

Chiar dacă gândul de a sta despărțiți nu îi surâdea niciunuia dintre noi, în cele din urmă Katie și cu mine am ajuns la concluzia că tata, unchiul Ward și mătușa Nelda aveau pesemne dreptate și că s-ar cuveni să vedem ce au de oferit școlile din Nord unor fete ca noi, trecute deja de vârsta copilăriei. Dacă nu profitam repejor de șansa asta, în curând avea să fie prea târziu. După ce îți întemeiezi o familie, nu mai ai, vezi bine, cum să te îndeletnicești cu învățătura.

Logodnicul meu, Jeremiah Patterson, muncea în Nord, nu foarte departe de locul în care trăia mătușa Nelda – un motiv în plus să îmi doresc să mă duc acolo. Nu îl mai văzusem de șase luni, de când plecase, imediat după ce Henry, tatăl lui, se însurase cu Josepha, bucătăreasa și prietena noastră. Unde mai pui că Robert Paxton, prietenul lui Katie, numai ce se mutase în Hanover, Pennsylvania, localitate aflată la rându-i nu foarte departe de Philadelphia.

Așa că am hotărât să luăm trenul spre Nord și să stăm la mătușa Nelda vreo trei-patru săptămâni, prilej cu care aveam să vizităm școala din Philadelphia, să vedem dacă ne place acolo – și, speram noi, să aranjăm o întâlnire cu Jeremiah și cu Rob.

Am stabilit să plecăm în mai.

Chiar și fără ajutorul lui Jeremiah, lucrând cot la cot toți șase (tata, unchiul Ward, Henry, Josepha, Katie și cu mine), semănaserăm deja bumbacul, ba chiar izbutiserăm să însămânțăm cu zece acri mai mult decât în anul precedent. Așa că puteam pleca liniștite. În lipsa noastră, bumbacul avea să crească sub razele soarelui și, până să vină vremea culesului, noi fi-vom deja de mult acasă. Aveam, vezi bine, nevoie de o recoltă bogată, căci de un an, doi încoace ne cam înglodaserăm în datorii.

Așa ne făcuserăm noi socoteala.

Ei, dar socoteala de acasă nu se potrivește întotdeauna cu cea din târg…

1
Alarmă în miez de noapte

Călărețul singuratic gonea nebunește prin noapte.

Din fericire pentru calul său, razele lunii luminau îndeajuns drumeagul pustiu cât să vadă calea. Nu putea încetini. Trebuia să ajungă acolo până nu era prea târziu. De asta depindeau mai multe vieți – și propriul său viitor.

Nu se mai lipise somnul de el – așa îi ajunsese la urechi întreaga urzeală. Altminteri probabil că ar fi dormit liniștit, fără a bănui măcar ce se pune la cale.

La scurt timp după miezul nopții, îl deșteptase ceva – soarta, o presimțire lăuntrică sau poate glasul lui Dumnezeu spunându-i să se scoale și să dea alarma. Orice o fi fost, cert e că la un moment dat se trezi brusc din somn, înconjurat de întuneric și de tăcere.

Se întoarse într-o rână, căută pe pipăite un chibrit, aprinse o lumânare și se uită la ceasul de pe noptieră.

12:23.

Oftă și își lăsă capul înapoi pe pernă. *Numai nebunii sunt treji la ora asta.* Totuși, o voce lăuntrică îl îndemnă să se scoale și să arunce o privire prin casă. Se dădu buimac jos din pat, își puse pantalonii și cizmele, luă sfeșnicul și coborî la parter.

De ce anume se temea, n-ar fi putut s-o spună exact. În ultima vreme, se comiseseră în oraș niscaiva furturi mărunte. Deke

Steeves şi acoliţii lui se ţineau mereu de găinării. Dar ce ar avea ei de furat din casa *lui*?

Doar dacă nu cumva...

Îl năpădi o presimţire sumbră.

Ameninţările pe care le primise fuseseră cât se poate de clare. Dacă or să treacă de la vorbă la faptă fără a mai aştepta să vadă dacă se conformează ori ba?... Fusese sigur că n-au să facă nimic dacă nu le dă motiv. Şi chiar de i-ar fi refuzat, se îndoise că refuzul său va avea vreo urmare gravă. În fond şi la urma urmei, întregul ţinut depindea de afacerea lui.

Dar dacă le tălmăcise greşit intenţiile?

Inima începu să îi bată nebuneşte. Temându-se că se punea ceva la cale împotriva lui, ieşi afară în noapte şi se îndreptă grăbit spre depozit.

Inspectă înfrigurat clădirea, dar nu găsi nimic nelalocul său. Tăcerea în care era cufundat întregul oraş era străbătută când şi când doar de câte un lătrat răzleţ de câine. *Imaginaţia îmi joacă feste*, încercă el să se liniştească. *Totul este în cea mai mare ordine.*

Spunându-şi acestea, porni înapoi către casă.

Brusc, un zgomot tulbură tăcerea nopţii... paşi grei ce înaintau bocănind de-a lungul străzii la câteva clădiri distanţă.

Suflă repede în lumânare şi se strecură înapoi, lipindu-se de zidul depozitului.

Judecând după zgomot, păreau să fie doi inşi. *Oricine or fi, se îndreaptă încoace.* Aşteptă la adăpostul tenebrelor.

— ... au zis că ne-om întâlni cu toţii la ora 1..., spuse în şoaptă unul dintre bărbaţi când trecură pe lângă depozit.

Cel care trăgea cu urechea recunoscu numaidecât vocea. Cunoştea practic toată suflarea din urbe, dar nu ştia că şi *el* este implicat. Gruparea asta blestemată avea pesemne mai mulţi membri decât îşi închipuise.

Se luă tiptil după ei, căznindu-se să le desluşească vorbele.

— ... de ce în noaptea asta?

— Au primit destule avertismente... E timpul să trecem la fapte...

De pe o altă străduță, li se alătură un al treilea, care ducea sub braț ceva alb.

— ... caii?

— O aduce McSimmons destui din herghelia lui. Ca să nu trezim întregul oraș.

— ... ne întâlnim în capătul nordic al orașului.

— ... Sam a zis că...

— ... așa am auzit și eu... s-a săturat să...

— În noaptea asta, are să se lase cu vărsare de sânge... Până la dimineață...

— ... o să se aleagă scrumul de conac.

Ascultătorul auzise destul. Se întoarse grăbit acasă. Știa prea bine despre care conac vorbeau. Nu era sigur dacă va putea ajunge acolo la timp ca să-i salveze pe cei ai casei și să prevină vărsarea de sânge.

Dar trebuia să încerce.

Cinci minute mai târziu, după ce își adunase în grabă o seamă de acte din birou, își înșeua deja calul pe întuneric. Avea să ia drumul spre sud, după care va face un ocol înapoi spre nord, nădăjduind să treacă neobservat.

Gonea mai departe prin noapte.

După socotelile lui, părăsise orașul pe la 12:40. Asta însemna că le-o luase înainte cu cel puțin douăzeci de minute. Unde mai pui că organizarea unui grup de 15–20 de inși ia ceva vreme. Unii probabil că aveau să ajungă cu întârziere la locul de întâlnire. Iar distanța de zece kilometri până la plantație aveau s-o străbată mai încet decât el, ca să nu fie detectați. Una peste alta, va avea probabil un avans de 40 de minute față de ei, dacă nu chiar o oră întreagă.

Cum să își trezească prietenii din somn fără a sfârși cu un glonț în cap e o întrebare pe care și-o puse abia când se apropie de destinație.

Cumpănind chestiunea, conchise că n-avea niciun rost să irosească timpul cu subtilități. Situația era disperată. Fiecare

secundă conta. Cei ai casei trebuiau să se trezească și să plece de acolo cât mai repede cu putință. Nu era cazul să își facă scrupule în privința bunei cuviințe.

Când ajunse la plantație, încetini. Nu tu zgomot, nu tu o lumină aprinsă.

Ei bine, își zise el, *dacă tot am venit până aici... nu mai e cale de întoarcere.*

Își mână calul în curtea dintre șură și casă, apoi își scoase pușca și trase scurt două focuri în aer.

În vreme ce ecoul împușcăturilor se stingea, câinii lătrau, iar animalele din grajd nechezau și mugeau de mama focului, se aprinseră felinare și răsunară strigăte de alarmă în toată casa.

— Treziți-vă! strigă călărețul spre ferestrele de la etaj, unde apăruseră câteva lumini. Sunt eu... Watson! Templeton... Ward... trebuie să vă vorbesc!

Se întredeschise o fereastră și Ward Daniels își iți capul afară, cu pușca la ochi.

— Cine-i acolo? strigă el.

— Daniels... sunt eu, Herb Watson! răspunse vizitatorul. Coborâți amândoi, și tu, și frate-tău... trebuie să vă vorbesc. Nu-i vreme de pierdut. Au să atace... au să atace în noaptea asta!

Ward își trase capul îndărăt și închise fereastra. Peste un minut, ambii frați pășiră pe veranda din fața casei, Templeton venind dinspre șură, cu un felinar în mână, iar Ward, înarmat cu pușca.

— Ce te apucă, Herb, să vii aici în miez de noapte și să faci asemenea tărăboi? îl luă Templeton în primire. Ai să bagi lumea în sperieți.

— Mda, poate că a fost o greșeală să trag cu pușca, zise Watson. Sper că sunt încă destul de departe și nu m-au auzit. Dar trebuia să vă trezesc – n-avem timp de pierdut... Au și pornit-o încoace! Trebuie să ne mișcăm repede. Trebuie să plecați de aici, cu toții.

— Crezi că situația e chiar atât de gravă? întrebă Ward.

— I-am auzit pe câțiva dintre ei când se duceau la întâlnire cu Sam, Bill și ceilalți. Sunt chitiți să omoare pe cineva în noaptea

asta și să vă ardă casa din temelii. Spuneau că o să se lase cu vărsare de sânge și că, până la dimineață, n-o să mai rămână decât scrumul din casă. Cică Sam a dat ordinul – că v-a dat destule avertismente și s-a săturat să bată toba la urechea surdului.

Cei doi frați se uitară unul la altul. Tonul imperios al prietenului lor le dădea clar de înțeles că vorbește cât se poate de serios.

— Nu putem da pur și simplu bir cu fugiții, spuse Templeton. Ce se va întâmpla cu tine? Și cum rămâne cu discuția pe care am purtat-o data trecută? Acum n-avem timp să întocmim actele. Și orișicum, ce rost ar avea, din moment ce vor să dea foc casei?

— M-am gândit la asta pe drum încoace, zise Watson. Dacă vă învoiți, putem rezolva chiar acum chestiunea. Am adus cu mine câteva acte preliminare. Atâta vreme cât le iscălim cu toții, or să aibă valoare legală. Va trebui să vă încredeți că o să vă dau toți banii care vi se cuvin, de îndată ce am să pun la socoteală și bumbacul pe care l-ați recoltat.

Templeton căzu câteva clipe pe gânduri, apoi slobozi un oftat.

— Nu prea avem de ales, Herb. Și, chiar de am avea, tot ne-am încrede în tine. Te-ai dovedit a fi un prieten de nădejde și un om de onoare. Iar acum ți-ai pus viața în primejdie ca să ne salvezi pe noi. Așa că ai, probabil, dreptate... pesemne că a sosit, în sfârșit, timpul.

— A sosit fără doar și poate.

— Nu-mi surâde ideea de a te lăsa să îi înfrunți singur. Am avea mai multe șanse dacă am rămâne cu toții...

— Uite ce e, Templeton – dacă indivizii ăștia dau cu ochii de oricare dintre voi, *niciunul* dintre noi nu va mai avea vreo șansă de scăpare. Singura cale de a salva plantația este să fiți cu toții plecați pe când or să ajungă ei aici. Sunt prea mulți ca să le puteți ține piept. Ne-ar încercui și nu le-ar lua nici cinci minute să incendieze casa și șura.

— Ne-am putea ascunde în pădure.

— Acela e primul loc în care s-ar gândi să vă caute. N-au să-mi dea crezare până n-or să scormonească întreaga plantație. Haideți, hotărâți-vă – v-am spus că se îndreaptă deja încoace!

Templeton se uită iar la fratele său. În momentul acela, doi tineri își făcură apariția dinspre fostele colibe ale sclavilor. Unul era negru, celălalt alb. Acesta din urmă avea în mână un revolver Colt 45. Auzind împușcăturile și gândindu-se la ce-i mai rău, cei doi veniseră fuga să vadă ce se întâmplă.

— E în regulă, băieți, e doar domnul Watson.

— Mă bucur să te văd, Jeremiah, îl salută Watson pe tânărul de culoare.

— Așijderea, dom' Watson, răspunse acesta, strângându-i mâna.

— Ne aflăm în mare pericol, băieți, interveni Templeton. Trebuie să trezim pe toată lumea și să plecăm cât mai iute de aici. Ward, tu condu-l pe Herb înăuntru și pregătiți actele. Herb, ai să găsești tu formularea potrivită. Eu urc la etaj după fete. Jeremiah, voi doi duceți-vă după Henry și Josepha. Spuneți-i Josephei că avem nevoie de cafea – multă... și tare. Haideți, să-i dăm zor!

Între timp, la periferia orășelului Greens Crossing, optsprezece bărbați încălecau pe cai și își trăgeau peste cap și umeri mantii albe cu glugi, confecționate din cearșafuri. Toți călăreții erau înarmați cu torțe făcute din cârpe înmuiate în petrol lampant, pe care aveau să le aprindă când vor fi ajuns mai aproape de destinație.

Pe lângă torță, fiecare ins avea și o armă. În această noapte, nu fusese invitat să li se alăture niciunul care să nu fie pregătit să o folosească.

2

Tragedie

În vreme ce alerga prin noapte cu pistolul în mână împreună cu tovarășul său de culoare, deși era nou-venit acolo, tânărul alb știa la fel de bine precum toți cei ai casei că primejdia era una cât se poate de reală. Chiar dacă nu îl mai văzuse până atunci pe domnul Watson, trecuse prin destule situații tensionate ca să recunoască încordarea și spaima din vocea bărbatului.

Nu era prima oară când se confrunta cu pericolul. Știa că uneori pericolul are un final tragic. Știa însă și că din tragedie poate înflori o nouă viață. Trecuse și el printr-o asemenea renaștere spirituală, chit că drumul până la ea fusese unul spinos, marcat de lacrimi și jale.

Până și faptul că acum ținea un pistol în mână se număra, pe lângă neașteptata înflorire a vieții, printre rezultatele nebănuite ale acestei căi născute din suferință. Nici cu gândul n-ar fi gândit odinioară că arma va deveni unealta profesiei sale. Pentru el, pistolul era însă un instrument al păcii, menit să fie folosit spre a salva, nu a lua vieți.

Spera că în această noapte nu va fi nevoit să-l folosească. Totuși, la o adică, avea să-l folosească fără să pregete pentru a apăra familia de la Rosewood, ce îi devenise atât de dragă.

Calea care îi purtase pașii până aici fusese una neprevăzută, pe care n-ar fi ales-o niciodată din proprie inițiativă, dar pentru care ajunsese să Îi mulțumească, în adâncul inimii, lui Dumnezeu.

Cum alergau ei prin întuneric spre noua casă, gândurile îi zburară fără să vrea la sora lui, la cum se jucau și se fugăreau ei în copilărie, până hăt după asfințitul soarelui.

Cu imaginea ei în minte, îl năpădiră amintirile...

— Jane... Robert, le strigă mama lor de pe verandă. S-a lăsat întunericul. E vremea să veniți în casă.

Ei, dar ți-ai găsit! Gemenii își văzură de joacă de parcă nici n-ar fi auzit-o. Robert o zbughi la fugă, iar Jane, mai mare cu 20 de minute și căpetenia incontestabilă a tandemului, *țuști!* după el pe strada lată de oraș pe care se afla casa lor, alături de biserică. Fie că trăiesc la țară, fie că trăiesc la oraș, că sunt înconjurați de bogăție ori de sărăcie, copiii au darul de a preface orice loc de pe fața pământului într-un univers al jocului. Pentru cei doi gemeni și prieteni nedespărțiți, orașul aglomerat, cu șirurile sale de case, beciul bisericii din vecini și podul propriei lor case constituiau, bunăoară, un izvor nesecat de bucurii și de aventuri.

— Jane, Robert! îi strigă iar mama lor.

În cele din urmă, cursa luă sfârșit, câștigată ca de obicei de Jane, iar cei doi copii dădură fuga, transpirați și chicotind voioși, în căldura luminoasă a casei parohiale.

Ce repede au trecut anii...

Deși erau gemeni, la vârsta de 13 ani, Jane arăta de 15, iar Robert de 11 ani. Se apropiau amândoi de pragul maturității. Sora lor mai mare, Rachel, era deja o tânără domnișoară, curtată de un ofițer din armată. În felul lor copilăresc, Robert și Jane erau conștienți de conflictul ce creștea în sânul națiunii, dar erau prea tineri ca să înțeleagă implicațiile sau ramificațiile politice, ale predicii rostite de tatăl lor în 1860, care avea să le schimbe viețile patru ani mai târziu.

Faptul că Maryland era *aproape* în Nord, fiind cel mai nordic stat din Sud, conta prea puțin. Era un stat sudist și, ca atare, sclavagist, în care menținerea sclaviei era susținută cu înfocare. Iată de ce reacția enoriașilor nu fu deloc favorabilă când pastorul lor, împreună cu doar o mână de alți pastori evanghelici

din Sud, denunță ferm instituția sclavajului. În săptămâna care urmă fatidicei predici, se porni o mișcare pentru înlăturarea lui din funcție. Totuși, lucrurile nu luară amploare, căci pastorul era respectat și iubit chiar și de către cei care nu erau de acord cu el.

La treisprezece ani, Robert era destul de mare ca să admire curajul tatălui său. La câteva zile după slujbă, când protestele congregației erau în toi, anunță că avea de gând să îi calce pe urme în slujire.

La predică asistase și un bărbat ai cărui ochi scăpăraseră de mânie la auzul celor spuse de pastor. După slujbă, acesta părăsise însă biserica și uitaseră cu toții de el.

Nu bănuia pe atunci niciunul dintre ei că predica din ziua aceea avea să îi schimbe viața nu doar acestuia, ci și tânărului Robert.

În ceea ce îl privește pe fiul pastorului, dorința sa de a sluji în biserică nu era un simplu capriciu de copil. Robert începu să citească Biblia, iar în următorii doi ani se devotă serios studiului, citind cărți teologice și urmărind cu mare interes carierele celor mai iluștri evangheliști contemporani. La 16 ani, ținu prima sa predică, urcând la amvon în locul tatălui său într-o duminică în care acesta era plecat din urbe. Întreaga congregație fu impresionată, ba chiar nițel uluită de maturitatea pe care o vădea deja tânărul în gândire.

Totuși, odată cu rapidul său progres spiritual și intelectual, acestuia începură să-i încolțească, nevăzute, în suflet mândria și ambiția tinereții – semințe care vegetează în fiecare individ, dar care cresc cel mai viguros în cei înzestrați. Tânărul Robert nu își dorea pur și simplu să se facă pastor; visul lui era să devină un pastor *mare*. Aspirațiile lui creșteau pe măsură ce i se adânceau cunoștințele despre doctrina evanghelică. În tot acest timp însă, era prea puțin conștient de propria-i fire căzută și păcătoasă. Și, chiar de credința îi era cât se poate de reală, ea nu fusese încă trecută prin încercările vieții și îi lipsea deci smerenia ce izvorăște din eșec și din îndoiala de sine. Obținea totul ușor, era admirat de toată lumea, și astfel mândria își întindea subtilele-i tentacule, punând tot mai mult stăpânire pe caracterul său.

Cât despre bărbatul care plecase *aproape* neobservat din biserică după terminarea slujbei, ura acestuia se adânci văzând cu ochii, așa cum se întâmplă întotdeauna atunci când ura nu este smulsă din rădăcini și stârpită. De-a lungul anilor în care luptă pe front ca soldat confederat, vrajba pătimașă din inima lui căpătă atâta amploare, încât ajunse să vorbească deschis despre intenția sa de a-l omorî pe Abraham Lincoln pentru că îi eliberase pe sclavii națiunii. Nu dăduse nicio clipă uitării predica rostită de pastor cu ani în urmă. Iar, în mintea lui, aceasta rămânea direct legată de Proclamația de emancipare, aproape ca și cum Lincoln însuși ar fi șezut în aceeași strană, ascultând cuvintele pastorului, și pe ele și-ar fi bazat hotărârea luată mai târziu. Dacă avea să se ivească vreodată prilejul, jurase că o să se răzbune, în numele Sudului și al Confederației, și pe președinte, și pe pastor. Amândoi erau partizani ai aceleiași cauze blestemate. Amândoi trebuiau pedepsiți.

Prilejul se ivi în anul 1864, când se întoarse în Baltimore. Cumpăna războiului începuse să încline în favoarea nordiștilor. Era nevoie de o lovitură de maestru care să insufle un avânt înnoitor trupelor confederate. Și ce să fie mai potrivit decât execuția publică a unui ilustru pastor din Sud care trădase cauza Confederației? Asasinatul va face din el un erou și va reaprinde flacăra războiul în rândul confraților săi.

Într-o dimineață de duminică, pe la jumătatea slujbei, ușile bisericii din Baltimore se deschiseră fulgerător, izbindu-se cu zgomot de perete.

Pastorul se opri din vorbit și se uită peste capetele enoriașilor să vadă care era cauza întreruperii. Toate privirile se întoarseră într-acolo. Până să apuce ei să se dezmeticească, un bărbat îmbrăcat în uniforma cenușie a Confederației, cu părul vâlvoi, blond, lung și îmbâcsit, se năpusti pe culoarul central, proferând blesteme și amenințări și agitând un pistol în aer.

— E înarmat! strigă cineva.

Oprindu-se la jumătatea culoarului, atacatorul ținti spre amvon și trase. Un vitraliu se făcu țăndări, umplând podeaua de cioburi.

Se dezlănțui un adevărat infern. Toată lumea urla ca din gură de șarpe. Pastorul se ascunse în spatele amvonului, în vreme ce enoriașii se trântiră pe burtă, adăpostindu-se sub bănci. Răsunară mai multe împușcături, trase bezmetic în toate direcțiile, ecoul lor amestecându-se cu țipetele îngrozite ale femeilor.

— Moarte trădătorilor! răcni cu furie intrusul. Trăiască Confederația!

Cu aceste cuvinte, se răsuci, mai trase o salvă de gloanțe la întâmplare, după care se făcu nevăzut.

Când se stinse înspăimântătorul vacarm, enoriașii se ridicară încet în picioare. Unul dintre bărbați dădu fuga afară să cheme poliția. Din față răzbeau bocete înfundate.

Enoriașii priviră în jur să vadă dacă nu fusese rănit careva. Apoi lumea începu să murmure și unii se îndreptară spre culoare. Se strânseră în fața primului rând. Treptat porniră într-acolo și ceilalți.

Un vaier de stupoare și jale despică tăcerea.

— O, nu... Doamne, Dumnezeule... nu!

La văzul groaznicei priveliști, întreaga congregație începu să suspine de șoc și de durere.

Soția pastorului ședea, albă ca varul, cu ochii pierduți, strângându-și fiica în brațe. Pieptul fetei era roșu de sânge – un glonț tras la întâmplare îi străpunsese inima. O privire fu de ajuns ca să își dea cu toții seama că e moartă.

Fără să stea pe gânduri, fratele geamăn al fetei o țâșni spre ieșire, luptându-se cu lacrimile usturătoare ce îi încețoșau vederea. Se năpusti afară tocmai când ucigașul, ajuns la capătul lungii străzi, coti la stânga și se făcu nevăzut.

Pe tânărul predicator aspirant îl năpădi un simțământ cum nu mai încercase în toți cei șaptesprezece ani ai săi – un val imens de indignare și mânie. Pe moment, nu identifică sentimentul drept

ură. Îi simţi pur şi simplu pornirea pătimaşă şi îi urmă îndemnul – de a-l prinde pe făptaş şi de a-l face să plătească.

Fără să şovăie, alergă în casă şi se duse săgeată la etaj, în dormitorul tatălui său. Peste câteva secunde, dând cu totul uitării făgăduinţa de a se face pastor, cobora deja scara cu un Colt 45 în mână şi o cutie cu gloanţe îndesată în buzunar. Coltul, revolverul bunicului său, era o moştenire de familie. Nici nu ştia dacă se trăsese vreodată cu el. Dar era singura armă din casă.

Înşeuă înfrigurat un cal şi porni în galop de-a lungul străzii pe urmele criminalului.

3
În căutarea făptașului

La cei 17 ani ai săi, Robert știa că ajunsese la vârsta la care majoritatea tinerilor din Sud luptau deja pe front. În curând trebuia să aleagă între a se înrola la rându-i în armată sau a se înscrie la seminar, cum avusese de gând de câțiva ani încoace. Care era, însă, alegerea *corectă* nu știa. N-o știa încă, dar ziua aceasta avea să fie hotărâtoare în luarea deciziei.

Având în vedere dilema cu care se confrunta, fiul pastorului urmărise îndeaproape evoluția războiului. Citea toate articolele din gazete și era la curent cu toate mișcările trupelor. Avea cunoștință, bunăoară, de înaintarea forțelor confederate conduse de generalul Early spre Maryland în speranța de a amenința Washingtonul din nord. Știa că un regiment făcuse tabără cale de câțiva kilometri la vest de oraș cu doar câteva zile în urmă. Cât plănuiau să rămână acolo nu avea cum s-o știe. Regimentul aștepta restul trupelor lui Early și instrucțiuni din partea generalului Lee.

Mânat de o furie oarbă, tânărul se îndepărtă în galop de biserică, cu ochii înotând în lacrimi, încercând să își alunge din minte imaginea chipului neînsuflețit al surorii sale. Nu știa la ce să se aștepte. Se repezise pe urmele ucigașului fără să își dea măcar seama ce face, sperând cu disperare că se va alege *ceva* din toată tragedia asta. Nu era în stare să gândească limpede, să își folosească rațiunea. Deocamdată adrenalina produsă de șoc era singura care îl mâna înainte.

La capătul străzii, tânărul călăreț o coti la stânga, în direcția în care se făcuse nevăzut ucigașul. Strada era pustie. În cele din urmă, încetini. Ceața începea să se risipească, atât pe cât era posibil într-o asemenea împrejurare, din mintea-i febrilă.

Bărbatul dispăruse. Își lăsase pesemne calul în josul străzii și, odată ajuns aici, se refugiase călare. Dar strada aceasta ducea la vest de oraș, spre garnizoana de pe câmp. Unde altundeva să fi mers? Unde să se poată ascunde mai bine decât printre cinci mii de inși îmbrăcați cu toții în uniforme identice?

Robert își înfipse călcâiele în coastele calului și porni înainte la galop. Poate că avea să fie o trudă zadarnică – un fel de a căuta acul în carul cu fân. Totuși, avea un avantaj. Văzuse chipul bărbatului și îl putea recunoaște dintr-o mie. Indiferent câți ani vor trece, chipul acela avea să îi rămână întipărit cu fierul roșu în memorie pentru totdeauna.

Peste patruzeci de minute, intra deja călare în tabăra confederată. Își struni calul și, plimbându-și privirea peste puzderia de oameni din fața lui, simți că i se strânge inima. Analogia cu acul și carul de fân nu fusese nicicând mai potrivită. Pe drum încoace încercase să găsească un indiciu cât de mărunt, dar nu întâlnise pe nimeni și nimic care să îi dea de înțeles unde se afla bărbatul. Poate că nici nu făcea parte din acest regiment. De unde să știe el că nu fugise din oraș în direcția opusă? Poate că nici nu era soldat. Uniforma o fi fost un șiretlic menit să îi inducă pe toți în eroare. Individul se putea afla oriunde.

Totuși, probabilitatea cea mai mare era să se afle aici. Dar cum să dea de el – plimbându-se, cu urechile ciulite și ochii în patru, prin tabără... în speranța că va auzi ceva sau că îl va zări din întâmplare?

Erau slabe șanse... dar ce altceva îi rămânea de făcut?

Descălecă, își legă calul de un copac și începu să se plimbe cu dezinvoltură printre corturi și focurile de tabără. Nimeni nu îi dădea mare atenție. Cei pe lângă care trecea îi aruncau nepăsători o privire fără a catadicsi să-i adreseze vreun cuvânt. Erau obișnuiți cu civilii care veneau să caște gura când se aflau în preajma unui oraș. Acesta nu era, vezi bine, primul băiețandru

dornic să vadă oștenii de aproape. Faptul că părea mai tânăr decât era în realitate îl făcea să sară și mai puțin în ochi. Soldații, unii chiar mai tineri decât el, erau în mod vădit sătui de război și nerăbdători să se întoarcă acasă.

Încet-încet, mânia din inima lui Robert se domoli, transformându-se într-o înverșunare tăcută de a găsi ucigașul și de a-l aduce în fața justiției, chiar de ar fi să-l caute o viață întreagă. Băiatul nu recunoștea însă acea mânie drept ceea ce era ea de fapt, punând-o pur și simplu pe seama cumplitelor emoții ale momentului. Și, uite așa, sămânța urii îi încolți în suflet și, nevăzută, începu să prindă repede rădăcini, fără ca el să aibă măcar habar.

Se învârti năuc prin tabără ore în șir, ascultând frânturi de conversație, încercând să găsească vreun indiciu, fără a ține seama de foame sau de sete, căznindu-se să nu se gândească la cutremurătorul motiv pentru care se afla acolo. Nu băuse și nu pusese nimic în gură de la micul dejun, dar golul sufletesc era mult mai adânc decât cel din stomac.

Totuși, până la urmă, oboseala fizică și mintală își spuse cuvântul și, nemaiputând face abstracție de evenimentele dimineții, crunta realitate a morții surorii sale îi reveni în suflet și în minte cu o forță copleșitoare. Se retrase într-un loc ferit, departe de ceilalți, și prăbușindu-se la poala unui copac, izbucni în suspine amare.

Acolo îl găsi peste câteva minute un ofițer care se îndrepta spre țarcurile cailor. Bărbatul se opri și își coborî privirea spre el.

— Te simți bine, băiete? Pot să te ajut cu ceva?

— Nu, mulțumesc... domnule ofițer, bâigui Robert, încercând să își vină în fire.

— Ești soldat?

— Nu... Locuiesc în oraș. Am venit doar să arunc o privire.

— Necazuri personale?

— Da.

Ofițerul își fixă privirea asupra pistolului din mâna lui Robert.

— În locul tău, aș ține revolverul acela departe de ochii celorlalți. Lumea s-ar putea să creadă că ai de gând să-l folosești.

— Am înțeles.

— Unde mai pui că mulţi s-ar putea să râvnească la o asemenea armă, dacă înţelegi ce vreau să zic.

— Da, domnule, înţeleg.

Ofiţerul îl mai măsură din privire preţ de câteva secunde, apoi îşi văzu de drum.

Robert se sculă, se şterse la ochi, încălecă în şa şi se întoarse acasă.

În treapădul iscat după nenorocire, nimeni din cei aflaţi în biserică şi din mulţimea de oameni ce se perindară mai apoi valuri-valuri pe la casa parohială nu băgă de seamă că fiul pastorului lipsise mai toată după-masa. Fu chemată poliţia şi un medic. Pastorul fusese rănit în umăr şi dus la spital. O enoriaşă, care avea o rană superficială la braţ, fu tratată pe loc.

Adevărata tragedie era însă uciderea absurdă a unei fete nevinovate din raţiuni pe care nimeni nu le putea înţelege. Întreaga zi a fost pusă, în zeci de feluri, aceeaşi întrebare: *De ce?*

Întrebaţi fiind de către anchetatori dacă îl recunoscuse vreunul dintre ei pe făptaş, câţiva dintre enoriaşi îşi amintiră de un tânăr cu trăsături similare pe care îl văzuseră de mai multe ori la slujbe cu trei-patru ani în urmă. Punând cap la cap relatările lor, ieşi la iveală un nume: Damon Teague.

Era un început, decretă poliţistul care conducea ancheta. Vor face cercetări să vadă dacă individul poate fi reperat prin surse militare. Până una, alta, adăugă el, nu ar strica să se verifice arhivele bisericii pentru a afla când anume se alăturase Damon Teague congregaţiei. Informaţia în sine nu ar dovedi nimic, dar ar constitui un indiciu în plus în vederea elucidării misterului.

Trupul fetei fu ridicat de către antreprenorii de pompe funebre. Mama ei, încă zdruncinată de durere, fu ajutată să se dezbrace şi să se bage în pat. Bărbaţii acoperiră cu scânduri ferestrele bisericii ce fuseseră făcute ţăndări. Femeile se ocupară de mâncare şi de celelalte lucruri trebuincioase, având grijă ca familia îndoliată să nu ducă lipsă de nimic.

Şi, uite aşa, când Robert se întoarse într-un târziu acasă, puţini îşi dădură seama că nu îl văzuseră de dimineaţă.

4
Pictorul

A doua zi dimineață, după ce își lăsă mama și sora mai mare în grija unui grup de enoriașe și își vizită tatăl la spital, Robert se întoarse în tabăra confederată. Încă nu îi mărturisise părintelui său ce avea de gând să facă. În cele din urmă, va trebui să îi spună, dar încă nu venise momentul. Taică-său era încă prea slăbit.

Somnul de peste noapte îi făcuse puțină ordine în gânduri și în simțiri. Fusese o noapte scăldată în lacrimi, dar în cele din urmă oboseala învinse durerea și izbuti să închidă ochii vreme de câteva ceasuri. Se trezi cu hotărârea fermă de a cerceta metodic tabăra militară. Urmând sfatul pe care i-l dăduse în ajun ofițerul, se întoarse acolo cu arma ascunsă în buzunarul larg al unui palton.

Un giulgiu devastator rămase suspendat asupra casei parohiale întreaga săptămână. Era un du-te-vino continuu de enoriași, fiecare făcând tot ce îi stătea în puteri ca să aducă mângâiere celor îndoliați și să le asigure toate cele necesare. Pastorul se întoarse acasă a doua zi, cu mâna în ghips, aflându-se încă sub atenta supraveghere a medicului. Soția lui, chiar dacă se întremase îndeajuns cât să poată vorbi și mânca, rămase mai departe la pat, îngrijită fiind de Rachel, fiica ei mai mare, de o mătușă și de un cârd de enoriașe.

În doar două zile, poliția confirmă existența unui anume Damon Teague, sergent în cadrul armatei confederate. Primele indicii îl plasau în Mississippi. Robert însă era convins că individul se află mult mai aproape și era hotărât să îl găsească. Nevrând să își îngrijoreze tatăl, îi vorbi despre intențiile sale ofițerului care conducea ancheta, un detectiv pe nume Heyes. Acesta nu păru impresionat de planul lui.

— Uite ce e, tinere, ripostă el, intențiile dumitale sunt lăudabile, dar să fim serioși: nu ești decât un băiețandru și încă nu ți-ai revenit pe deplin din șoc. E și firesc, după cele întâmplate. Ne pare tuturor rău că ți-ai pierdut sora, dar trebuie să ne lași să ne facem meseria și să nu ne bați la cap cu teoriile tale trăsnite.

— Dar sunt sigur că se află acolo, domnule Heyes.

— Și pe ce se bazează, mă rog, *siguranța* dumitale?

— Nu știu... am eu o presimțire.

Polițistul nu își putu înfrâna un zâmbet.

— Ei bine, băiete, în profesia noastră presimțirile nu fac nici cât o ceapă degerată. Până la urmă, munca asiduă de detectiv este cea care dă roade de fiecare dată. Dacă individul este soldat, îi vom da de urmă prin anumite surse. Nu are cum să ne scape.

— Dar de ce n-am putea să-l întrebăm pur și simplu pe comandant dacă Damon Teague se află în regimentul lui?

— Pentru că asta l-ar pune în alertă și ar șterge-o cât ai zice pește.

— Atunci am putea porni pe urmele lui, domnule Heyes.

Polițistul izbucni în râs.

— Nu suntem în Vestul sălbatic, băiete. Aici nu ne îndeletnicim cu poteri și linșaje. Așa ceva n-ai să întâlnești decât în romanele de doi bani. Noi ne facem treaba încet și meticulos până ce punem toate ițele cap la cap.

— Totuși, insistă fiul pastorului, sunt sigur că e lesne de aflat dacă individul face sau nu parte din acest regiment.

— Și o vom afla. Problema e că armata își apără oștenii. Dacă începem să punem întrebări, comandatul se va duce la el și îl va întreba dacă el a fost făptașul. Teague va nega, iar armata

va forma un zid de nepătruns în jurul lui, invocând fel și fel de secrete militare. O știu prea bine – nu e prima dată când am de-a face cu armata. Dacă ucigașul este acolo, nu-l putem scoate din ascunzătoare decât pe căi legale, fără să tulburăm prea repede apele.

Chiar și așa, Robert nu se lăsă păgubaș. Continuă să cutreiere tabăra militară, înarmat cu un blocnotes uriaș și creioane de grafit. Era îndeajuns de înzestrat într-ale desenului cât să lase impresia că folosește tabăra drept fundal pentru o serie de schițe despre viața de soldat. Tot văzându-l prin tabără, echipat cu foi de desen, șevalet și creioane, în curând soldații prinseră a-l recunoaște și a sta de vorbă cu el, unii chiar oferindu-se să îi pozeze în timp ce îi desena. Începură să îi spună „pictorul", fără ca vreunul dintre ei să bănuiască cine este sau de ce se află, de fapt, acolo.

La șase zile după împușcarea surorii sale, avu loc înmormântarea. Mamă-sa își veni în fire, iar tatăl lui se însănătoși. Încet-încet, viața lor de familie reveni la normal, chit că nimic nu avea să mai fie vreodată la fel ca odinioară. Nicio familie căreia i-a fost răpit un membru drag, în orișice fel, nu mai poate fi cu adevărat completă în această viață – abia în viața de apoi se găsește vindecarea și reîntregirea.

— Cu ce te îndeletnicești, tinere? îl întrebă ofițerul cu care se întâlnise prima oară. Tu să fii, oare, pictorul de care tot aud de la o vreme încoace, cel care îi desenează pe soldați?

Trecuseră vreo trei-patru zile de la înmormântare și Robert zăbovea zilnic ceasuri întregi în tabăra militară.

— Văd că... hm... Văd că ți-a mai venit inima la loc.

— Da, domnule ofițer, răspunse Robert cu un zâmbet forțat.

— Mă bucur că nu mai umbli cu pistolul la tine. Îmi dăduseși oarece emoții.

Băiatul mai trasă câteva linii pe foaia din fața sa fără să răspundă.

— Pot să arunc o privire? întrebă ofițerul.

— Da... da, desigur, răspunse Robert.

Bărbatul se apropie, oprindu-se în spatele lui.

— Hmm... nu e rău, comentă el.

— Pot să vă întreb, domnule ofiţer, murmură Robert cu jumătate de gură, cât timp veţi mai rămâne aici?

— Sper că nu eşti vreo iscoadă de-a unioniştilor! ripostă, zâmbind, bărbatul.

— Nu, domnule, nu sunt, răspunse Robert, zâmbind la rându-i.

— Drept să-ţi spun, nici noi nu ştim. Aşteptăm ordine de la generalul Lee şi generalul Early. După părerea mea, mai zăbovim aici o săptămână, cel mult două.

Robert îl petrecu din ochi. Când ofiţerul se făcu nevăzut, băiatul îşi strânse lucrurile şi o luă din loc. Fără să atragă atenţia asupra sa, sub pretextul desenatului de schiţe, încerca să îşi croiască sistematic drum prin tabără în aşa fel încât să poată cerceta pe îndelete grupul de soldaţi ce ocupa fiece cort. Peste zi era însă un du-te-vino continuu care îi îngreuna simţitor sarcina. Ştia că nu există o garanţie a succesului şi nu putea decât să spere că mai devreme sau mai târziu îi va surâde pur şi simplu norocul. Îl auzise nu o dată pe tatăl lui spunându-le enoriaşilor că norocul merge mână în mână cu sârguinţa. Carevasăzică, dacă îşi continua sârguincios cercetările, poate că în cele din urmă va avea norocul să se afle la locul potrivit, la momentul potrivit. Aşa zicea tatăl lui că se întâmplă în viaţă – cu cât munceşti mai asiduu, cu atât eşti mai „norocos".

În mijlocul blocului de desen, pe o coală care nu se afla niciodată deasupra şi nu fusese văzută de niciunul dintre oştenii care aruncau în treacăt câte o privire peste lucrările lui, se afla schiţa taberei. Aceasta indica amplasamentul fiecărui cort, fiecărei baricade provizorii, toate ţarcurile, echipamentele şi popotele. Pe acea foaie îşi nota toate cugetările şi observaţiile. În fiecare zi revenea la schiţă în repetate rânduri, marcându-şi propriile mişcări.

Şi, uite aşa, tot înainta prin tabără, privind... ascultând... şi aşteptând.

5
La pârâu

În amiaza celei de-a cincea zile de când se dădea drept pictor, răbdarea tânărului Robert fu în sfârşit răsplătită.

Se afla la oarecare distanţă de tabără, desenând un bărbat ce încerca să dreseze un cal – ceea ce nu era deloc uşor, căci nici omul, nici animalul nu stăteau o clipă locului – când numai ce îi ajunseră la urechi cuvintele: „Trăiască tocana de vită a caporalului Jacob – eu atât am de spus!", urmate de râsetele a doi-trei bărbaţi.

— Mare dreptate ai, domnule sergent, încuviinţă un altul. În plutonul cu care eram înainte s-ajung aici, aveam la popotă un moşneag pe la vreo şaptezeci de ani şi toate mâncărurile aveau acelaşi gust. Nu ştiai care-i pulpă de pui şi care-i cotlet de berbec.

— O, asta nu-i nimic! În Mississippi aveam un bucătar care punea ce mai rămânea din terciul de ovăz în cafea – spunea că asta-i dă caracter!

Băiatul nici că auzi însă comentariile acestea. Cuvântul „trăiască" îi răsunase în urechi aidoma unui gong, stârnindu-i o sumbră amintire. Şi nu doar cuvântul sunase cunoscut… era absolut sigur că recunoscuse şi vocea!

Înfiorat, privi repede îndărăt, îndeajuns cât să îi vadă pe cei trei ostaşi, ce mergeau cu spatele la el, intrând într-un cort aflat la o distanţă de 12–15 metri. Nu izbutise să le zărească feţele.

După ce bărbații intrară în cort, se strecură și el până acolo. Prin deschizătura cortului nu se vedeau însă prea multe.

Nevrând să bată la ochi, se întoarse la șevalet, dădu înfrigurat foile până la schița taberei și trasă un cerc în jurul cortului.

Prea agitat ca să se mai poată concentra în mod convingător asupra desenului, își strânse lucrurile și porni încet spre tabără, întrebându-se ce să facă.

Din cinci în cinci secunde, întorcea capul spre cort, supraveghindu-l de departe.

Peste câteva minute, îl văzu ieșind pe unul dintre cei trei soldați. Purta pe cap un chipiu al cărui cozoroc îi umbrea parțial chipul.

Ceva îi spunea că acesta era individul care exclamase „trăiască tocana", dar n-avea cum să își confirme bănuiala.

Poate că îl deruta chipiul. Până acum nu se gândise la asta. Încercă să își amintească ziua tragediei. Stătea în primul rând, împreună cu mama și surorile sale. La auzul agitației stârnite de intrarea vijelioasă a bărbatului, întorsese imediat capul... Da, acum își amintea clar – cel care îi ucisese sora geamănă *nu* purtase chipiu militar. Dăduse buzna înăuntru cu capul gol și părul fluturând sălbatic.

Nu era de mirare că nu încă nu izbutise să îl identifice. Îi fusese imposibil să separe chipul pe care îl văzuse de pletele acelea lungi.

Restul zilei se scurse fără alte evenimente remarcabile. Era târziu, se lăsa deja asfințitul. Robert se întoarse acasă, așteptând înfrigurat dimineața și încropind în minte un plan de bătaie, încercând să găsească o cale de a se apropia îndeajuns de individ cât să îl vadă bine la față, preferabil *fără* chipiu.

Dorind să profite de atmosfera degajată din zori, se înființă în tabără dis-de-dimineață, când soldații tocmai se trezeau din somn.

Mergea încet, pândind de la distanță cortul bărbatului și nădăjduind să nu observe nimeni că mai mult căsca ochii decât

desena. Era însă prea aproape de capătul căutărilor sale ca să se oprească acum.

În aer plutea aromă de cafea și de slănină friptă. Un grup de soldați din apropiere, îmbrăcați în flanele de corp, porniră spre pârâu. Din păcate, cu toții purtau chipiuri. Îi urmă de la distanță. Bărbații ajunseră la pârâu și încet-încet li se alăturară și alții. Unii își ostoiră setea, alții își dădură cu apă peste față, iar câțiva, mai îndrăzneți, își scoaseră cămășile și chipiurile și se spălară până la brâu. Majoritatea stăteau cu spatele la el.

În vreme ce îi urmărea cu privirea, numai ce auzi o voce alături.

— Nu e tocmai o scenă demnă de a fi imortalizată.

Răsucindu-se spre cel care vorbise, Robert dădu cu ochii de ofițerul pe care îl reîntâlnise deunăzi.

Râse mânzește. Apariția subită a bărbatului îl cam speriase.

— Aveți dreptate, domnule ofițer, dar presupun că face și asta parte din viața de soldat.

— Nu văd ce ar putea găsi interesant un civil în asta.

— Păi, vedeți dumneavoastră... m-am gândit să încerc a zugrăvi câteva scene de felul acesta, din viața cotidiană. Am deja câteva idei și mă întrebam cu care să încep.

— Așa carevasăzică... Dar văd că blocul de desen ți-e încă la subsuoară.

— Păi, numai ce-am ajuns. Încă nu m-am hotărât ce scenă să desenez.

Căpitanul îl mai sfredeli cu privirea preț de câteva clipe, întrebându-se în sinea lui dacă nu cumva tânărul „artist" îi ascunde ceva. Nu zăbovi însă prea mult asupra gândului, continuând în schimb să urmărească pur și simplu împreună cu băiatul îmbăierea matinală a soldaților.

Tare băgăcios mai era ofițerul!

Un bărbat din șirul de militari adunați pe malul pârâului își scoase chipiul și își vârî cu totul capul în apa rece, după care se ridică slobozind un chiot sălbatic de desfătare și, scuturându-și părul ud, căută cu mâna prosopul pe care îl avea prins la brâu.

Apoi se îndepărtă de pârâu, cu ochii dilataţi şi scânteind de plăcerea contactului cu apa rece.

Băiatului îi scăpă un icnet.

El era ucigaşul!

— Ce s-a întâmplat? întrebă ofiţerul de lângă el.

— Ah, am crezut doar că..., bolborosi Robert, după care adăugă repede: Nu s-a întâmplat nimic.

Îi zbârnâia creierul. Trebuia să acţioneze rapid. Bărbatul se întorcea la cortul său.

Se scuză faţă de ofiţer, după care porni grăbit după individul care îi reţinuse atenţia, încercând să se ţină îndeajuns cu firea cât să nu îi tremure glasul şi să se dea de gol.

— Domnule sergent Teague! strigă el, iuţind pasul ca să îl ajungă din urmă.

Surprins, bărbatul se opri şi întoarse privirea.

— Da, eu sunt.

— Am auzit că aţi fost cantonat în Mississippi, începu Robert. Cum e acolo? Eu n-am fost niciodată în Mississippi. E la fel ca aici?

— Toate taberele militare sunt la fel, răspunse sergentul. Numai că acolo e mai cald şi mai umed, atâta tot.

— De cât timp vă aflaţi aici?

— Nu de mult. Înainte să vin aici am luptat la Vicksburg. Am fost înfrânţi, dar las' c-am omorât şi eu destui yankei. Asta-i tot?

— Da... asta-i tot.

Teague nu o luă imediat din loc. Îşi îngustă ochii şi străpunse câteva clipe cu privirea chipul tânărului, ca şi cum ar fi cântărit ceva în gând. Apoi scutură din cap şi porni mai departe.

Robert se uită după el până ce individul intră în cort, confirmând încă o dată amplasarea cortului pe schiţa sa. Căpitanul îl urmărea, bănuitor, de departe. Robert se întoarse grăbit la calul său şi goni înapoi spre oraş.

6

Arestarea

Se duse întins la poliția din Baltimore și ceru să stea de vorbă cu detectivul Heyes.

— L-am găsit, domnule Heyes! începu el înfrigurat. L-am găsit pe Damon Teague. El este. N-am niciun dubiu că el a tras cu arma în biserică.

— Și ce vrei de la mine? întrebă sceptic detectivul.

— Să îl arestați... ce altceva?

— Știi ce-s alea probe? Nu știi că orice om e considerat nevinovat până la proba contrarie?

— Ba da, sigur că știu. Dar nu l-ați putea aresta în baza unei suspiciuni rezonabile? Trebuie să fie arestat – altfel nu va putea fi adus în fața justiției. Trebuie să faceți ceva înainte ca regimentul să pornească mai departe.

— Și cu ce temei ai vrea, mă rog, să-l arestez?

— Aveți un martor – pe mine!

Detectivul îi aruncă o privire care lăsa clar de înțeles ce părere are despre credibilitatea lui ca martor.

— Și până la data procesului, îi dădu Robert înainte, vă garantez că se vor găsi o duzină de martori oculari, dacă nu chiar mai mulți, care îmi vor da dreptate. L-am văzut, domnule Heyes. Am fost acolo și l-am văzut cu ochii mei. Ascultați ce vă spun. În momentul acesta, Damon Teague se află în tabăra militară de lângă oraș. Este sergent în armata confederată și este același

bărbat care a venit la biserica noastră cu patru ani în urmă şi care a împuşcat-o acum pe sora mea. Dacă nu luaţi măsuri, am să iau eu personal.

Detectivul înţelese că nu era cale să îl înduplece.

— În regulă, se învoi el în cele din urmă. Am să discut cu superiorii mei.

— Când?

— Când am să pot.

Deloc convins, fiul pastorului părăsi valvârtej biroul, vădit ofticat.

După ieşirea lui furtunoasă, Heyes se gândi că toată tărăşenia ar putea sfârşi în mod dezastruos dacă băiatul dă buzna în tabăra militară şi se pune a face acuzaţii în gura mare. Trebuia să pornească pe urmele lui ca să se asigure că situaţia nu va scăpa de sub control.

Dar, până să ajungă el în tabăra militară împreună cu oamenii lui, tărăboiul pe care sperase să îl evite începuse deja.

Fiul pastorului se întoarse în tabăra confederată, de astă dată fără planşe sau creioane, îmbrăcat cu acelaşi palton voluminos care devenise semnul său distinctiv de o săptămână încoace.

În pofida celor doar şaptesprezece ani ai săi, avea pasul apăsat şi sigur, ca de bărbat, şi o hotărâre nestrămutată în priviri. Unde cu doar două săptămâni în urmă visa încă să se facă pastor, noaptea trecută stătuse mai mult treaz, întrebându-se dacă este pregătit, la o adică, să ucidă – să ia viaţa unui om. Momentan nu se putea gândi la consecinţele pe care le-ar avea o asemenea faptă asupra vieţii şi viitorului său. Era sigur de un singur lucru: că trebuie să îl aducă pe ucigaşul surorii sale în faţa justiţiei... într-un fel sau într-altul. Altminteri, cine ştie ce ar fi fost capabil să facă mai târziu individul? Dacă avea să ucidă din nou? Robert nu îşi cercetase îndeajuns de profund inima pentru a fi în stare să facă diferenţa între răzbunare şi dreptate. Acum nu avea timp să îşi bată capul cu asta. Acum acţiona din impuls, mânat de sentimente, de durere şi de o dorinţă oarbă de a se răzbuna pe

păcătos ce depășea indignarea justă față de păcat mai mult decât își dădea el seama. Nu era conștient nici măcar de pericolul în care se punea pe sine însuși.

Văzându-l cum străbate îndârjit tabăra, căpitanul înțelese dintr-o privire că ceva se schimbase.

— Hei, fiule... așteaptă o clipă, strigă el după tânăr. Vreau să te întreb ceva.

Robert însă nu se opri. Căpitanul se luă după el. Iuțind pasul, izbuti să vadă cortul în care se năpusti băiatul.

— Sergent Teague, rosti grav Robert.

Bărbatul, întins pe patul de campanie, ridică privirea. Ceilalți doi ocupanți ai cortului întoarseră și ei capetele spre musafirul nepoftit.

— Scoală-te! tună Robert.

— Poftim?! făcu iritat sergentul.

— Ți-am zis să te scoli.

Damon Teague nu era genul de om care să stea la ordinele unui băietan cu cașul la gură, ce abia dacă avea jumătate din vârsta lui. Iritarea i se transformă numaidecât în mânie.

— Ascultă aici, băiețaș, nu știu cine ești, dar dacă nu....

Tânărul duse mâna la buzunar și scoase fulgerător un Colt 45 pe care îl îndreptă spre inima lui, făcând să îi înghețe vorbele pe buze.

— Scoală, repetă Robert. Ești arestat.

Teague își regăsi graiul la fel de repede cum îl amuțise vederea armei.

— Arestat? Pentru ce? ripostă el.

Nu era, vezi bine, un om care să se lase intimidat cu una, cu două.

— Hai, întinde-o de aici! adăugă el nu fără oarecare șovăială, fixând cu privirea degetul băiatului.

— Am spus că ești arestat, repetă Robert. Pentru crimă. Ridică-te în picioare!

Teague se uită la ceilalți soldați, apoi izbucni în râs.

Tocmai atunci se năpusti înăuntru căpitanul. În lumina slabă din interiorul micului cort avu nevoie de câteva secunde pentru a evalua situația.

— Ce se petrece aici? întrebă el pe un ton autoritar.

— Îl arestez pe sergentul Damon Teague pentru săvârșirea infracțiunii de omor, anunță Robert.

Teague râse din nou. Arma din mâna lui Robert rămânea ațintită spre pieptul lui.

— Puștiul e smintit, căpitane, spuse Teague. Nu poți să ne scapi de el? E nebun de legat. A dat buzna aici fluturându-și pistolul și făcând tot felul de acuzații ridicole.

— Nicio mișcare, căpitane, îl avertiză Robert. Omul acesta este un ucigaș.

— Cum vine treaba asta? îi ceru căpitanul lămuriri lui Teague.

— Ți-am zis că-i lipsește o doagă. Habar n-am despre ce vorbește.

— Va trebui să vii cu mine, băiete, spuse căpitanul, făcând un pas în față și așezându-și mâna pe brațul lui Robert.

Împușcătura care răsună în momentul următor iscă un nor de praf sub patul pe care stătea întins sergentul. Luat prin surprindere, Teague țipă alarmat. Cei doi caporali care urmăreau scena din paturile lor săriră ca arși și o tuliră afară.

— Vorbesc serios, domnule căpitan, spuse Robert, îndreptându-și iar arma spre Teague. Acest bărbat vine cu mine.

Zicând acestea, făcu un pas înainte, se aplecă și îl smuci de braț. Luat pe nepregătite de forța lui, Teague își simți brațul strâns ca într-o menghină și, înainte să poată opune orișice rezistență, se trezi în picioare, cu țeava pistolului înfiptă în coaste. Robert îl trase spre ieșire.

Nedorind să piardă un om și convins de acum că acuzatorul lui Teague era într-adevăr nebun de legat, căpitanul se dădu precaut la o parte. Afară, soldații veneau deja în goană care dincotro, mulți dintre ei cu arma în mână.

Detectivul Heyes și oamenii numai ce sosiseră. Auzind împușcătura, se grăbiră și ei într-acolo.

Ajunseră tocmai când fiul pastorului ieşea din cort, cu ţeava unui Colt 45 îndesată în coastele unui soldat. Afară aşteptau deja vreo zece confraţi de-ai acestuia, cu puştile îndreptate spre băiat.

Peste câteva secunde, păşi afară din cort şi căpitanul. Văzându-i pe oamenii legii, acesta se duse întins la dânşii.

— E cu voi băiatul?

— Îl cunosc, îi răspunse Heyes, dar nu face parte din echipa noastră.

— A dat buzna aici aducând nişte acuze absurde sergentului meu şi zice că vrea să îl aresteze.

Heyes nu îşi putu reprima un zâmbet. Ce mai, puştiul avea curaj!

— Acesta este bărbatul de care v-am vorbit, domnule detectiv, interveni Robert. Acum că sunteţi aici îl puteţi aresta.

Căpitanul se uită iar la Heyes, întrebător.

— Este o situaţie tensionată, i se adresă detectivul, aruncând o privire spre mulţimea tot mai mare de soldaţi care se adunau în jurul lor. Niciunul dintre noi nu îşi doreşte vărsare de sânge. Ce ar fi să le spui oamenilor dumitale să se retragă, ca să putem discuta liniştiţi?

— Despre ce este, de fapt, vorba?

— A avut loc o crimă în oraş şi am dori să îi punem sergentului aici de faţă câteva întrebări privitor la asta – dacă nu ai nimic împotrivă, fireşte. În caz că este nevinovat, va fi liber să se întoarcă la regiment şi veţi primi scuzele de rigoare. Dacă se ivesc dovezi împotriva lui, va avea parte de o judecată dreaptă.

— Ce vă face să credeţi că el e făptaşul?

— Băiatul a fost martor la cele întâmplate.

— Şi îi puneţi spusele mai presus de cuvântul sergentului meu? Uitaţi-vă la el: e doar un băieţandru.

— O fi, ripostă detectivul, dar nu văd de ce cuvântul lui ar fi mai prejos decât cel al omului dumitale. Tocmai de aceea vrem să îl interogăm pe sergent – ca să aflăm ce are el de spus. Aşa o cere legea. Nu mă înţelege greşit: şi eu sunt înclinat să cred, la fel ca dumneata, că puştiul e cam zănatic. Totuşi, nu pot ignora

spusele lui. A fost de faţă la săvârşirea crimei. Aşa că n-am încotro: este de datoria mea să aflu care dintre ei spune adevărul. Este ceea ce ne dorim cu toţii, nu-i aşa?

Căpitanul căzu câteva clipe pe gânduri, apoi încuviinţă din cap.

— Întoarceţi-vă la corturile voastre, le dădu el ordin soldaţilor care se strânseseră în jur, după care se întoarse spre Teague. Du-te cu domnul detectiv. Nu vrem să ne ridicăm în cap autorităţile civile.

— Poftim?! Mă arunci lupilor în baza minciunilor scornite de un ţângău??

— Stai liniştit – până diseară se va lămuri toată tărăşenia şi vom avea grijă să fii pus în libertate.

Heyes făcu un pas în faţă, îi aruncă lui Robert o privire rece pentru că iscase un asemenea tărăboi, după care îl luă el însuşi în primire pe Teague.

7
Mustrări de cuget

După ce Damon Teague fu închis, viața lui Robert începu să revină încet-încet pe făgașul de odinioară. Chit că nimic nu avea să mai fie vreodată la fel. Cele două săptămâni care tocmai se încheiaseră, împreună cu consecințele lor, aveau să îl schimbe pentru totdeauna, trasându-i un destin la care nici cu gândul n-ar fi gândit până atunci.

Beligeranța crescândă a lui Teague în drum spre oraș îi făcu pe detectivul Heyes și pe oamenii acestuia să înțeleagă că sergentul reprezenta un pericol mai mare decât crezuseră. Până să ajungă la secția de poliție, ieșit parcă din minți, acesta răcnea și blestema de mama focului, jurându-se să îl omoare pe băiat și pe toți cei din jur. Heyes fu nevoit să întărească paza și dădu ordin ca Teague să fie pus după gratii. Ceea ce fusese menit a fi un simplu interogatoriu sfârșise urât. Detectivul nu era încă pregătit să îi dea dreptate băiatului, dar nici nu avea de gând să îl pună pe Teague în libertate înainte de a investiga mai amănunțit lucrurile.

Trimise așadar vorbă căpitanului că, din pricina unor chestiuni neprevăzute, sergentul Teague *nu* se va întoarce la regiment în aceeași zi, urmând să rămână în arest până la sfârșitul anchetei. Apoi trimise după diacon, care fusese de la bun început omul său de legătură cu pastorul și cu enoriașii bisericii.

În timp ce aşteptau, Robert ceru voie să stea de vorbă cu deţinutul. Heyes stătu o clipă pe gânduri, apoi încuviinţă din cap şi îl conduse spre celule.

— Am să pun un paznic în faţa uşii, spuse detectivul. Să strigi dacă devine agresiv. Nu de alta, dar e cam furios. Şi ar fi mai cuminte să îmi laşi mie arma înainte să intri.

Robert îi înmână pistolul şi îl urmă pe gardian de-a lungul coridorului întunecos. Când se deschise uşa, Teague îşi ridică privirea. În cele treizeci de minute de când se afla în celulă i se domolise furia.

— Vasăzică... tu eşti aşa-zisul „pictor", îi spuse el lui Robert. Ne-ai păcălit, bag seama, pe toţi cu blocul ăla de desen pe care îl purtai mereu cu tine. Să înţeleg că ai fost informatorul poliţiei de la bun început?

— Nu. Tot ce am vrut a fost să fii adus în faţa justiţiei.

— De ce? Ce treabă aveai tu cu mine?

— O miză personală.

— Ce miză? Şi cine eşti tu, mă rog? Cum te cheamă, puştiule?

— Robert... Robert Paxton. Pastorul Paxton este tatăl meu.

Teague râse amar.

— Ca să vezi – un fiu de popă devenit detectiv, cu pistolul în mână şi toate alea!

Oftă şi clătină din cap.

— Nu-mi vine să cred... că mi-a venit de hac taman un fiu de popă! Trebuia să-ţi fac de petrecanie când am avut prilejul.

Cum dădea el uluit din cap, începu iar să se înfurie.

— Dar de ce?... Cum de ţi s-a căşunat aşa pe mine?

— Pentru că te-am văzut ucigând o fată nevinovată, ripostă Robert mânios.

— Poftim? Care fată? N-am ucis în viaţa mea o fată.

— Atunci pe cine voiai să împuşti când te-ai apucat să tragi cu arma în biserică?

— Pe popă. Cred că l-am nimerit şi pe el, putrezir-ar în iad.

— Ce ai împotriva lui?

— E un ciorlingău şi un trădător.

— Cum îndrăznești să spui așa ceva?! Tu ești trădătorul... a tot ceea ce reprezintă țara asta!

Teague sări, cu pumnii strânși, în picioare, dând să tabere asupra băiatului. Apoi, realizând pesemne consecințele pe care le-ar avea încă o abatere, se răzgândi, mulțumindu-se să spună:

— Tocmai din cauza celor de teapa lui s-a ajuns la război. L-am omorât?

— Nu, dar i-ai ucis fiica și ai să plătești pentru asta.

Vestea îl întristă pe deținut. Treptat, însă, buzele i se lățiră într-un rânjet.

— Poate că așa-i și mai bine, comentă el. N-are decât să sufere cât o mai avea de trăit pentru trădarea pe care a comis-o.

— Fata pe care ai ucis-o era sora mea geamănă și cea mai bună prietenă a mea. Când ai împușcat-o, odată cu ea, ai ucis și o parte din mine. De aceea am pornit pe urmele tale. Nu te puteam lăsa să scapi nepedepsit.

Robert se întoarse să plece, apoi șovăi.

— Te-ai gândit vreodată, adăugă el, că *tu* vei fi cel care va putrezi în iad, fiu de...?

Se opri, șocat de vorbele ce îi ieșiseră pe gură, apoi se întoarse iar și părăsi celula, întrebându-se din ce ungher al sufletului său izvorâse acea mânie cumplită.

Era deja în drum spre casă când ajunse diaconul la poliție. Heyes îl întrebă pe cleric dacă poate aduce vreo doi-trei enoriași de încredere, pe lângă propria-i persoană, care ar fi dispuși să vadă dacă bărbatul aflat în arest preventiv era cel care trăsese în biserică și o omorâse pe fiica pastorului.

Au venit a doua zi dimineață și tuspatru l-au identificat pe Teague fără nicio urmă de dubiu. Salva de imprecații și amenințări pline de ură pe care o slobozi deținutul nu făcu decât să întărească adevărul mărturiei lor, iar ultimele cuvinte ale acestuia – *Ar fi trebuit să vă omor pe toți!* – nu trecură neobservate nici de Heyes, nici de restul anchetatorilor. Cât despre enoriași, aceștia se înfiorară nițel la gândul că, dacă avea să fie pus vreodată în libertate, Teague ar putea să le facă de petrecanie tuturor.

Până la finele celei de-a doua zile, Heyes era pregătit să admită că tânărul Robert Paxton nu era nicidecum un puşti smintit, aşa cum îl considerase la început.

În săptămânile care au urmat, descris drept un adevărat erou de către gazetele din Baltimore, Robert mai că deveni o celebritate în cadrul congregaţiei. În mijlocul durerii provocate de tragedie, fapta sa eroică îi ajutase pe toţi să înceapă procesul vindecării şi să meargă mai departe. Chiar dacă, din perspectiva veşniciei, încă nu exista un răspuns la teribila întrebare „de ce?", se făcuse măcar dreptate în plan lumesc.

Treptat, toţi cei afectaţi începură să treacă peste cele întâmplate. Toţi, în afară de Robert Paxton. Mustrările lui de cuget abia răsăriseră. Era prea tânăr şi prea derutat de toate cele ca să fie pus pe piedestal de băieţii de la biserică. Până şi detectivul Heyes îi ridica osanale. Pe măsură ce se răspândea vestea cum că un ucigaş periculos fusese arestat de către un fiu de preot în vârstă de numai 17 ani, tot mai multe publicaţii îi solicitau interviuri.

În sinea lui, însă, Robert nu era nici pe departe împăcat.

Nu punea sub semnul întrebării *ce* făcuse, ci *de ce* o făcuse. Fuseseră motivele lui la fel de onorabile pe cât îi erau de elogiate acţiunile? Însuşi statutul său de celebritate îl silea să privească înlăuntrul său şi să înţeleagă că fusese mânat de dorinţa de răzbunare şi de mânie, nu de virtute sau de eroism. Şi apoi, îl mai apăsa şi răbufnirea pe care o avusese în celula lui Teague. Din ce hazna a sufletului său izvorâse atâta ură?! Cum fusese în stare să-i spună unui seamăn de-al său, care era la rându-i creaţia Celui de Sus, să... putrezească în iad?... El era martorul lui Dumnezeu în faţa acelui om. Atunci cum de-i ieşise pe gură atâta venin?...

O înnegurare se pogorî încet-încet asupra întregii sale fiinţe. Începu să îşi pună sub semnul întrebării propria credinţă. În fond, cât de reală era, de fapt, credinţa lui? De la nenorocire încoace, nu se rugase nici măcar o dată. Acţionase din instinctul primar al urii carnale. Nu se gândise nici măcar o singură dată la

Damon Teague, *omul*. Văzuse în el doar duşmanul, criminalul, o scursură a societăţii.

Incidentul îi aşezase în faţa sufletului o oglindă, în care vedea acum lucruri care îl dezgustau. Cât de nobilă poate fi o faptă dictată de ură? Cum de pusese stăpânire pe el atâta răutate? Trecuse peste momentul de răscruce cu ajutorul credinţei sau mânat de dorinţa de răzbunare? Din nefericire, ştia prea bine răspunsul.

Pe parcursul scurtei sale vizite în celula lui Teague, existase vreo deosebire intrinsecă între ei doi? Nu, niciuna pe faţa pământului. Amândoi simţiseră acelaşi lucru, amândoi reacţionaseră în acelaşi fel. Fiecare îl dispreţuia pe celălalt. Nu se deosebeau cu nimic unul de altul! Şi atunci... ce *însemna* cu adevărat credinţa lui?

De unde izvorâse acea sete de răzbunare?

Se pregătise de ani de zile pentru o viaţă de pastor. Acum începea să se întrebe dacă nu existase cumva de la bun început un miez de răutate în adâncul inimii lui. Cât de bine se cunoştea, de fapt, pe el însuşi? Se credea matur. Toată congregaţia îi admira înţelepciunea spirituală – de-a dreptul mirobolantă pentru un tânăr de vârsta lui. Dintr-odată, religiozitatea lui din ultimii ani i se părea pură făţărnicie!

Se pornise înlăuntrul lui o mare bătălie spirituală, lupta de a se cunoaşte pe sine, de a afla din ce este plămădit şi dacă sistemul lui de credinţă însemna sau nu ceva.

Între timp, roţile justiţiei confirmară că, în privinţa lui Damon Teague, avusese dreptate de la bun început.

Unei crime neelucidate comise în Mississippi, care coincisese cu transferarea acestuia în regimentul generalului Early, îi urmase încă un omor în Chattanooga în săptămâna în care Teague fusese cantonat acolo.

La două săptămâni după arestarea lui, când Heyes veni la casa parohială să îi pună la curent pe pastor şi pe fiul acestuia cu cele aflate, vestea, deşi oferea răspuns la multe întrebări, fu dulce-amară.

— Individul se angajase de ani de zile într-o vendetă personală, spuse detectivul. Pare-se că îţi datorez scuzele mele, adăugă

el, întorcându-se spre Robert. Trebuia să te fi ascultat de la bun început. Acum că Teague este în spatele gratiilor şi primim zi de zi noi dovezi ale fărădelegilor sale, ştim deja sigur că este autorul a cel puţin şase crime. Cred că nu va fi deloc greu să obţinem o condamnare.

— Ce se va întâmpla cu el, domnule detectiv? întrebă pastorul.

— Va fi judecat, răspunse Heyes, şi, având în vedere toate mărturiile care se strâng împotriva lui, chiar şi din partea unor foşti camarazi de arme, probabil că va fi spânzurat.

Spânzurat. Cuvântul trecu prin inima lui Robert ca fierul roşu. Chiar şi dacă bărbatul era vinovat, el tot se simţea răspunzător.

După ce Heyes plecă, Robert se duse să facă o plimbare lungă, năpădit de remuşcări şi deznădejde. Gândul propriei sale ipocrizii şi păcătoşenii nu îi dădea pace. La şcoala duminicală de la biserica tatălui său, îi învăţa pe copii despre renaşterea spirituală, despre călăuzirea păcătoşilor către Domnul. Mai toţi enoriaşii îl priveau ca pe un exemplu de virtute şi nu se îndoiau că într-o bună zi va deveni un mare predicator.

Dar ei nu ştiau ce urâţenie îi supura în suflet.

Fireşte că în ochii celorlalţi era un tânăr „admirabil". Nu ucisese şi nu furase, cinstise mereu pe tatăl şi pe mama lui, şi nu păcătuise în viaţa sa în sensul pe care îl dădea lumea păcatului. Dar, cu toate astea, cuvintele Domnului îi apăsau acum conştiinţa cu degetul unui foc iluminator – *„Dar Eu vă spun că oricine se mânie pe fratele său va cădea sub pedeapsa judecăţii"*. Şi apoi, mai erau şi cumplitele vorbe ale lui Ioan: *„Oricine urăşte pe fratele său este un ucigaş"*.

Conform Bibliei, ura şi crima erau unul şi acelaşi lucru. Ambele aveau aceeaşi cauză, creşteau din aceeaşi rădăcină. Prin urmare, se cutremură Robert, Teague nu era cu nimic mai păcătos decât el. Amândoi erau *la fel* de păcătoşi.

Şi cel mai mult îl îndurera faptul că... se crezuse el însuşi bun, curat şi virtuos. Se considerase la rându-i un tânăr creştin model ce se pregătea să îşi trăiască viaţa în slujba lui Dumnezeu. Şi când colo... acum reieşea că aşa-zisele lui fapte bune nu sunt decât

nişte zdrenţe – haina mânjită de care vorbeşte Isaia! Pe dinăuntru nu era decât un făţarnic, un mormânt văruit, plin de oasele moarte ale propriei sale trufii.

Îl urâse pe Damon Teague. Urâse nu doar fapta lui... îl urâse *pe el*. Or, conform spuselor lui Ioan, asta însemna că era la rându-i un ucigaş!

O vorbă veche spunea: Urăşte păcatul, dar iubeşte-l pe păcătos. Nu avea nici măcar această scuză. El îl urâse şi pe păcătos.

Şi acum, din cauza lui, omul avea să fie judecat şi probabil că avea s-o sfârşească în ştreang; în vreme ce pe *el* toată lumea îl trata ca pe un erou.

Nu era nici pe departe erou. Ceea ce făcuse era detestabil. Nu era cine ştie ce cavaler al dreptăţii – doar un frate furios, însetat de răzbunare. Cum fusese în stare să îi spună lui Teague că avea să putrezească în iad?! Amintirea vorbelor sale îi apăsa cumplit cugetul. Şi, chiar mai grav decât cuvintele propriu-zise, era ceea ce spuneau ele despre inima lui!

În cele din urmă, se duse la tatăl său şi îi zise că simte nevoia să plece o vreme undeva, să se reculeagă.

— Ce te frământă, Robert? îl întrebă pastorul. Are de-a face cu moartea lui Jane?

— Oarecum, răspunse băiatul. Însă, chiar mai mult decât moartea ei, m-a zdruncinat confruntarea cu Teague. Mă macină îndoielile şi am nevoie de un răgaz ca să îmi pun gândurile în ordine. Prea sunt răscolit.

— Moartea lui Jane ne-a pus pe toţi la încercare, zise tatăl său.

Robert aprobă din cap. Nici nu bănuia taică-său cât de profund îl încerca pe el!

— Ce-ar fi să-i faci o vizită mătuşii Ruth în Ohio? sugeră pastorul. Acolo te-ai putea bucura de linişte, departe de tumultul războiului. Sunt sigur că Ruth te va primi cu braţele deschise.

— Să ştii, tată, că e o idee bună, răspunse Robert. O vacanţă la ţară ar fi bine-venită. Am să-i scriu chiar azi mătuşii.

8

La țară

Zece zile mai târziu, Robert luă trenul spre orașul Cleveland, la sud de care se afla ferma mătușii lui.

În cele două luni petrecute la țară, munci din greu, făcu plimbări lungi și începu să își reclădească, în solitudine și în rugăciune, credința.

De astă dată, o clădea însă pe o temelie trainică, făurită din metalul trecut prin cuptorul aprins al încercărilor, îndoielii și suferinței, în care sunt căliți toți oamenii lui Dumnezeu.

După sejurul la fermă nu reveni pur și simplu la vechiul său sistem de valori, ci descoperi noi temelii spirituale pentru viață, bazate pe o înțelegere mai profundă a ființei lui Dumnezeu. Întregul său studiu de până atunci se axase pe doctrine *despre* Dumnezeu și lucrarea Sa. Acum căuta să Îl înțeleagă pe Dumnezeu *Însuși* – cum era El, cum Își privea creația și ce însemna în lucrarea Lui latura Sa de Tată, la care face mereu referire Isus. Acum căuta să descopere caracterul lui Dumnezeu.

Pentru prima oară în viață își revizuia din temelii întregul sistem de credință – nu prin prisma celor învățate de la alții, a predicilor rostite de tatăl său ori a explicațiilor date de teologi cu privire la interpretarea corectă a doctrinelor evanghelice... ci prin prisma a ceea ce, după ce se adâncise și mai smerit în citirea Scripturii, descoperea *singur*. Era un proces lung și anevoios, ale cărui fundații trebuiau reancorate în adâncul minții,

inimii și sufletului său pe măsură ce înțelegea ceea ce îi spunea Biblia, întorcând piatră după piatră, asimilând învățătură după învățătură.

Într-o zi, pe când se plimba printre lanurile înverzite de grâu, liniștea pământului i se pogorî în suflet. Și în mijlocul acelei tăceri se înălțară cuvintele *„Dumnezeu este bun"*.

Erau cuvinte al căror sens general îl cunoștea de mic. Nu era nimic neobișnuit în ele. Le auzise, repetate într-un fel sau altul, din fragedă pruncie. Totuși, acum că se afla în pragul maturității, la vârsta la care toate sunt puse sunt semnul întrebării, îl străfulgeră, ca pentru prima oară, gândul că Dumnezeu este într-adevăr *bun*.

Era o revelație pe cât de simplă, pe atât de importantă.

Brusc, se întrebă ce era „bunătatea" lui Dumnezeu. *Cum* era Dumnezeu cu adevărat? Ce personalitate avea? Cum ar fi să stea efectiv de vorbă cu El, față în față?

Erau întrebări colosale, cu un impact imens. Realiză că în toată viața lui nu-și amintea să fi auzit vreun pastor sau predicator evanghelic, vreun dascăl sau evanghelist, și nici măcar pe propriul său tată, vorbind despre Dumnezeu Tatăl ca despre cineva cu care ai putea sta *personal* de vorbă, cu care ai putea râde și plânge și căruia i-ai putea împărtăși nemijlocit întrebările și îndoielile tale. Nu auzise pe nimeni referindu-se la El ca la o *persoană*.

Pe Isus simțea că Îl cunoaște. Isus îi era apropiat. Cu Isus puteai intra într-o comuniune strânsă. Dumnezeu Tatăl părea însă îndepărtat, tainic, de neatins. Cu siguranță că nu așa era menit să fie.

O mare speranță se născu în adâncul ființei lui. Căzu în genunchi și strigă:

— Doamne, arată-mi bunătatea Ta!

Atât. Apoi se ridică și merse mai departe.

În zilele care urmară, întregul pământ, cu tot ce cuprindea el, reveni la viață. Miresmele ierburilor ce creșteau și chiar ale țărânei pe care călca înălțându-i-se până la nări, bâzâitul insectelor

ce zburau deasupra lanurilor de un verde crud, croncănitul ciorilor, ciripitul vrăbiilor şi cântecul cintezoilor, toate îi pătrundeau simţurile ca un misterios dans al naturii ce grăia taine despre Creatorul lor, adevăruri ce aşteptau să fie descoperite. Vântul îi săruta chipul în mers. Albastrul cerului şi norii albi răsfiraţi pe ici, pe colo, se înălţau ca o cunună de-a pururi mişcătoare deasupra pământului, umplându-i inima de emoţii pe care nu le-ar fi putut descrie în cuvinte. Întreaga creaţie începu să-l călăuzească iar spre lumină, ca pe unul care trecuse prin valea îndoielii şi a plângerii şi o lua acum pe calea refacerii, vindecării şi renaşterii.

Continuă să cutreiere câmpurile, pădurile şi malurile pâraielor ce curgeau şerpuit pe întinsul liniştitei ferme în drumul lor spre marele Ohio, uneori cu o carte, adesea cu ediţia de buzunar a Noului Testament şi în răstimpuri având drept tovarăşi doar propriile-i gânduri şi rugăciuni. Uneori se plimba, alteori şedea ore în şir privind cele mai simple spectacole ale naturii sau ascultând şopotul apei ori foşnetul frunzelor mângâiate de vânt. Iar ruga pe care o rostise la început – *Arată-mi bunătatea Ta* – îl însoţea pretutindeni.

Pe măsură ce înainta încet-încet dincolo de hotarele vechiului său sistem de credinţă, explora noi şi noi regiuni ale caracterului divin, de a căror existenţă vorbeau atât inima lui, cât şi Scriptura. În acelaşi timp îl năpădeau însă, fără să vrea, dogmele susţinute de iluştrii teologi evanghelici – pe care îi venerase, cărora căutase să le urmeze exemplul şi le studiase conştiincios învăţăturile –, ameninţând să înăbuşe lumina revelaţiei pline de bucurie pe care o simţea crescând acum înlăuntrul său. *Nu Îi atribui* prea *multă bunătate lui Dumnezeu,* îl avertiza mintea, îmbuibată de învăţăturile trecutului. Dumnezeu trebuie să rămână sfânt, atotputernic şi drept, dar şi înfricoşător. Nimic nu are voie să compromită noţiuni ca mânia lui Dumnezeu, ura Lui faţă de păcat şi dreapta răzbunare. Toată învăţătura pe care o primise de mic părea să pună, fără excepţie, accent mai mult pe mânia lui Dumnezeu decât pe iubirea Lui, deşi în Biblie se arată clar că mai presus de toate... Dumnezeu *este* iubire.

Vocile contradictorii dinlăuntrul său erau derutante. Ideile pe care le considerase odinioară indubitabile sunau parcă disonant în lumina celor spuse în evanghelii. Brusc, Dumnezeul teologilor i se părea respingător. Ceea ce citea în Scriptură, ceea ce spusese Isus Însuşi despre Tatăl Lui din ceruri nu se potrivea cu predicile pe care le auzise de-a lungul anilor.

Se întreba dacă mai *vrea* să creadă în predicile acelea.

Tatăl lui Isus nu putea fi aşa cum Îl descriau ele!

El însuşi stătea mărturie împotriva teologiei stricte şi prezumţioase pe care o îmbrăţişase odată. Ce produsese aceasta în el în afară de un spirit infatuat şi făţarnic, sub care se ascundea nu iubirea lui Dumnezeu pentru cei pierduţi, ci ura şi setea de răzbunare?

Iubirea lui Dumnezeu trebuia să fie, fără doar şi poate, mai adâncă. Şi era hotărât să găsească acea *iubire*... sau să piară.

Ar fi imposibil de urmat fiecare făgaş pe care au luat-o gândurile şi rugăciunile sale în cele două luni petrecute la ferma mătuşă-sii – noile vederi spirituale, fundăturile, întrebările, speranţele, revelaţiile, estomparea treptată a doctrinelor, îndoielile, fricile stârnite de noile idei, însoţite de minunarea pe care o simţea acum că începea să vadă nu o încruntătură pe chipul Tatălui lui Isus Cristos, ci un surâs.

Pe scurt, iluminarea sa ar putea fi descrisă drept o perspectivă extinsă asupra a ceea ce trebuie să însemne bunătatea lui Dumnezeu.

Primul şi cel mai însemnat adevăr, însuşi adevărul universului, i se părea lui, trebuia să fie pur şi simplu acesta: Dacă Dumnezeu există, El trebuie să fie bun, bun şi atât.

Pornind de la această premisă, deveni convins că această bunătate trebuie să fie completă, infinită, de nezdruncinat chiar şi în faţa păcatului, şi că trebuie să fie o bunătate care defineşte caracterul Lui mai presus de toate celelalte atribute ale Sale în afară de iubire, fiind una cu iubirea divină.

Mai mult, această bunătate trebuie să dorească ce este mai bine pentru toată creaţia Sa, şi asta în veci pururi.

Iar, în cele din urmă, înțelese că a te întoarce spre Isus nu înseamnă să fii ferit de mânia lui Dumnezeu, ci a te întoarce spre Dumnezeu Tatăl așa cum ne-a fost menit de către El, așa cum a făcut-o Isus, recunoscând și încrezându-Se în nemărginita Lui bunătate și iubire.

Cu noile temelii ridicate de aceste revelații, călătoria lui spirituală abia începea, pribegia sa prin pustiul deznădejdii apropiindu-se de sfârșit. Se aprinsese o lumină pe calea lui, menită să spulbere orice îndoieli aveau să-l impresoare de acum încolo. Acea lumină era bunătatea lui Dumnezeu.

Continuă să se plimbe, să citească Scriptura, să mediteze și să se roage.

Răspunsurile nu veneau ușor. Dogmele teologice aveau rădăcini adânci și nu era lesne să se debaraseze de ideologia tradițională.

Sosi în cele din urmă o zi hotărâtoare.

Robert se așeză pe un mic zid de piatră ce se ridica deasupra unui pârâu. De undeva numai ce se auziră vag niște cuvinte venite să răspundă miilor de întrebări ce i se învârteau în creier: *Eu sunt Tatăl lui Damon Teague.*

Privi în jur, aproape întrebându-se dacă auzise cu adevărat o voce. Știa însă că șoapta se înălțase din propria-i ființă.

— Mi-ai vorbit, Doamne? întrebă el în tăcere.

Eu sunt Tatăl lui Damon Teague, veni iarăși răspunsul, cu o intensitate crescândă.

Era cât se poate de clar că Dumnezeu încerca să îi spună ceva.

Eu sunt Tatăl lui Damon Teague, repetă a treia oară Vocea lăuntrică.

— Dar cum să fie, Doamne, cu putință? se miră Robert. Teague este un ucigaș, un netrebnic. Dumnezeu nu poate fi... Tatăl *lui.*

Totuși, nu-și putea scoate din minte fermitatea cu care fuseseră rostite cuvintele. Celorlalte rugi ale sale o adăugă acum pe cea mai profundă dintre toate:

Doamne, arată-mi-Te în întregime așa cum ești Tu cu adevărat.

Era rugăciunea rugăciunilor, alături de cea cristică a ascultării, pe care Dumnezeu așteaptă să o înalțe toți bărbații și toate femeile, ca să Își poată revărsa binecuvântările asupra lor.

Odată cu rugăciunea și cu siguranța tot mai profundă că în inima unei Treimi *unite* se află o iubire și bunătate infinită, veni și o revelație opusă – o acută și dureroasă conștientizare a propriei sale păcătoșenii.

Acest adevăr i s-a destăinuit încet, căci Robert era încă tânăr – nu avea decât 17 ani. Conștientizarea păcatului din propria ființă nu se realizează ușor în inima tânără, care tinde să se vadă pe sine într-o lumină favorabilă. Totuși, ea începuse, și toate începuturile, dacă se perseverează, devin căi spre creștere, maturitate și înțelepciune. Robert Paxton văzuse în el însuși ceva ce îi producea silă. Și astfel începuse să se vadă așa cum era cu adevărat și deci să atingă un nou nivel al credinței personale.

Recunoscându-și încă o dată propriul păcat, Îl rugă pe Dumnezeu să îi ierte purtările meschine și necreștinești. Iar, într-un sfârșit, începu să se roage pentru Damon Teague, și pentru smerenia și tăria de a-l ierta cu adevărat. Acolo unde îi încolțise, nechemată, ura în suflet, Îl rugă acum pe Dumnezeu să sădească iubire.

Robert se întoarse acasă cu două săptămâni înainte de data la care fusese fixat procesul. Ar fi preferat să nu ia parte la proces, dar știa că este de datoria lui să fie prezent. În fond și la urma urmei, el era răspunzător de arestarea lui Teague.

Veni ziua procesului.

Până în toamna lui 1864, trupele generalului Early înaintaseră în sud împotriva Washingtonului și fuseseră înfrânte de armata unionistă a generalului Sheridan, cumpăna războiului înclinând tot mai mult în defavoarea confederaților.

Cazul devenise notoriu și sala de judecată era plină ochi. Fură aduși o duzină de martori. Teague era sfidător, fără pic de căință, plin de ură și de venin. Când fu chemat în boxa martorilor, Robert nu-l putu privi în ochi. Își regăsise în mare parte pacea

sufletească, dar încă nu era în stare să susțină privirea celui pe care tocmai acuzațiile sale îl aduseseră acolo.

Jurații dădură verdictul în mai puțin de un ceas: *Vinovat.*

Judecătorul lovi de câteva ori cu ciocanul în masă ca să pună capăt freamătului ce se iscase în sală, apoi anunță sentința:

— *Te condamn, Damon Teague, la moarte prin spânzurare.*

Robert simți că i se umplu ochii de lacrimi.

Ieși împleticindu-se din tribunal, prin tumultul triumfal al mulțimii adunate înăuntru și în fața clădirii, și porni grăbit de-a lungul străzii. Auzindu-se strigat, o luă la goană, cotind în cele din urmă pe o alee pustie. Fugi până la capătul aleii, coti iar și într-un sfârșit se prăbuși pe treptele din dosul unui depozit părăsit, unde începu să plângă amarnic.

Judecata fusese dreaptă. Sentința fusese dreaptă. Prețul păcatului este moartea. Prețul *tuturor* păcatelor. În urechile lui Robert, sentința nu fusese pronunțată împotriva lui Damon Teague, ci împotriva *lui.*

Sunt un păcătos. Și eu merit aceeași pedeapsă! Eu, Robert Paxton, sunt vinovat la rându-mi.

Ciocanul judecătorului îi reaprinsese în suflet toate îndoielile care îl măcinaseră înainte de plecarea în Ohio.

— O, Doamne, strigă el printre lacrimi, iartă-mă! Sărmanul om! Mă rog să nu mai judec pe nimeni altfel decât mă judec pe mine însumi, sau altfel decât judeci Tu întreaga omenire. Iartă-i, Doamne, fapta... și iartă-mă și pe mine!

Și, odată cu această rugăciune simplă pentru iertare, adevărul începu să crească în sufletul lui Robert – un adevăr ce în curând avea să se transforme în speranță. Da, era un păcătos, la fel ca Damon Teague. Dar exista *iertarea.* Păcatul și moartea nu erau sfârșitul pentru niciunul dintre ei.

În nemărginita bunătate a lui Dumnezeu se afla și iertarea! Dumnezeu Își trimisese propriul Fiu pe pământ ca, jertfindu-Se de bunăvoie pe Sine, să deschidă poarta spre iertarea divină.

Cum stătea băiatul pe trepte, cu lacrimile încă șiroindu-i pe obraji, i se strecură în inimă o revelație pe cât de simplă, pe atât

de hotărâtoare în planul veşniciei: din moment ce şi el, şi Damon Teague păcătuiseră, înseamnă că *fuseseră* deja iertaţi amândoi.

— O, Doamne, Dumnezeule, se rugă el cu ardoare, Îţi mulţumesc că mă iubeşti şi mă ierţi în ciuda păcatului pe care l-am văzut sălăşluind în mine. Vreau să devin fiul Tău, fiul Tău ascultător. Ajută-mă să învăţ să Îţi spun Tată aşa cum a făcut-o Isus şi să Te cunosc aşa cum Te-a cunoscut El.

9
În celula condamnatului

Apariția băiatului la închisoarea din Baltimore îl luă prin surprindere pe gardianul de serviciu. După proces, deținutul condamnat la moarte nu avusese nici măcar un singur vizitator.

— Să fii cu băgare de seamă, îl îndrumă gardianul pe tânăr. E un individ violent – să strigi dacă dă să te atace.

— Așa am să fac, îl asigură vizitatorul, după care îl urmă de-a lungul culoarului.

Când gardianul descuie ușa, Teague ridică privirea. Vizitatorul păși înăuntru și se opri tăcut, în așteptare. Deținutul rămase așezat pe marginea patului, cu coatele pe genunchi și cu degetele murdare încleștate în părul slinos ce-i atârna pe umeri.

— Ai venit să-mi râzi în nas? făcu el cinic.

— Nu, răspunse Robert cu glas blajin.

— Atunci la ce-ai venit? Ți-ai atins scopul. Așa că ia-te și te du și mă lasă pe mine în pace!

Robert nu se clinti din loc.

Chiar și acum, în al doisprezecelea ceas, chipul condamnatului rămânea sfidător. Robert Paxton însă nu mai era același. O mare schimbare avusese loc în ființa lui și acum, pentru prima oară de la arestarea lui Teague, putea să îl privească în ochi fără să simtă vreo vină.

Și se uită adânc în ochii aceia.

În doar câteva secunde, veșnicia însăși i se deschise în cuget. Iar, în acele câteva clipe, pătrunse în străfundurile lui Damon Teague – ucigaș și păcătos fără regrete – și văzu parcă în sufletul lui o părticică din ceea ce vedea Dumnezeu Însuși.

Cuvintele pe care le auzise îi răsunară în minte cu o forță înzecită: *Eu sunt Tatăl lui Damon Teague.*

Deodată, îl năpădi un val de dragoste și compasiune pentru cel care îi ucisese sora.

Chiar îl *iubea* pe omul acesta!

Nu îl putea condamna. Nu îl mai putea urî.

Și în acel moment știu dincolo de orice dubiu că și Dumnezeu îl iubea nespus pe Damon Teague.

Gânduri și străfulgerări de lumină, aidoma unor descărcări cerești, i se prăvăliră în minte ca o cascadă, proiectându-l prin forța lor revelatoare direct în inima lui Dumnezeu. Brusc, totul devenea limpede.

Bineînțeles că Dumnezeu era Tatăl lui Damon Teague!

Dacă el, Robert Paxton, un biet păcătos, găsise în inima *sa* puterea de a ierta, câtă milostenie trebuia să existe în inima infinită a lui Dumnezeu! Era, oare, cu putință să fie el mai milostiv decât Dumnezeu?

Evident că nu.

Dumnezeu trebuia să fie, fără doar și poate, *mai* milostiv și mai iertător decât își putea imagina măcar orișice ființă muritoare!

Pentru prima oară, înțelegea ce încercase Dumnezeu să îi zică în ziua aceea, la pârâu, și mai apoi, pe aleea pe care se rugase pentru iertare. Omenirea nu poate fi împărțită în categorii artificiale, teologice. *Toată* omenirea este a lui Dumnezeu. El îi cheamă pe copiii Săi risipitori acasă, în împărăția inimii Lui, unde toți au să Îi spună într-o bună zi Tată.

Era un adevăr pe cât de simplu, pe atât de profund. Cum de îi luase atâta timp s-o înțeleagă? Dorința lui Dumnezeu era nu să pedepsească, ci să vindece; nu să condamne, ci să reclădească; nu să izgonească, ci să împace; nu să chinuiască, ci să spele prin focul Său curățitor.

Nu trecuseră decât câteva secunde, dar ele aveau să schimbe perspectiva lui Robert Paxton pentru totdeauna. Căci tânărul nu văzuse doar în sufletul lui Damon Teague, ci privise preţ de o clipă chiar în inima de Tată a lui Dumnezeu. Dorinţa fierbinte de a vedea cum este Dumnezeu cu adevărat îi fusese îndeplinită peste aşteptări – Dumnezeu era un Tată a cărui dragoste milostivă nu cunoştea hotare!

Teague îl ţintuia cu o privire haină, încărcată de ură.

— Pleacă de aici! repetă el furios. Nu ţi-am cerut eu să vii.

Robert abia îşi putea ţine în frâu bucuria imensă, aproape fizică, pe care o simţea la gândul că găsise în sfârşit puterea de a-l ierta. Iar iertarea îi ridicase o mare greutate de pe suflet, eliberându-l.

Încercă să zâmbească.

— Iartă-mă, domnule Teague, n-am vrut să te tulbur, spuse el, uşorul tremur din voce fiind singurul care trăda sentimentele stârnite în sufletul lui. M-am gândit doar că poate ai dori să stai de vorbă cu cineva... că poate ai vrea să faci pace cu Dumnezeu.

— Cu Dumnezeu?! se zborşi Teague. Ce ar avea El de împărţit cu unul ca mine? Şi ce aş avea eu de împărţit cu El, la o adică?

— Nu-ţi pasă că Dumnezeu te iubeşte?

— Da, cum să nu... mă iubeşte de nu mai poate! De când mă ştiu, n-a făcut nimic pentru mine.

— Ba te iubeşte, domnule Teague. Iubirea Lui este adevărul care stă la temelia întregii lumi.

— Şi pe mine în ce fel m-a iubit, mă rog?

— A *încercat* să facă multe pentru dumneata, răspunse Robert, pe un ton cu totul diferit de cel pe care îi vorbise la ultima lor întrevedere.

De astă dată, departe de a i se adresa cu furie, vocea lui era plină de compasiune, pătrunzând până în adâncurile interlocutorului său, la ceea ce trebuia scos la lumina adevărului.

— Şi cine L-a împiedicat să facă toate lucrurile astea? ripostă Teague ţâfnos.

— Dumneata, domnule Teague. Uită-te cât de jos ai căzut. Şi asta doar din vina dumitale.

— Ia mai lasă-mă cu morala ta!

— Credeam că ai vrea poate să...

— Nu vreau nimic de la tine! Din cauza ta am ajuns după gratii!

— Nu crezi că mai degrabă faptele *dumitale* te-au adus aici? întrebă Robert cu glas blajin, aproape duios.

— Nu-i treaba ta ce-am făcut eu!

— Ai uitat cine este cea pe care ai ucis-o? Ceea ce ai făcut mă priveşte direct. Şi Îl priveşte şi pe Dumnezeu.

— Nu îmi mai pomeni de El! zbieră Teague.

— Mai devreme sau mai târziu va trebui să îţi înfrunţi păcatul, zise Robert. Şi, având în vedere alternativele, pare-se că ar fi mai cuminte să îl înfrunţi acum.

Teague sări în picioare, din doi paşi fu lângă el şi, cu o forţă colosală, îl izbi pe Robert de peretele opus.

— Dacă mai rosteşti chiar şi un singur cuvânt despre Dumnezeu, răcni el ameninţător, aproape scuipându-l în faţă, am să te omor şi pe tine... Am să te omor cu mâinile goale. Nu ar fi prima oară când o fac. N-am nimic de pierdut. Până s-apuce gardianul a băga cheia în uşă, tu ai să zaci aici pe podea cu gâtul frânt.

Robert îi susţinu o clipă privirea.

— Poţi încerca să mă intimidezi cât doreşti, ripostă el. Mă poţi împinge, poţi încerca să mă sperii. Dar nu vreau să îţi încarc conştiinţa cu încă o faptă pentru care va trebui să te căieşti cândva. Aşa că mă voi supune dorinţei dumitale – voi pleca. Nu mai am decât un singur lucru să-ţi spun, domnule Teague. Dacă ai s-o înţelegi ori ba, n-am cum s-o ştiu, dar de spus, trebuie să ţi-o spun. Te iert. Nu mi-a fost uşor să găsesc puterea de a te ierta, dar acum pot să îţi spun cu mâna pe inimă că nu îţi port pică şi îţi doresc doar binele.

Teague râse sarcastic.

— Îmi doreşti *numai binele*? Ha! Ştii că ai haz?

— Am să mă rog mai departe pentru dumneata, continuă neabătut Robert. Nu mă poţi opri. Am să mă rog în speranţa că, în cele din urmă, vei descoperi cât de mult te iubeşte Dumnezeu. Iubirea Lui *este* adevărul, domnule Teague.

Gardianul, auzind larma, străbătu în goană culoarul şi deschise înfrigurat uşa celulei.

— N-am să te mai deranjez, domnule Teague, adăugă Robert. Dar, dacă te răzgândeşti, sunt la dispoziţia dumitale.

Peste un minut, cu inima frântă şi ochii înceţoşaţi de lacrimi, părăsea închisoarea, păşind în strada scăldată de razele soarelui.

O, Doamne, se rugă el în sinea lui, *străpunge-i inima şi fă-l să fie însetat de Tine!*

10

Mărturisire

Răbufnirea lui Teague îl întristase pe Robert, dar nu afectase cu nimic transformarea profundă care avusese loc în inima lui. Felul în care privea băiatul lucrarea lui Dumnezeu în viața oamenilor se schimbase întru totul. Ajunsese să înțeleagă că Dumnezeu era iubitorul și milostivul Tată al lui Isus Cristos, nu tiranul fioros al teologiei în care se cufundase el atât de avid încă din copilărie. Explozia care se declanșase în sufletul lui în celula lui Teague putea fi redusă la un simplu adevăr care schimba totul: Isus Cristos nu a venit să salveze omenirea *de* Dumnezeu; a venit să ne conducă pe toți *la* Dumnezeu.

Principiile pe care le cunoștea de ani de zile căpătau acum înțelesuri mai adânci și mai largi, latura paternă a lui Dumnezeu devenind reală, palpabilă. Mântuitorul nu a venit să ne ferească de săgețile mâniei în spatele unei platoșe numite pocăință. Dimpotrivă, El era un frate mai mare, trimis să ne aducă acasă, în brațele iubitoare ale Tatălui care ne-a dat viața și care pe toate le iartă. Și uite așa, Tatăl ceresc începu să îl scalde pe Robert în lumina și căldura Lui.

Și în acea lumină înflori o iubire pentru Damon Teague care schimbă complet felul în care se gândea Robert la acesta. Cât de ușor era să își țină promisiunea! Rugăciunea lui fusese pe cât de simplă, pe atât de profundă: *Dă, Doamne, ca Damon Teague să ajungă a Te cunoaște ca Tată așa cum am ajuns să Te cunosc eu.*

Zilele lui Teague erau numărate şi nu putea decât să spere că Dumnezeu va apuca să răspundă la vreme rugăciunii sale. Între timp, Biblia îi destăinuia noi şi noi înţelesuri. În mai puţin de două săptămâni parcurse de trei ori Noul Testament şi o dată Psalmii, uluit să descopere ceea ce i se dezvăluia pentru prima oară – totala şi infinita dragoste a lui Dumnezeu. Evangheliile, şi îndeosebi cuvintele Domnului, prinseră iar viaţă în inima lui, revelându-i adevăruri nepreţuite pe care nu izbutise până atunci să le perceapă. Şi, cu toate astea, erau chiar acolo, negru pe alb.

Cum de nu le văzuse până acum??

Dumnezeu e un *Tată* bun, iubitor şi milostiv! Aşa ne spune Însuşi Isus!

Zi de zi, Robert se ruga ca Duhul Sfânt să săvârşească o minune în inima lui Damon Teague. Acum ştia mai mult ca oricând că situaţia era în mâinile *lui Dumnezeu*. El, Robert Paxton, nu putea deschide cu forţa nicio uşă. Tot ce putea face era să fie pregătit când şi dacă uşa va fi deschisă din interior. Pe cât era de dificil, ştia că trebuie să aştepte răbdător, în rugăciune şi trezie.

Gazetele din Baltimore nu vorbeau decât de spânzurarea lui Teague, care se apropia cu paşi repezi. Aflând de vizita pe care i-o făcuse Robert condamnatului, jurnaliştii se rugară de tânăr să le divulge despre ce discutase cu acesta. Robert păstră însă tăcerea.

În ajunul execuţiei lui Teague, un mesager îşi făcu apariţia la casa parohială şi îi înmână tânărului un plic pe care fusese scrijelit în grabă numele său.

Robert desfăcu plicul şi citi succintul mesaj scris de mână:

Vrea să te vadă.

Heyes.

Fără a mai zăbovi o clipă, Robert sări pe cal şi porni într-un suflet spre închisoare.

De îndată ce păşi în celula lui Damon Teague, sesiză că avusese loc o schimbare.

Dă-mi, Doamne Isuse, cuvintele Tale, se rugă Robert în gând. *Fă să rostesc doar ceea ce vrei Tu să audă.*

Teague ședea, la fel ca data trecută, pe marginea patului, doar că acum pe chipul său, în locul furiei și sfidării de odinioară, se citea înfrângere și tristețe. Ochii îi oglindeau, pentru prima oară, frica și remușcările.

— Sunt... hm, sunt pregătit să ascult ce ai să-mi spui, spuse el încet, aproape cu smerenie.

— Despre ce? întrebă Robert.

— Despre Dumnezeu, răspunse Teague. Cică mâine au să mă spânzure.

— Și te tulbură gândul morții?

— Pe tine nu te-ar înfricoșa?

— Nu știu. Nu pot decât să sper că nu. Dumnezeu este bun. De ce ar fi înfricoșătoare întâlnirea cu El?

— Nu-s sigur că sunt pregătit de întâlnire, râse amar Teague. Mi-e groază să dau ochii cu Dumnezeu.

— De ce să-ți fie groază?

— Glumești? Păi, uită-te și tu la mine... la ce am făcut. Sunt un păcătos și jumătate. Și știi unde ajung păcătoșii.

— Isus a spus că a venit să îi cheme pe toți păcătoșii.

— Mda, așa o fi... dar El vorbea de păcătoșii care se căiesc. Știu eu cum merg lucrurile astea, auzit-am destule predici de-ale voastre despre focul și pucioasa iadului. Nu uita că l-am auzit și pe taică-tău predicând de la amvon. Știu prea bine că n-are Dumnezeu nevoie de unul ca mine.

— Nu fi atât de sigur.

— Data trecută ai spus că speri să descopăr dragostea lui Dumnezeu. Dar cum să fie cu putință? *Nimeni* nu poate iubi pe unul ca mine.

— Îți repet: nu fi atât de sigur.

— Trebuie să recunoști că am fost un om rău.

— Nu neg lucrul acesta, spuse Robert. Dar Dumnezeu este Cel care le poate îndrepta pe toate.

— Ce să îndrepte?

— Totul – ce ai făcut, caracterul tău... păcătoșenia ta. El este Tatăl tău și poate îndrepta orice greșeală.

— Cum să fie El Tatăl *meu*?

— De ce n-ar fi?

— Pentru că... sunt un păcătos.

— Dumnezeu rămâne Tatăl tău, că o accepți ori ba.

— Credeam că numai cei mântuiți sunt copiii Lui.

— El ți-a dat viață, nu-i așa? De unde crezi că vine viața? Cine să îți poată fi Tată, pe lângă părintele dumitale pământesc, desigur, dacă nu Cel care a creat întreaga lume?

— Așa o fi, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că mi-am râs de El toată viața. Cum să mă poată iubi?

— Așa cum iubește un Tată a cărui iubire este nemărginită.

— Taică-meu n-a fost prea iubitor, atâta lucru-i sigur.

— Poate că nu a știut cum să fie. Dar Dumnezeu este Tatăl perfect.

Teague căzu pe gânduri, forța cuvântului *Tată* penetrându-i parcă în sfârșit mintea și înlocuind imaginea imperfecțiunii umane cu cea a perfecțiunii divine.

După câteva clipe, Robert adăugă:

— În loc să te îngrozească întâlnirea cu El, ar trebui să te bucure. Aceasta este șansa ta de a-I spune că vrei să începi a-L recunoaște drept Tată și să trăiești în veci pururi drept fiu al Său.

Teague însă nu își putea scoate din minte imaginea terifiantă a iadului.

— Nu mulți predicatori ți-ar da dreptate! zise el cu un râs cinic. Ar spune că până mâine noapte am să mă îndrept vertiginos spre iad și că Dumnezeu n-are să fie nicăieri prin preajmă. Ar spune că asta și merit.

— Da, probabil că asta ar spune, într-adevăr, marea majoritate, încuviință Robert. Și nu zic că n-o meriți. O merit și eu.

— Asta înseamnă că Dumnezeu mă va *trimite* în iad? Că până mâine la ora asta am să ard deja în focul iadului?

Disperarea din glasul lui Teague străpunse inima lui Robert.

— Sincer, nu știu, răspunse grav tânărul. Dar, dacă te va trimite acolo, o va face pentru că te iubește, nu pentru că te condamnă. Chiar și în iad, El va continua să te iubească.

— Şi la ce-mi va mai folosi atunci iubirea Lui? râse Teague cu o deznădejde amară. Dacă m-ar iubi, cum va putea sta cu braţele încrucişate, lăsându-mă să ard în iad pe vecie? Repet – ştiu că e ceea ce merit. Dar să fim serioşi: asta numai iubire nu se poate numi. Am detestat dintotdeauna lucrurile lipsite de noimă pe care le spun cei bisericoşi, care alătură, fără să clipească din ochi, iubirea lui Dumnezeu şi chinurile iadului.

— Cine a zis că Dumnezeu stă cu braţele încrucişate? întrebă Robert. Biblia spune că până şi în iad, Dumnezeu are să fie cu tine. Poate că se petrec mai multe acolo decât bănuieşti.

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Nici eu nu mă gândisem, răspunse Robert. Am descoperit-o de curând. În Psalmi se zice că de ne vom coborî în iad, Dumnezeu va fi şi El acolo, cu noi.

— Înainte spuneai că o să-mi putrezească sufletul în iad.

— A fost greşit din partea mea să spun aşa ceva şi îţi cer iertare. Vorbele pe care le-am rostit în ziua aceea nu au făcut decât să dezvăluie răul din propria-mi inimă, nu din inima lui Dumnezeu. Te rog să mă ierţi. Îmi pare sincer rău că ţi-am vorbit în felul acela.

— Răul... din inima *ta*? râse Teague. Ai făcut tu vreodată o faptă rea?

— Sunt un păcătos, domnule Teague, la fel ca dumneata. Cu toţii suntem păcătoşi. A fost o vreme când te uram. Conform Bibliei, asta m-a transformat şi pe mine într-un ucigaş. Merit să ajung în iad – o merităm cu toţii. A trebuit să îmi înfrunt şi eu păcatul. Iar asta a însemnat să învăţ a te ierta.

Frapat de forţa mărturisirii lui Robert şi recunoscând în sfârşit pe deplin ce lucru remarcabil era acesta, Teague rămase tăcut preţ de câteva clipe. Întrucât tânjea după ceva care să îi aline chinul sufletesc, cuvintele lui Robert începură să pătrundă încet prin uşa de acum deschisă a inimii sale.

— Vasăzică *nu crezi* că am să fiu azvârlit în iad mâine, când trapa aceea se va deschide, iar eu am să mă prăbuşesc în gol, cu gâtul frânt?

Sinceritatea brutală a întrebării îl buimăci pe Robert.

— Nu ştiu, răspunse el în şoaptă. Nu pot pretinde că înţeleg totul. Sunt tânăr. Abia am început să descopăr eu însumi căile pe care lucrează Dumnezeu. Tot ce ştiu este că Dumnezeu are o lucrare de săvârşit în inima dumitale - lucrare pe care dumneata încă nu L-ai lăsat s-o săvârşească. Nu ştiu când sau unde va săvârşi lucrarea aceea şi nici în ce constă ea. Dar cred că Dumnezeu vrea să te ajute să Îl recunoşti drept Tată şi să îţi accepţi locul drept fiu al Său. De aceea ţi-a dat, doar, suflu de viaţă. Asta este tot ce Şi-a dorit. De aceea a venit pe pământ Fiul Lui, Isus – ca să îi înveţe pe păcătoşii ca dumneata şi ca mine să trăiască drept copii ai lui Dumnezeu. După moartea Sa, Isus a coborât în iad şi s-a întors de acolo cu sufletele pe care Tatăl Său nu încetase să le iubească. Acea iubire a Tatălui pentru copiii Săi este însuşi sensul vieţii, deşi nu mulţi ajung să îl descopere. Abia încep să îl înţeleg eu însumi. Chiar şi aşa, ştiu că poţi să primeşti iertarea Lui şi să o iei de la început.

— Dar nu mai am când, ripostă Teague. Mâine au să mă spânzure.

— Asta înseamnă că Dumnezeu are la dispoziţie o zi întreagă ca să Îşi facă lucrarea în inima ta, răspunse Robert.

— După o viaţă irosită, ce mai poate schimba în mine într-o singură zi?

— Pentru Dumnezeu, ziua aceea este de ajuns ca să schimbe un suflet şi să îl aşeze pe calea spre viaţă, libertate şi pace.

Teague fixă podeaua, cu capul în palme. Nu înţelegea. Ce legătură avea el cu pacea şi cu libertatea?!

— Ai vrea să trăieşti în familia lui Dumnezeu? îl întrebă Robert în cele din urmă.

— E cam târziu să mă gândesc la asta, ripostă Teague.

— Dar ai vrea?

— Da... presupun că da.

— Atunci începe chiar acum. Important nu e *cât* timp are la dispoziţie Dumnezeu, ci încotro ne îndreptăm noi. Dacă ne îndreptăm *spre* El, orice moment face cât o veşnicie. Dumnezeu

nu este mărginit de timp, aşa cum suntem noi. Chiar şi cu ultima suflare, Îl poţi striga. O clipă e de ajuns ca să I te dăruieşti. Te întreb, dar: de ce să nu îţi schimbi viaţa chiar acum? Chiar dacă nu îţi mai rămâne decât o singură zi pe pământ, Dumnezeu te-a iertat deja. E un fapt împlinit. Dumneata nu trebuie decât să Îi accepţi iertarea şi apoi să Îi spui: *Facă-se voia Ta în viaţa mea.*

Se lăsă tăcerea. Teague cugeta adânc. Nici că îi stătea gândul la Abraham Lincoln, la sclavie sau la Confederaţie. Pentru prima oară în viaţă, se gândea la datoria pe care o avea ca om faţă de Creatorul său. Era clar că nu îşi făcuse datoria faţă de Dumnezeu. Dar... *era* oare prea târziu? Sau mai avea, *poate,* timp? Gândul era parcă prea copleşitor ca să îl poată cuprinde cu mintea.

Să fie... cu adevărat... loc în inima lui Dumnezeu... pentru el?

11

Primul pas

Citindu-i parcă gândurile, Robert îl întrebă:

— Știi că, împreună cu Isus, au fost răstigniți și doi tâlhari?

Teague încuviință din cap.

Robert începu să îi relateze povestea de demult, ce răsuna acum cu o forță înnoită în celula celui ce fusese condamnat la moarte, așa cum fuseseră condamnați cei trei din vechime. Teague asculta cu inima grea. Gândul apropiatului său sfârșit îl umplea de groază și, cu toate astea, cuvintele prin care zugrăvea băiatul iubirea Mântuitorului îi încălzeau inima.

— Vezi dumneata, spuse Robert în încheiere, Isus nu pune nimic sub semnul întrebării, nu face nicio analiză doctrinară, nu-i ține omului o lecție de morală, nu îl condamnă, nu pomenește cu niciun cuvânt de păcatele săvârșite de el. Îi spune, pur și simplu: *Vino acasă cu Mine.*

Teague avea de acum lacrimi în ochi.

Vreme de un minut, două, celula se cufundă în tăcere.

— Vă cer iertare..., șopti Teague într-un târziu. Ție și întregii tale familii.

Balamalele ruginite ale porții numite căință începuseră în sfârșit să cedeze.

— Îți mulțumesc, răspunse Robert cu blândețe. Știu că asta va însemna enorm pentru părinții mei și pentru sora mea, așa cum înseamnă și pentru mine.

— Știu că sunt nevrednic, dar... dar sper că într-o bună zi vei găsi cumva puterea de a mă ierta.

— Ți-am spus încă de data trecută, domnule Teague, că te-am iertat deja. Dându-mi seama că Dumnezeu mă iubește și îmi iartă *propriul* păcat, am înțeles cât de mult te iubește și pe dumneata în pofida păcatelor pe care le-ai săvârșit. Nădăjduiesc că vei avea cândva prilejul s-o cunoști pe sora mea. Știu că te va ierta, așa cum te iert eu. Cred că are să-ți placă de ea.

Teague începu să plângă încet, năpădit de mustrări de cuget.

— De câteva săptămâni încoace mi-am pierdut somnul, se căină el, cu lacrimile prelingându-i-se pe obraji. O, Doamne... am ucis-o pe sora *ta*! Îmi pare atât de rău! Am ucis și pe alții. Cum am putut să omor niște ființe nevinovate?... Gândul mă zdrobește pur și simplu. Am niște remușcări cumplite. Îți poți închipui cum e să urăști ceea ce ești, să te uiți în oglindă și vezi diavolul întruchipat? Va fi o ușurare să mor și s-o termin odată cu toate astea. Chiar și chinurile iadului vor fi mai ușor de suportat!

— Dar în loc să lași pur și simplu în urmă păcatele, n-ai vrea mai degrabă ca ele să fie îndreptate?

— Cum să nu – cine n-ar vrea? Dar cum? îngână Teague printre suspine. Nu pot da timpul înapoi ca să îndrept răul pe care l-am făcut.

— Dar Cineva *poate*. Pentru El, moartea nu înseamnă nimic. El a călcat cu moartea pe moarte.

— Știu de Cine vorbești, încuviință Teague.

— Amintește-ți făgăduința făcută de Isus pe cruce. Mântuirea promisă de El nu era doar pentru cei ce Îl ascultau, nu era doar pentru tâlharul pocăit... Mântuirea era și pentru noi doi. Isus a murit pentru *dumneata*, domnule Teague, ca să fii izbăvit la rându-ți de păcate. Tot ce trebuie să faci, precum tâlharul răstignit, este să îți recunoști păcatul și apoi să Îl rogi să te mântuiască. Spune-i ce ești, că îți pare rău și roagă-L să te ierte și să te schimbe.

— Te referi pesemne la rugăciunea păcătosului de care tot vorbesc predicatorii care amenință lumea cu focul iadului.

— Spune-i cum vrei, răspunse Robert zâmbind. Eu o privesc mai degrabă ca pe întoarcerea unui copil neascultător la Tatăl său ceresc. Te așezi smerit pe genunchii Lui, Îi spui că regreți relele pe care le-ai făcut și Îl rogi să te ajute să fii bun.

— Crezi... crezi cu adevărat că Isus S-a jertfit... pentru *mine*?

— Da. Chiar dacă ai fi fost singura ființă de pe fața pământului, El tot Și-ar fi dat viața pentru dumneata.

— Bine, dar... cum e cu putință?... De ce ar face așa ceva?

— Pentru că, așa cum ți-am mai spus, Tatăl Lui te *iubește*.

Puterea cuvântului spulberă în sfârșit ultimul zăgaz din inima lui Damon Teague și iubirea lui Dumnezeu năvăli înăuntru.

Plin de căință, bărbatul începu să plângă în hohote.

— Doamne... îmi pare atât de rău! strigă el printre lacrimi. Iartă-mă pentru ceea ce sunt și ceea ce am făcut. Am fost un om păcătos. Dar... dacă nu e prea târziu... vreau s-o iau de la capăt... Ajută-mă să mă vindec de această răutate cumplită.

Plânse amarnic minute în șir, în timp ce valul curățitor al pocăinței îi spăla întreaga făptură.

Într-un târziu se liniști.

— Nu merit nimic, Doamne, se rugă el, trăgându-și nasul și ștergându-se la ochi, dar dacă nu e prea târziu să o iau de la început, sunt pregătit să mă las în mâinile Tale. Nu știu ce poți face cu mine într-o singură zi, dar dacă tânărul Paxton are dreptate și nu e nevoie decât un prim pas, atunci Te rog să faci acel prim pas în mine. Isuse, Te rog, cum Te-a rugat tâlharul răstignit împreună cu Tine, să nu mă dai mâine uitării.

Urmă încă o tăcere prelungă, pe care Robert nu simți nevoia să o umple cu cuvinte.

Când Teague vorbi din nou, Robert se bucură în sinea lui, văzând că bărbatul începuse să privească înainte. Nu se mai gândea la iad și la moarte, ci la următoarea etapă a *vieții*. Voia Domnului nu poate fi aflată decât făcând-o, iar Teague era pregătit să facă tot ce îi stătea în putință.

— Spui că o zi este de ajuns ca Dumnezeu să facă primul pas, zise el, chiar și pentru unul ca mine. Dar... ce trebuie eu să fac?

Ce să fac azi şi la noapte, în ceasurile care mi-au mai rămas? Cum să fac *eu* primul pas?

— Crede în Isus Cristos şi fă ce Îţi spune El.

— Ţie ţi-e uşor să zici asta, dar eu nu am timp să învăţ toate câte ştii tu despre El.

— Isus spune să te laşi în mâinile Tatălui Său, care este de asemenea şi Tatăl nostru. Ai timp să faci asta. Lasă-te în grija Tatălui ceresc.

— Cum?

— Viaţa lui Isus pe pământ şi toată învăţătura Sa pot fi rezumate în opt cuvinte: *Facă-se nu voia Mea, ci a Ta.* Poţi să înalţi şi dumneata aceeaşi rugă, într-o clipită. Iar Dumnezeu îţi va arăta ce vrea să faci.

— Nu mi se pare a fi destul.

— Dar e un început şi, prin urmare, e totul.

— Nu e nevoie de nimic mai mult?

— *Asta* e totul – pocăinţa fiului risipitor şi iertarea Tatălui.

— Şi apoi ce trebuie să fac?

— Începe să priveşti lucrurile altfel, răspunse Robert.

— Ce lucruri?

— Pe tine şi pe Dumnezeu, ceea ce eşti în ochii Lui şi ceea ce este El pentru tine. Începe să te gândeşti la El ca la Tatăl tău bun şi iubitor şi la tine ca la copilul Său rebel care s-a hotărât să Îi dea ascultare. Roagă-L să îţi arate cine eşti tu cu adevărat. Continuă să Îi ceri iertare pentru răul pe care l-ai făcut. Apoi străduieşte-te să Îi accepţi iertarea – asta îţi va fi, probabil, cel mai greu să faci – şi înţelege că El te iubeşte, orice păcate ai fi săvârşit.

Teague încuviinţă din cap.

— Nu îţi mai poţi îndrepta păcatele faţă de cei pe care i-ai rănit, continuă Robert. Ai dreptate – e prea târziu pentru asta. Dar te poţi căi în adâncul inimii şi Îl poţi ruga pe Dumnezeu să îi păzească pe cei pe care i-ai făcut să sufere. Roagă-te pentru ei şi roagă-L pe Dumnezeu să le dea numai bine. Dacă porţi pică vreunei persoane, trebuie să o ierţi, aşa cum L-ai rugat pe Dumnezeu să te ierte pe tine. Procedând astfel, Îl vei ajuta pe Dumnezeu să Îşi înceapă lucrarea în fiinţa ta.

— Când zici să mă rog pentru cei pe care i-am făcut să sufere, te referi la cei ca tine... cum ar fi familia ta, de pildă? întrebă Teague. N-ar trebui să mă rog şi pentru cei pe care i-am ucis?

— Ai putea s-o faci, dar roagă-te mai ales pentru familiile lor. Şi roagă-te pentru tine, ca Dumnezeu să lucreze mai departe la inima ta. Roagă-te să poţi simţi o dragoste adâncă pentru cei pe care i-ai rănit. Nu e niciodată prea târziu pentru asta. Iertarea şi viaţa pot înflori într-o clipă.

— Înţeleg, încuviinţă smerit Teague.

— Transformă-ţi cruzimea în compasiune. Transformă crimele în viaţă. Transformă răul în bine. Transformă înverşunarea în iertare. Transformă sfidarea în supunere. Transformă ura în iubire. Pe toate astea le poţi săvârşi în adâncul inimii. Îl poţi ruga pe Isus să te ajute. El ţi se va pogorî în inimă şi te va călăuzi.

— Cum poate El să mă călăuzească?

— Înainte să moară, Isus a făgăduit că Duhul Său va veni să sălăşluiască în noi. Or acesta-i un lucru de-a dreptul minunat, dacă stai bine să te gândeşti. Isus ne poate ajuta să devenim copiii ascultători ai lui Dumnezeu dinlăuntrul fiinţei noastre. Poate săvârşi miracolul vindecării, sălăşluind chiar în tine. Chiar dacă nu ţi-a mai rămas decât o singură zi, o zi este de ajuns pentru săvârşirea minunii cereşti. Pentru Dumnezeu, o zi este o veşnicie.

Teague schiţă, oftând, un surâs.

— Am multe de chibzuit.

— Îţi vei aminti ceea ce vrea Dumnezeu să îţi aminteşti. El îţi va readuce în minte discuţia noastră.

— Sper să ai dreptate.

— Acum că ai făcut primul pas, mâine vei fi pregătit să stai în faţa Lui. Vei putea să Îi spui: *Îmi pare rău, Tată, că n-am venit mai devreme la Tine. Am păcătuit împotriva cerului şi împotriva Ta. Nu sunt vrednic să mă numesc fiul Tău. Dar, dacă Te înduri de mine, vreau să devin fiul Tău.* Iar atunci El îţi va spune: *Of, dragă băiete... chiar că ai fost un fiu risipitor. Dar acum toate acestea sunt în urma noastră. Bine ai venit acasă!*

Teague începu iar să plângă.

— Pe scurt, conchise Robert, în răstimpul care ţi-a mai rămas, vorbeşte cu Dumnezeu şi fă ceea ce îţi arată El să faci. Cere-I ajutorul. Vorbeşte-I ca unui Tată. Lasă-L să îţi şoptească în inimă. Pregăteşte-te să stai în faţa Lui ca un fiu neascultător ce se întoarce la casa Tatălui său. Şi ai să vezi că aceasta va fi cea mai împlinită zi din viaţa dumitale.

— Am să încerc, Paxton... Cu ajutorul lui Dumnezeu, am să încerc.

Robert zâmbi. Ştia că spusese deja tot ce avea de spus. Mai rămase totuşi o vreme aşezat lângă Teague, răspunzând la toate întrebările pe care le mai avea acesta, apoi se ridică în picioare.

— Am să-ţi las Noul Testament, în caz că simţi nevoia să citeşti, adăugă el. Uite, voi pune un semn de carte acolo unde se află pasajul despre tâlhar... şi cel despre fiul risipitor întors la tatăl său care îl primeşte cu braţele deschise.

Întinse mâna.

— Cred că acum eşti pregătit să rămâi singur cu Tatăl ceresc.

— Îţi mulţumesc, Paxton, spuse Teague, strângându-i viguros mâna. Am să încerc să fac cum m-ai povăţuit. Toate astea sunt noi pentru mine.

— Dumnezeu te va călăuzi.

— Nu am cuvinte să îţi mulţumesc. Ai tot dreptul să mă urăşti...

Întoarse privirea şi ochii i se umplură iar de lacrimi.

Robert aşteptă. Teague răsuflă adânc de două, trei ori, apoi se întoarse iar cu faţa spre el.

— Mulţumesc... e tot ce pot să îţi spun.

Robert strigă după gardian, apoi adăugă:

— Petrece-ţi ultimele ceasuri stând de vorbă cu Tatăl. Şi ascultă ce are El să îţi spună. Apoi fă în inima ta schimbarea pe care ţi-o va cere El s-o faci. După aceea vei fi pregătit să stai în faţa Lui.

Gardianul descuie uşa.

Robert făcu un pas în faţă şi îl îmbrăţişă pe Teague, apoi se întoarse şi părăsi celula.

12
Eșafodul

Cu toate că nu se așteptase să aibă un somn prea liniștit în noaptea de dinaintea spânzurării, Robert se trezi surprinzător de odihnit. Se întrebă dacă și Damon Teague s-o fi simțind la fel.

Era singurul din familie care avea să asiste la execuție. Plecă de acasă devreme, sobru, cu inima cufundată în rugăciune.

Ajungând în fața închisorii, își ocupă locul în mulțime, lângă eșafodul de a cărui grindă de sus atârna, sumbru, ștreangul.

Peste un sfert de ceas ușa se deschise și Teague ieși din clădire, cu mâinile legate la spate, încadrat de mai mulți ofițeri. Urcară cu toții treptele eșafodului. Teague își ridică ochii spre funie, apoi își plimbă privirea peste sutele de spectatori, căutând parcă pe cineva anume.

Purtătorul oficial de cuvânt al statului Maryland făcu un pas în față.

— Damon Teague, spuse el cu glas răsunător, dat fiind că ai avut parte de o judecată dreaptă și juriul alcătuit din concetățeni de-ai dumitale te-a găsit vinovat de săvârșirea infracțiunii de omor deosebit de grav și ai fost condamnat la moarte prin spânzurare, îți acord acum, conform legii, prilejul de a face o ultimă declarație înainte ca sentința să fie executată.

Zeci de reporteri veniți la fața locului se așteptau să audă un discurs sfidător și denigrator la adresa Uniunii, a negrilor, a creștinismului, a pastorului Paxton și a lui Abraham Lincoln.

Mulţimea făcu linişte.

— Mulţumesc, spuse Teague pe un ton calm. Da, aş vrea, într-adevăr, să rostesc, înainte să mor, câteva cuvinte.

Vreau să îmi exprim public părerea de rău pentru ceea ce am făcut, continuă el. Sunt vinovat de toate crimele de care am fost acuzat şi o regret profund şi sincer.

Ştiu că nimic din ce aş putea eu să spun, şi cu atât mai puţin să fac, nu m-ar face vrednic de iertarea familiei Paxton şi a celorlalte familii cărora faptele mele mârşave le-au adus atâta suferinţă. Totuşi, sper că vor găsi cândva puterea să mă ierte. Vreau să îi mulţumesc în mod public lui Robert Paxton pentru că a avut curajul de a mă face să îmi înfrunt propriul păcat şi pentru că a avut compasiunea de a mă ierta. Ieri am purtat o discuţie lungă cu el despre alţi trei bărbaţi care au fost executaţi cu mult timp în urmă. Cu ajutorul acestui tânăr şi îmbărbătat de exemplul celor trei, azi am tăria să înfrunt ceea ce mă aşteaptă.

Ascultând, Robert simţi că i se umplu ochii de lacrimi.

— L-am rugat pe Dumnezeu să mă ierte, continuă Teague, şi să mă judece aşa cum merit. Aceeaşi rugăminte o am faţă de toţi cei pe care i-am rănit. Ştiu că merit să mor şi vreau ca domnul judecător, juraţii şi toţi martorii să ştie că nu le port pică. Ei au făcut ceea ce trebuiau să facă şi consider că verdictul lor este just. Îmi încredinţez sufletul Domnului. Dumnezeu să aibă milă de mine, păcătosul. Sunt împăcat.

Îşi întoarse privirea spre Robert, cu un surâs trist, şi tânărul citi pe buzele lui un îndurerat *„Îmi pare rău"*.

Apoi Damon Teague îşi lăsă capul în pământ.

Călăul făcu un pas în faţă şi îi aşeză o glugă din pânză neagră peste cap şi peste umeri. Potrivi ştreangul peste pânză, apoi îl strânse în jurul gâtului, după care se îndepărtă şi întinse mâna spre pârghia ce acţiona balamaua trapei de sub picioarele lui Teague...

13
Cu trenul

Când şi cum ne-am hotărât până la urmă Katie şi cu mine să îi facem o vizită în Philadelphia mătuşii Nelda, n-aş putea să vă zic exact. Cert e că încet-încet ni se înfiripase în minte ideea că n-ar fi un lucru rău. De-a lungul iernii, după ce Henry şi Josepha s-au căsătorit, iar Jeremiah a plecat în Nord să găsească de lucru, am discutat adesea despre asta cu tata şi cu unchiul Ward.

Pe lângă sfatul ţinut cu cei de acasă, corespondam abitir şi cu mătuşa Nelda, asaltând-o cu fel şi fel de întrebări. Faptul că Jeremiah era în Delaware îmi sporea şi mai tare entuziasmul. Vasăzică atât eu, cât şi Katie ajunseserăm a aştepta cu nerăbdare călătoria în Nord. Avea să fie o nouă aventură în viaţa noastră, diferită de toate cele prin care trecuserăm până atunci.

În cele din urmă, am stabilit să plecăm în Philadelphia în luna mai a anului 1870 şi ne-am pus pe pregătiri.

Eu şi Jeremiah ne scriam tot mai des, amândoi fremătând de emoţie la gândul revederii. Katie scrisese la rându-i şi primise multe scrisori din Nord în lunile de dinaintea călătoriei. Nu eram, vezi bine, singura care ardea de nerăbdare să revadă pe cineva! Deşi Katie îşi păstra gândurile mai mult pentru sine, ştiam că numai ce primise cu o săptămână în urmă o scrisoare lungă cât o zi de post.

Pe măsură ce trecea timpul, gândul călătoriei ne entuziasma tot mai straşnic. Nici că vorbeam despre altceva. Totuşi, ştiind că ne-am simţi vinovate să plecăm înainte de semănat, de îndată ce s-a îndreptat vremea, s-au pornit ploile de primăvară şi razele soarelui au încălzit pământul, muncind cu toţii din greu, am însămânţat tarlalele. Recolta de anul trecut nu fusese prea bogată şi, cum preţurile erau în scădere, nu izbutiserăm a ne plăti toate dările la stat. Speram că anul acesta vom avea o recoltă mai mănoasă ca să putem ieşi la liman. Nu ştiam care era taxa de şcolarizare la pensionul pe care urma să îl vizităm, dar era fără îndoială una piperată şi nu-mi dădeam seama în ruptul capului cum ne-am putea permite o asemenea cheltuială, când banii căpătaţi pe bumbac abia ne ajungeau să cumpărăm de-ale gurii pentru toţi şi cele trebuincioase pentru Rosewood. Toţi insistară însă că, dacă hotărâm să ne înscriem la şcoală, se vor găsi cumva banii necesari.

Ceea ce nu ştiam eu la vremea aceea e că impozitul pe plantaţie aproape că se dublase în ultimii ani şi că în curând avea să ne întreacă posibilităţile materiale, dacă tata şi unchiul Ward nu tocmeau repejor o grămadă de slujbaşi cu care să lucreze o suprafaţă de două ori mai mare decât cea cultivată de noi. Pentru o mână de amatori, ne descurcaserăm, bag seama, binişor. Nu se afla însă printre noi niciun fermier propriu-zis, care să ştie cum să valorifice cu adevărat o mare plantaţie, aşa cum ar fi ştiut, de pildă, tatăl lui Katie, nen-su Burchard sau chiar şi William Simmons. Noi nu eram decât o familie pe care întâmplarea o adusese laolaltă acolo, deveniţi stăpâni pe plantaţie după moartea părinţilor lui Katie.

În împrejurările date, o scoseserăm la capăt în mod lăudabil.

Dar era oare de ajuns?

Avea să fie de ajuns pentru a înfrunta vremurile grele ce ameninţau să se abată asupra plantaţiei? Şi era, oare, înţelept ca eu şi Katie să plecăm tocmai acum de la Rosewood?

Erau întrebări la care nu ştiam încă răspunsul.

Cert e, însă, că în curând Katie și cu mine urma să plecăm în Nord să îi facem o vizită mătușii Nelda. La întoarcere, ne spuneam noi, om culege bumbacul, om achita impozitul și, cu puțin noroc, om rămâne și cu ceva bănuți pe deasupra.

Apoi ne-om gândi și la viitor.

Când ne-am apucat de pregătirile propriu-zise, ne-au năpădit și mai abitir emoțiile. Mi-am făcut bagajul cu două săptămâni înainte de plecare. Apoi l-am desfăcut și l-am refăcut de încă zece ori!

Sosi în sfârșit și ziua cea mare. Urma să luăm trenul de la Charlotte până la Richmond și de acolo un altul până în Philadelphia. Cum trenul pleca după-masa, am pornit de la Rosewood dis-de-dimineață. Josepha și Henry se sculară și ei cu noaptea în cap ca să ne ureze drum bun. Josepha ne dădu un coș burdușit cu mâncare, la văzul căruia ne pufni pe toți râsul. Apoi tata și unchiul Ward ne duseră cu trăsura până la gara din Charlotte.

Încercau, dragii de ei, să pară bucuroși pentru noi, dar când am pășit tuspatru pe peron, tata întoarse capul și se șterse pe furiș la ochi. Mă durea inima să văd un bărbat în toată firea luptându-se cu lacrimile în chipul acesta. Pentru o fiică, nici nu e, vezi bine, lucru mai sfânt decât lacrimile de iubire pe care le varsă părintele său pentru ea.

Apoi veni și clipa despărțirii.

— Să fiți cuminți, zise unchiul Ward, îmbrățișându-ne pe amândouă.

— Subscriu întru totul, zâmbi tata, după care mă luă în brațe și mă strânse la piept.

Când făcui un pas înapoi, mă sărută pe obraz. De acum aveam și eu lacrimi în ochi!

Apoi tata o îmbrățișă și o sărută și pe Katie.

— Urcați în vagoane! strigă un impiegat.

Ne-am îmbrățișat din nou, apoi Katie și cu mine ne-am dus la ușa celui mai apropiat vagon. De pe trepte le-am mai făcut încă o dată cu mâna, după care am urcat în tren, grăbindu-ne să

ocupăm două locuri lângă fereastra care dădea spre peron, ca să îi putem vedea.

Peste un minut, două, trenul se puse în mişcare. Le-am făcut frenetic cu mâna până ce s-au pierdut cu totul în depărtare, apoi ne-am aşezat la loc.

Aventura noastră tocmai începuse!

Ne-am uitat zâmbind una la alta, apoi ne-am întors amândouă spre fereastră, privind peisajul ce ni se derula în fața ochilor. În scurtă vreme, oraşul rămase în urmă. Eram copleşite de atâtea gânduri şi emoții, că nu puteam scoate un cuvânt. Asta e frumusețea prieteniei: nu trebuie să umpli fiece clipă cu vorbe. Între prieteni, tăcerea este la fel de importantă cum sunt cuvintele.

Aşa simțeam eu atunci. Simplul fapt că o aveam pe Katie alături, că admiram aceleaşi priveliști, că simțeam şi gândeam pasămite aceleaşi lucruri, era de ajuns.

— E ca şi cum am începe un nou capitol în viața noastră, nu-i aşa? zise Katie într-un târziu. Am citit cartea până în acest punct, dar nu ştim ce se va întâmpla de acum înainte.

— Ce fel de capitol crezi că va fi? am întrebat-o eu. Cu peripeții, cu mistere sau poate unul romantic?

— Cred că, pentru a o afla, trebuie să citim pur şi simplu mai departe – rămânând în continuare noi însene. Mai ştii? Poate că vom avea parte de toate la un loc – de peripeții, de mistere şi de romantism!

— Mă întreb cum o fi şcoala.

— Şi eu. Mătuşa Nelda abia aşteaptă să ajungem în Philadelphia. Când mă gândesc că, înainte s-o întâlnesc, îmi era aproape frică de ea!... Acum zău dacă înțeleg de ce şi îmi pare rău că am aşteptat atâta. De când a rămas văduvă, cu ani în urmă, trebuie să-i fi fost tare greu să trăiască singură, fără nimeni alături. Mă întreb de ce nu s-a recăsătorit în tot acest timp.

Chibzuind la vorbele lui Katie, gândul îmi zbură, fără să vreau, la tata.

— Poate că cei din neamul Daniels iubesc o singură dată în viață. După ce a pierdut-o pe mămuca, nici tata n-a mai avut ochi pentru alta.

— Mayme, tu chiar te vezi petrecând trei ani la pension, departe de Rosewood? întrebă Katie.

— Nu știu. Mi se pare cam multișor.

Am rămas o vreme tăcute, ascultând țăcănitul vesel al roților de tren.

— Sper că totul va merge bine la Rosewood, spuse Katie într-un târziu. Mă simt nițel vinovată că i-am lăsat singuri. Cine o să se ocupe în lipsa noastră de găini, de vaci, de preparatul brânzei și al laptelui bătut, de spălatul rufelor?... Josepha nu le poate face pe toate.

— Vor munci cu toții cot la cot și poate că le va face chiar plăcere! râsei eu.

— Mă bucur că am reușit măcar să isprăvim semănatul și că ne vom întoarce la timp pentru cules.

— Orișicum, sunt convinsă că ne vor duce dorul.

— Și eu. Încercau ei să pară voioși de dragul nostru, dar de fapt erau triști că plecăm.

— Păi, ia gândește-te: întâi au plecat Emma și Micah, apoi Jeremiah, iar acum noi două... Plantația pare probabil cam pustie în momentul acesta.

— Așa cum era când trăiam singure la Rosewood. Mai ții minte, Mayme?

— Cum aș putea să uit vreodată vremurile acelea?

— Nici eu nu le voi uita cât voi trăi.

— Îți aduci aminte cum, după sosirea tatei, el a fost o vreme singurul bărbat de la Rosewood? Ei bine, acum lucrurile stau taman invers: Josepha e singura femeie între trei bărbați.

Gândul ne făcu pe amândouă să izbucnim în râs.

— La cum o știu eu, zise Katie zâmbind, îi va ține din scurt pe tustrei. Tare-aș vrea să văd cum face armată cu ei!

Ne pufni iar râsul, apoi se lăsă tăcerea. Scosei ultima scrisoare primită de la Jeremiah, în care îmi spunea că nicio herghelie

de cai sălbatici nu l-ar putea ține departe de mine după ce vom ajunge în Philadelphia, la mătuşa Nelda. Mi-era drag să recitesc acele rânduri. Când ridicai iar privirea, Katie era şi ea adâncită în lunga scrisoare pe care o primise cu o săptămână în urmă.

14

Separare

Să fi trecut jumătate de ceas de când ne aflam în tren. Stăteam amândouă cu scrisorile în poală, când ușa din spatele nostru se deschise și intră conductorul, începând să controleze biletele pasagerilor. Katie împături foile scrisorii și ne pregătirăm amândouă biletele.

Ajungând în dreptul nostru, conductorul ne pironi cu o privire de gheață.

— Ce cauți tu aici? mă întrebă el cu severitate, coborându-și ochii spre mine.

— Am... am bilet, îngânai eu speriată. Nu de alta, dar expresia de pe chipul lui ar fi băgat pe oricine în sperieți!

Bărbatul îmi luă biletul și îl perforă, făcu așijderea cu biletul lui Katie, apoi își întoarse iar privirea spre mine.

— Ia-ți bagajul și urmează-mă, îmi ordonă el scurt.

— Nu e nevoie să vă deranjați, răspunsei eu, tălmăcindu-i greșit vorbele. Mă simt bine aici.

— De asta nici nu mă-ndoiesc! pufni el. Dar nu poți rămâne în vagonul ăsta. Hai, strânge-ți catrafusele și vino cu mine!

— De ce? Unde vreți să mă duceți?

— Vagonul ăsta e rezervat exclusiv albilor. N-ai voie să stai aici. Va trebui să te muți în vagonul de la capătul trenului, destinat celor de culoare.

Katie şi cu mine ne uitarăm una la alta. Niciuna dintre noi nu ştia ce să facă.

— Să mergem, Mayme, spuse ea în cele din urmă. Am să vin cu tine. Aşa va fi cel mai simplu.

Zicând acestea, păşi afară pe culoar, unde aştepta conductorul.

— Îmi pare rău, domnişoară, ripostă acesta, dar nu vă pot permite să o însoţiţi. Aşa cum negrii nu au voie să stea în vagonul albilor, aşa nici albii nu au voie să stea în vagonul negrilor.

— Dar am plătit amândouă acelaşi preţ pe bilete, argumentă Katie.

— Asta nu contează, domnişoară. Iar acum, adăugă el, întorcându-se iar spre mine, fă bine şi mă urmează, dacă nu vrei să te duc cu de-a sila.

— Stai liniştită, zisei eu, uitându-mă la Katie. Nu mă deranjează să mă mut.

Îmi strânsei lucrurile şi ieşii pe culoar, pregătită să îl urmez pe conductor.

— Dar mă deranjează pe mine, stărui Katie. Nu puteţi face una ca asta, se adresă ea revoltată bărbatului. Avem aceleaşi bilete. N-aţi auzit că nu mai există sclavie? N-o puteţi trata în felul acesta!

De acum toate privirile din vagon erau îndreptate spre noi.

— Stai jos, cucoană! strigă un bărbat aşezat la câteva rânduri distanţă. Cioara n-are ce căuta aici.

— Întocmai, domnişoară, încuviinţă conductorul. Dacă nu luaţi loc şi nu vă potoliţi, am să vă dau pe amândouă jos din tren la următoarea oprire.

Deşi era vădit furioasă, Katie realiză în cele din urmă că nu era nimic de făcut. Mă uitai surâzătoare la ea, încercând să-i dau iarăşi de înţeles că nu mă deranjează situaţia.

Katie se aşeză la loc, fumegând de mânie, iar eu îl urmai pe conductor de-a lungul culoarului strâmt. Când bărbatul deschise uşa de la capătul vagonului, aruncai o privire îndărăt şi zâmbii iar. Katie încercă să îmi răspundă şi ea cu un zâmbet, apoi îşi scoase scrisoarea şi se adânci iar în lectură.

15
O poveste răscolitoare

Katie citi înainte, cu lacrimile prelingându-i-se pe obraji.

„Am întors capul în ultima clipă, dar teribila bufnitură cu care s-a deschis trapa și icnetele mulțimii când trupul bietului om s-a prăbușit prin eșafod și funia i s-a strâns în jurul gâtului, sugrumându-l... sunt imagini și sunete care, deși prea cumplite pentru a putea fi descrise în cuvinte, au să-mi rămână întipărite în minte pentru totdeauna."

Vai, Rob... sărmanul de tine! șopti Katie, izbucnind în suspine.

„Faptul că și-o fi meritat, conform legii, pedeapsa pălește în fața agoniei pe care am simțit-o asistând la moartea lui și știind că sunt personal răspunzător de ea. Nu sunt, firește, singurul responsabil. Nu neg argumentele raționale care pot fi aduse împotriva sentimentelor de vinovăție care mă copleșesc adesea. Dar nu există niciun argument pe fața pământului care să poată șterge durerea adâncă a unei asemenea amintiri. Mă alină, fără doar și poate, gândul că în ultima clipă s-a întors spre Dumnezeu. Pentru că el și-a înfruntat moartea împăcat, sunt împăcat la rândul-mi, chiar dacă amintirea morții lui rămâne o povară pe care o port în suflet zi de zi... o cruce pe care o duc singur.

Mai târziu în ziua aceea, detectivul Heyes a venit acasă la noi și mi-a înmânat, pe lângă Noul Testament pe care i-l dădusem

lui Teague, un ceas şi o scrisoare pe care acesta o păstrase ani de zile. Teague îl rugase să mi le dea mie. Scrisoarea era de la mama lui, scrisă cu ani în urmă, şi îmi sfâşia inima ori de câte ori o citeam. Mai apoi m-am dus să îi fac o vizită bătrânei, i-am istorisit povestea mea şi am încercat să îi aduc toată mângâierea de care am fost în stare."

Katie puse scrisoarea deoparte şi scoase o batistă cu care îşi tampona nasul şi ochii, apoi îşi aţinti privirea pe fereastră.

— Serviţi ceva, domnişoară? se auzi o voce lângă ea.

Katie ridică privirea spre bărbatul elegant care împingea un cărucior cu mâncare şi băuturi de-a lungul culoarului.

— Un sandvici sau poate o cafea ori un ceai?

— Mulţumesc, răspunse Katie cu un surâs, dar nu cred că aş putea consuma ceva în momentul acesta.

După ce bărbatul porni mai departe, spre ceilalţi călători, Katie inspiră adânc şi îşi suflă nasul în batistă, după care se întoarse la scrisoarea lui Rob.

„M-ai întrebat odată cum se face că eu, fiu de pastor, am devenit ajutor de şerif. Când m-ai anunţat că vii în Philadelphia şi am realizat că s-ar putea să avem în curând prilejul de a ne revedea, am considerat că a sosit vremea să îţi istorisesc întreaga poveste. Meriţi s-o ştii. Dacă vei dori să mă mai vezi după toate câte ţi-am relatat... este alegerea ta. Eu unul mă voi simţi uşurat la gândul că ţi-am răspuns în sfârşit amănunţit la întrebare şi că ştii mai tot ce e de ştiut despre mine.

Chiar dacă este partea cea mai importantă, ceea ce ţi-am povestit până acum nu constituie, totuşi, decât începutul poveştii. S-ar putea spune că povestea mea a început în celula lui Damon Teague – sau, mai exact, povestea despre felul în care m-a marcat şi m-a schimbat acea experienţă. Înainte de arestarea lui nu îmi cercetasem prea adânc cugetul. Eram tânăr – aveam doar 17 ani când a fost împuşcată sora mea. La vârsta aceea ura îţi poate creşte cu uşurinţă în suflet dacă îi dai prilejul, iar eu o lăsasem să crească în sufletul meu. Acum pot să privesc înapoi şi să Îi mulţumesc lui Dumnezeu, fireşte nu pentru moartea

surorii mele, ci fiindcă S-a folosit de întreaga experiență pentru a-mi dezvălui cusururi ale propriului caracter de care nu eram conștient, făcându-mă să îmi înfrunt propria păcătoșenie – o înfruntare grea pentru orice bărbat sau femeie, pentru care eu unul sunt însă recunoscător. Datorită ei, am început să îmi privesc dintr-o perspectivă mai profundă propria viață și, sper eu, să cresc, chiar și dacă numai într-o mică măsură, în devenirea asemeni lui Cristos – singurul țel și obiectiv al vieții creștine. Am sentimentul că încep a înțelege ce înseamnă cu adevărat să fii creștin – adică nici mai mult, nici mai puțin decât să Îl lași pe Dumnezeu să te facă asemeni lui Isus. Dacă nu s-ar fi întâmplat toate acestea, cine știe cât aș mai fi bătut pasul pe loc în fățărnicia mea oarbă? Poate că aș fi devenit, într-adevăr, un predicator renumit, dar dacă nu m-aș fi cunoscut niciodată cu adevărat pe mine însumi, ce rost ar fi avut? Cât lemn, fân și trestie să îngrămădești pe temelia pusă de Isus?

Te rog să nu mă înțelegi greșit – îl iubesc și îl respect enorm pe tatăl meu și nu îi atribui niciunul dintre defectele de caracter pe care le-am descoperit în mine. Am convingerea că vocația lui este una reală, iar activitatea sa de pastor a fost una extrem de rodnică. Totuși, am realizat că în acel moment al vieții mele nu mai simțeam nicidecum chemarea de a-i călca pe urme. În ziua aceea am văzut în ochii lui Teague ceva ce mi-a schimbat întreaga perspectivă asupra mesajului creștin. Mi-am dat seama că Evanghelia așa cum este ea percepută în mod normal nu mai este cea căreia aș fi în stare să îmi închin întreaga viață. În acele momente am văzut… am simțit imensitatea iubirii lui Dumnezeu și a iertării Sale infinite. Mi-am dat seama că nu vreau să predic despre Fiul care a venit să ne apere de mânia Tatălui. Doamne ferește să fie adevărat așa ceva! Și astfel am ajuns la concluzia că această nouă perspectivă nu și-ar găsi locul în biserica instituțională – că aș putea face mai mult bine în lume, unde ar fi bine-venit un mesaj care să proclame nu caracterul răzbunător, ci bunătatea lui Dumnezeu. Când am încercat să le spun ce trăisem în celula lui Teague în ziua aceea, până și propria mea familie s-a arătat, la

început, neîncrezătoare. Spre surprinderea şi consternarea mea, descopăr că adevărul unui Tată a cărui iertare este nemărginită nu este un mesaj bine-venit printre creştini. Şi, cu toate astea, printre Damon Teague-ii lumii, printre cei care au căzut ei înşişi în genunea păcatului, este un mesaj aducător de speranţă, care îi face pe mulţi să Îl privească pe Tatăl ceresc aşa cum cred eu că este El cu adevărat.

Ştiu că aceasta a fost o scrisoare îngrozitor de lungă. Când am aşternut pe pagină cuvintele „Dragă Katie", n-aveam nicidecum intenţia să scriu o autobiografie! Voiam doar să cunoşti lupta care s-a dat şi se mai dă încă în sufletul meu şi motivul ei. Chipul lui Damon Teague mă mai bântuie şi acum. Moartea surorii mele încă mă mai doare. Şi, întorcând lucrurile pe toate părţile, mă întreb iar şi iar ce s-ar fi întâmplat, dacă...

În cele din urmă, toate acestea m-au făcut să iau hotărârea de a nu îmbrăca – pentru moment, cel puţin – haina preoţească. În schimb, spre descumpănirea părinţilor mei, am decis să mă înrolez în armata unionistă. M-am dus în nord, în Philadelphia, şi m-am oferit voluntar să mă ocup de paza şi îngrijirea prizonierilor de război. Ştiam că nu pot lupta pe front, pentru niciuna dintre tabere, şi nici nu simţeam chemarea de a deveni capelan militar. Totuşi, influenţat în mare măsură de discuţia avută cu Teague la închisoarea din Baltimore, speram să pot fi cumva de ajutor, ocupându-mă de cei capturaţi pe câmpul de luptă.

Ulterior, când detectivul Heyes s-a retras din poliţie şi a fost ales şerif în Ellicott City, nu mică mi-a fost mirarea când m-a întrebat dacă n-aş vrea să îi fiu adjunct. Între timp, războiul se sfârşise, iar eu mă întorsesem acasă, îndeletnicindu-mă cu fel şi fel de munci insignifiante şi chibzuind mai departe la calea pe care se cuvenea s-o urmez. Propunerea lui m-a proiectat într-o nouă rundă de rugăciuni şi cugetări. Trebuia să îmi reevaluez angajamentul de a lua calea preoţiei şi întregul viitor. În cele din urmă, pe când mă rugam şi cugetam eu aşa, Dumnezeu mi-a arătat că are nevoie de slujitori nu doar la amvon, ci în toate

mediile sociale... chiar și în biroul de șerif dintr-un orășel de provincie. Așa că am acceptat oferta lui Heyes.

Asta se întâmpla cu un an înainte de a vă cunoaște pe tine și pe unchii tăi. După câțiva ani petrecuți în Ellicott City, Heyes a primit să preia postul de șerif adjunct al comitatului York și s-a mutat, cum ți-am mai zis, în Hanover, chiar la nord de hotarul cu Pennsylvania, iar eu l-am urmat în calitate de secund. Până acum n-am fost nevoit, slavă Domnului, să ucid pe nimeni și nădăjduiesc că le-am făcut puțin bine celor din jur.

Dacă dorești să îi arăți lui Mayme ce ți-am scris, n-am nimic împotrivă. Știu cât sunteți de apropiate.

Poate că ar trebui să mă simt stânjenit că ți-am scris câte-n lună și-n stele despre viața mea, dar adevărul e că sunt din cale afară de bucuros că ți-am spus toate astea. Orice va fi să crezi despre mine, eu unul simt că mi s-a luat o mare piatră de pe inimă. Îți mulțumesc pentru răbdare și înțelegere.

Al tău prieten credincios,
Rob Paxton"

16
În ultimul vagon

Cât despre mine, eu habar nu aveam în momentele acelea de iureşul de emoţii prin care trecea Katie citind scrisoarea lui Rob. Ştiam că primise o scrisoare lungă de la tânărul Paxton, dar nu bănuiam despre ce era vorba în ea. Mai apoi, când Katie mi-a dat-o s-o citesc, am fost şi eu la fel de mişcată cum fusese ea. Ce poveste uluitoare! La vremea aceea însă, nu ştiam nimic de toate astea, fiindcă aveam altele pe cap!

După despărţirea de Katie, conductorul mă înşfăcă brutal de braţ şi mă trase de-a lungul culoarului, apoi printr-un şir de vagoane pe jumătate goale, rezervate albilor, până la ultimul vagon – destinat negrilor. Acolo deschise uşa şi îmi făcu vânt înăuntru, după care trânti uşa la loc.

Călătorii de culoare stăteau claie peste grămadă, de două ori mai numeroşi decât locurile disponibile. Geamurile nu se puteau deschide, era o căldură zăpuşitoare şi mirosul de transpiraţie îţi întorcea deja stomacul.

Când conductorul mă azvârli înăuntru, cei cincizeci şi ceva de negri îşi întoarseră cu toţii capetele spre mine. Niciunul dintre ei nu părea încântat. Un ins în plus însemna mai puţin loc şi mai puţin aer pentru ceilalţi.

— Asta ţine-i, mămucă? întrebă un băieţel din apropiere, arătând cu degetul spre mine.

— Dumnezău știe. Una ce ședea un' nu era de nasu' ei, bag sama.

— Di țe ședea acol', mămucă?

— De un' să știu io? O fi socotit că-i mai acătării decât noi, ăștilalți.

Îmi venea să intru în pământ, nu alta! Zâmbii sfioasă și, în cele din urmă, mai toți se întoarseră la ale lor. Neavând unde să mă așez, mi-am pus valiza pe podea, înghesuindu-mi-o între picioare, și mi-am ațintit privirea pe fereastră.

Asta nu aducea nici pe departe cu călătoria de vis pe care o așteptaserăm cu atâta nerăbdare Katie și cu mine. Orele, în loc să zboare, păreau că nu se mai sfârșesc. Era greu și să respiri în vagonul acela încins și sufocant, ticsit de lume. Mă durea spatele de la statul în picioare, dar nu eram nicidecum singura aflată în situația aceasta. Unii vorbeau între ei, alții se uitau pur și simplu pe geam. Cei câțiva copii din vagon sporovăiau voioși, așa cum obișnuiesc cei mici, amintindu-mi de William, fiul Emmei, care murise înecat. După primirea rece de care avusesem parte când mă împinsese conductorul înăuntru, nu eram prea dornică să intru în vorbă cu cineva. Ascultându-i pe cei din jur, știam că vorba mea ar suna diferit și mă temeam că și-ar râde de mine pentru că eram mai degrabă cafenie decât neagră, eram îmbrăcată frumos și nu vorbeam ca majoritatea foștilor sclavi. Așa că mi-am ținut gura și am stat retrasă.

Trenul opri la Raleigh și toți coborâră să bea apă și să își facă nevoile. Speram să o văd pe Katie, dar conductorul ne mână ca pe niște vite spre pădaricea și pârâul din spatele trenului. Numai albii aveau, vezi bine, voie să folosească toaletele din gară.

La întoarcere, am văzut-o pe Katie căutându-mă de-a lungul peronului. Alergarăm una către cealaltă.

— Vai, Mayme, îmi pare atât de rău! spuse ea, îmbrățișându-mă. E de-a dreptul revoltător.

— Ei, nu e chiar așa de rău... Doar un pic înghesuit! adăugai eu râzând.

— Lucrul ăsta mă scoate pur și simplu din minți! Am vorbit cu toți angajații companiei feroviare și niciunul dintre ei nu îmi dă vreo atenție. Mă tratează ca pe o...

Roși, încurcată.

— Iartă-mă, Mayme. N-am vrut să spun asta. Ba am vrut, dar n-am vrut să sune așa... Știi ce vreau să zic!

— Da, Katie, știu. Și ai dreptate: negrii chiar sunt tratați diferit.

— Ce rost au avut războiul și proclamația emisă de domnul Lincoln, dacă oamenii ăștia habar nu au ce înseamnă libertatea? îi dădu ea înainte. Dacă Rob ar fi aici, le-ar arăta el lor!

— I-ai isprăvit de citit scrisoarea?

— Da... of, Mayme, de-ai ști...

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Ce-i, Katie? Ce s-a întâmplat?

— E o poveste de-a dreptul răscolitoare. Doamne, prin ce a trecut sărmanul Rob! Zice că poți citi și tu scrisoarea, dacă vrei.

— Crezi că s-ar cuveni?... Nu de alta, dar ție ți-a scris-o.

— De ce să nu se cuvină? La drept vorbind, consider că Rob chiar și-ar dori s-o citești.

— Dacă așa vrei tu, am s-o citesc cu plăcere când ajungem la mătușa Nelda.

— Îmi amintește de Micah Duff, spuse Katie.

— În ce fel?

— Știu și eu?... Poate prin caracterul atât de intim pe care îl are credința sa, umblarea lui cu Dumnezeu. Se roagă în orice privință. Majoritatea bărbaților nu sunt deloc așa!

— Pomenește ceva despre... știi tu – despre voi doi?

Katie zâmbi.

— Nu prea multe, doar că speră să ne putem întâlni câtă vreme vom sta la mătușa Nelda. Hanover e la nici o sută șaizeci de kilometri de Philadelphia.

— Și vrei să te întâlnești cu el?

— Desigur. Corespondând de atâta vreme, aveam impresia că îl cunosc cât se poate de bine, dar acum, citindu-i scrisoarea, îmi dau seama că știam, de fapt, prea puține despre viața lui.

— Hei, ce faceți voi acolo?! se oțărî, din spate, o voce. Hai, valea, negreso – întoarce-te unde ți-e locul!

Ochii lui Katie aruncară scântei.

Se răsuci să îl înfrunte pe conductor.

— Aici îi este locul, ripostă ea furioasă. Eu am venit să stăm de vorbă, nu ea. Și are tot dreptul să...

— Uite ce e, duduie, îi tăie vorba bărbatul, de acum mâniat la rându-i, m-am săturat până peste cap de neobrăzarea ta!

Zicând acestea, o înșfăcă pe Katie de încheietura mâinii și se puse s-o tragă după el de-a lungul peronului.

Katie țipă de durere.

— Au... opriți-vă! Au, mă doare!

Simții că fierbe sângele în mine. Îmi venea să mă iau după el și să îi dau o scatoalcă. Știam însă că asta n-ar face decât să înrăutățească și mai mult lucrurile – nu doar pentru mine, ci și pentru Katie.

Fără să dea vreo atenție țipetelor ei, conductorul continua s-o târască după el spre vagoanele din fața garniturii.

— Dacă vă mai prind o dată chiar și numai uitându-vă una la cealaltă, mârâi el din mers, am să vă dau pe amândouă jos din tren. Chiar dacă ne-om afla în mijlocul pustietății. Și nu-ți dorești una ca asta, domnișorico – nu de alta, dar pe aici bântuie bande de tâlhari care îi răpesc pe negrii care călătoresc spre nord ca să îi vândă peste ocean. Așa că, vezi dumneata, nu ți-ai dori să rămâneți singure prin locurile acestea. Bandiții ar căpăta bani frumoși pe o albă drăguță ca tine și pe amica ta de culoare. Așa că vezi ce faci!

Mă întorsei în ultimul vagon, împreună cu ceilalți negri, căinând-o în gând pe Katie. Sărmana... Călătoria aceasta avea să fie o încercare mai grea pentru ea decât pentru mine.

Restul zilei a trecut în mod suportabil, deși am obosit groaznic stând atâta vreme în picioare, cu ochii ațintiți pe fereastră.

Ne-am mai oprit în vreo două gări, dar n-am îndrăznit să o caut pe Katie.

Peste noapte am tras în Richmond. După ce am coborât din tren, eu am intrat în clădirea gării cu un grup de negri. Nu voiam nicidecum să mă aflu în preajma lui Katie câtă vreme puteam fi surprinse de conductor! Aşa că, deşi ne-am văzut de la distanţă, abia când am păşit afară în stradă ne-am apropiat una de alta.

— Uf, ce mă bucur că s-a terminat călătoria asta! exclamă Katie.

— Dar eu cât mă bucur! Vagonul acela era de-a dreptul sufocant... Unde mai pui că a trebuit să stau tot drumul în picioare!

— Vai, Mayme... îmi pare aşa de rău...

— Ei, lasă... Bine că a trecut.

În faţa gării se aflau o mulţime de birje, aşteptând să găsească muşterii printre nou-sosiţii în oraş. Ne-am dus la una dintre ele şi Katie îi spuse birjarului unde vrem să mergem. Bărbatul şovăi preţ de o clipă, privirea cu care mă măsură dând de înţeles că nu îi surâdea ideea de a avea o negresă în trăsură, apoi încuviinţă totuşi din cap şi ne spuse să urcăm.

Cât ţinu drumul, Katie şi cu mine sporovăirăm voioase, recuperând tot răstimpul pe care îl petrecuserăm despărţite peste zi. Cum luaserăm din vreme legătura cu mai multe hoteluri din urbe, găsiserăm încă înainte de a pleca unul care accepta să împărţim aceeaşi cameră. Măcar în această privinţă nu trebuia, aşadar, să ne facem griji. Tata şi unchiul Ward ne puseseră să le promitem că nu vom părăsi odaia după lăsatul întunericului. Drumul până la hotel a ţinut doar câteva minute şi la ora patru după-masa aveam deja cheia camerei. După cazare, ne-am plimbat vreme de un ceas prin oraş – asta aveam voie să facem – apoi ne-am întors la hotel.

Mai trebuia să le trimitem o telegramă celor de acasă, la prăvălia doamnei Hammond, ca să-i anunţăm că am ajuns cu bine la Richmond. Aşa ne îndrumaseră tata şi unchiul Ward, ca să nu stea cu frica-n sân. La întoarcerea din Charlotte, aveau să se

oprească în Greens Crossing ca să aştepte sosirea depeşei, pe care spuseseră să o expediem seara, după ce ne vom fi întors la hotel.

Ne-am dus aşadar la recepţioner şi i-am zis că dorim să trimitem o telegramă cu următorul mesaj:

AJUNS CU BINE LA RICHMOND. HOTELUL ESTE AGREABIL. VOM STA TOATĂ SEARA LA NOI ÎN CAMERĂ. VĂ IUBIM. KATIE ŞI MAYME.

Apoi am urcat la etaj şi ne-am încuiat în cameră, unde ne-am înfruptat cu poftă din merindele pregătite de Josepha – un adevărat ospăţ, nu alta! – şi am petrecut restul serii citind şi tăifăsuind voioase. Chiar dacă eram într-o cameră de hotel, faptul că ne aflam împreună într-un mare oraş era o aventură şi, la cât eram de entuziasmate, nici că ne stătea gândul la somn.

Totuşi, trenul către Philadelphia, cu oprire în Washington, pleca la 9,30 dimineaţa, aşa că în cele din urmă, vrând-nevrând, tot a trebuit să ne culcăm ca să putem înfrunta cu forţe proaspete cea de-a doua zi de călătorie.

17
Philadelphia

În dimineața următoare am ajuns la gară cu mult înainte de plecarea trenului, în speranța că va fi cumva cu putință să găsim locuri alăturate. De îndată ce am pășit însă pe peron, l-am zărit de același conductor cu care avuseserăm de-a face în ajun. Îi ajuta pe călători – pe cei albi – să urce în primele vagoane.

Și unde nădăjduiserăm să nu mai dăm în veci ochii cu el!

Conductorul ridică privirea și ne văzu de la distanță. Nu mai avea vasăzică niciun rost să încercăm a ne sui în același vagon. Fără tragere de inimă, ne-am luat din nou rămas-bun.

— Te rog să nu îți faci griji pentru mine, i-am spus eu lui Katie. De astă dată, am să încerc să găsesc un loc. Promite-mi că vei încerca să te bucuri de călătorie.

— Doar dacă îmi promiți și tu același lucru, ripostă Katie.

— Îți promit. Fie înghesuiala cât de mare... am să mă bucur de călătorie.

— Bine. Atunci ne vedem în Philadelphia!

Și cu asta ne-am despărțit, Katie pornind spre vagoanele din față, iar eu spre cel din spate.

Ajungând mai devreme decât data trecută, am găsit într-adevăr un loc liber. Vagonul se umplu însă cât ai zice pește, mai mulți bărbați fiind nevoiți să stea în picioare pe culoarul dintre banchete. O negresă bătrână se așeză lângă mine și îmi zâmbi.

Până să plece trenul din gară, vagonul era deja ticsit de lume. Jumătate dintre pasageri îmi erau cunoscuţi din ajun, dar se aflau printre ei şi o mulţime de chipuri noi.

Chiar înainte să urc în tren, văzusem pe peron doi bărbaţi ce iscodeau cu ochi haini, şuşotind între ei, legăturile dintre vagoane. Unul era alb, iar celălalt de culoare şi cu toate astea pe ei conductorul nu îi luase la trei-păzeşte! Judecând după felul în care cercetau dedesubturile trenului, la început am socotit că or fi mecanici sau impiegaţi de-ai gării. Înainte de plecare însă, s-au suit amândoi în tren, laolaltă cu ceilalţi călători.

Trecuse cam un ceas de când porniserăm la drum când bărbatul de culoare intră în vagonul nostru şi îşi găsi un loc pe culoar, printre cei ce stăteau în picioare. Nu avea niciun bagaj şi nu intră în vorbă cu nimeni. Totuşi, de cum păşi în vagon, se făcu parcă mai linişte. Individul era o matahală de om, cu o privire care îţi îngheţa sângele în vene.

După o oră se răsuci pe călcâie şi părăsi iar vagonul. Cum de el era liber să vină şi să plece după bunul lui plac, şi noi nu? m-am întrebat eu în sinea mea.

*

Trenul ajunse la Philadelphia în după-masa aceleeaşi zile. Mătuşa Nelda aştepta la gară. Katie o zări de cum coborî pe peron şi alergă zâmbind în braţele ei.

— Ce bucurie să te revăd, Katie! exclamă femeia. Slavă Domnului că aţi ajuns cu bine.

Aruncă o privire în jur.

— Unde e Mayme?

— La capătul trenului, răspunse nepoata sa, arătând de-a lungul şinelor. A fost nevoită să călătorească în vagonul pentru negri.

Porniră amândouă spre ultimele vagoane.

— E de neînchipuit, comentă indignată mătuşa Nelda. Nu există asemenea segregaţie în Pennsylvania.

— Ei bine, în Carolina de Nord şi în Virginia se pare că există, ripostă Katie. Ieri, când ne-a găsit stând de vorbă, conductorul

s-a înfuriat grozav și a amenințat că ne dă jos din tren. Așa că, după ce am înnoptat împreună la hotel, azi-dimineață eu și Mayme am urcat în vagoane separate și de atunci nu ne-am mai văzut. Ar fi fost mult mai plăcut să fi putut călători împreună, dar asta e. Bine că acum suntem aici.

Ajungând la capătul trenului, priviră în jur, căutând-o pe Mayme. Ultimii călători traversau peronul, îndreptându-se spre clădirea gării. Un conductor, pe care Katie nu-l mai văzuse până atunci, coborî dintr-unul dintre vagoane și se apropie de ele.

— Scuzați-mă, i se adresă Nelda, ați putea să ne spuneți unde se află vagonul pentru negri?

Bărbatul făcu ochii mari.

— Vagonul cu care călătoresc cei de culoare, interveni Katie.

— Iertați-mă, domnișoară, răspunse conductorul, dar mă tem că nu știu la ce vă referiți. Trenul acesta nu are un astfel de vagon.

Nedumerită, Katie se uită în toate direcțiile, așteptându-se ca Mayme să apară dintr-o clipă într-alta. Dar peronul continua să se golească de lume.

— Aș putea urca să arunc o privire prin vagoane? întrebă ea.

— Urcați liniștită, domnișoară, răspunse conductorul. Trenul acesta nu pleacă oricum nicăieri până mâine dimineață.

— Eu am s-o iau înapoi spre vagoanele din față, spuse mătușa Nelda. Dă-mi mie valiza și ne întâlnim acolo.

Katie urcă în ultimul vagon și îl străbătu încet, căutând-o cu privirea pe Mayme.

Dar vagonul era gol.

Deschise ușa și păși în următorul vagon. Un tânăr de culoare strângea cocoloașele de hârtie și mătura culoarul.

— Scuzați-mă, i se adresă Katie, n-ați văzut cumva în tren o negresă... de vârsta mea?

— Nu, donșoară – tătă lumea s-a dat jos și n-am rămas decât io acilea.

Katie merse mai departe, traversând vagon după vagon. În afară de cei câțiva impiegați răsfirați pe ici, pe colo, toate vagoanele erau goale.

După ce străbătu și cel dintâi vagon, coborî pe peron, unde o aștepta mătușa Nelda.

— Ai găsit-o? o întrebă Katie.

— Nu, răspunse mătușa ei. M-am dus până la capătul peronului, dar nici urmă de ea. O fi trecut pe lângă noi fără s-o observăm.

Traversară peronul și, deschizând ușa largă, cu două canaturi, intrară în clădirea gării. În sala imensă era un du-te-vino de nedescris. Totuși, pe măsură ce, întâlnindu-i pe cei veniți să îi întâmpine, călătorii părăseau rând pe rând incinta gării, forfota începea să se domolească. Katie și mătușa ei se învârtiră o vreme împreună prin mulțime, apoi se despărțiră, cercetând minuțios sala dintr-un capăt într-altul.

Peste o jumătate de ceas nu se mai aflau înăuntru decât o mână de călători și câțiva impiegați de-ai gării. Pornind una dintr-un capăt și alta din celălalt, Katie și mătușa ei se întâlniră în mijlocul sălii.

— Îmi fac griji, mătușă Nelda, murmură Katie deznădăjduită. Unde o fi Mayme? Ce i s-o fi întâmplat?

— Nu știu, draga mea, răspunse mătușa. Și eu sunt îngrijorată. Hai să vorbim cu șeful de gară.

18

Dispărută fără urmă

Se duseră la biroul șefului de gară și Nelda îi explică acestuia situația.

— Nu o găsim nicăieri, interveni Katie înnebunită. Dar de urcat, am urcat amândouă în tren. La începutul călătoriei, conductorul ne-a bruscat și a silit-o să se mute în vagonul pentru negri, aflat la capătul trenului.

— Cu tot respectul, domnișoară, trenul acesta nu are vagoane destinate celor de culoare. Vagoanele pentru negri ajung doar până la Washington. De acolo, cei de culoare sunt liberi să șadă în orice vagon, împreună cu restul pasagerilor. De unde veniți?

— Din Charlotte.

— Ați ajuns aici via Raleigh, Richmond și Washington? întrebă bărbatul.

— Da.

— Hm... am fost înștiințat că a avut loc un mic incident între Richmond și Washington.

— Ce fel de incident? întrebă îngrijorată Katie.

— La drept vorbind... e o pățanie cam stânjenitoare pentru Căile Ferate.

— De ce... ce s-a întâmplat?

— Se pare că... în mod regretabil... trenul a pierdut pe drum un vagon.

— A *pierdut* un vagon?!... Cum s-a putut întâmpla una ca asta??

— Nu se ştie exact. Pare-se că vagonul s-a desprins pur şi simplu de restul garniturii.

— Era ultimul vagon... vagonul pentru negri?

— Mă tem că da, domnişoară.

— Şi ce s-a întâmplat cu pasagerii din vagon? întrebă mătuşa lui Katie.

— Asta-i ciudăţenia, răspunse bărbatul. Am primit o telegramă cum că vagonul a fost găsit, dar că toţi pasagerii au dispărut fără urmă. I-a înghiţit parcă pământul.

— Şi ce măsuri aţi luat? întrebă Katie năucită.

Bărbatul ridică din umeri.

— Ce măsuri să luăm? Presupunem că pasagerii şi-au continuat drumul pe jos. N-ar avea niciun rost să încercăm a le da de urmă.

— Dar dacă au păţit ceva? insistă ea.

— Noi suntem o simplă companie de căi ferate, domnişoară, şi ca atare nu putem face prea multe în situaţia de faţă. Nu suntem în măsură să trimitem poteri în căutarea pasagerilor după ce aceştia părăsesc trenul.

Katie simţea că o cuprinde iar furia. Experienţa ei de până acum cu angajaţii companiei feroviare nu fusese nicidecum una plăcută.

După ce părăsi împreună cu mătuşa Nelda biroul şefului de gară, Katie îşi roti iar privirea prin sală, apoi izbucni în plâns.

— Vai, mătuşă, ce ne facem? suspină ea printre lacrimi.

— Cred că cel mai bine ar fi să mergem acasă, să mănânci ceva şi să te linişteşti, răspunse Nelda. Începe deja să se însereze, iar aici nu ne mai rămâne oricum nimic de făcut. I-am lăsat şefului de gară numele noastre şi adresa. Ne va înştiinţa dacă se iveşte ceva. Până una, alta, trebuie să mergem acasă, ca să fim acolo în caz că ne telegrafiază Mayme. Ştie să expedieze o telegramă?

— Aseară le-am trimis una celor de acasă, din Richmond. La o adică, socotesc că se va descurca.

— Are bani la ea?

— Da, dar nu foarte mulți. Apropo de asta... unchiul Templeton și unchiul Ward ne-au spus să le trimitem o telegramă și când sosim în Philadelphia.

— N-aș vrea să îi îngrijorăm, răspunse mătușa ei. Poate că ar fi mai bine să așteptăm până la dimineață. Lipsa veștilor îi va îngrijora mai puțin decât vestea că Mayme nu-i de găsit!

— Ai, probabil, dreptate. Of..., ce situație groaznică! Și, la cum o știu eu pe Mayme, oriunde s-ar afla, precis că e mai îngrijorată pentru mine decât pentru ea însăși.

— Mâine ne vom întoarce la gară. Poate că va sosi cu trenul care merge spre nord.

Katie oftă adânc și se șterse la ochi. Erau slabe șanse, dar ce altceva puteau să facă?

Demoralizată, o urmă pe mătușa Nelda până la trăsura ce aștepta în fața gării.

Acasă nu le aștepta nicio telegramă.

A doua zi se întoarseră la gară, dar Mayme nu sosi cu următorul tren și nici nu aflară vreo veste despre ea.

Dispăruse fără urmă.

19
La Rosewood

După ce așteptară câteva ore bune în Greens Crossing telegrama trimisă de Katie și Mayme la prăvălia doamnei Hammond, frații Daniels se întoarseră la Rosewood pe înserate.

A doua zi fu una liniștită. Prea liniștită. Nu prea aveau chef de nimic, dar trebuiau să își umple timpul cu ceva ca să nu îi covârșească dorul de fete... și să nu se mai tot perpelească de grija lor. Niciunuia dintre ei nu îi surâdea însă ideea unui nou drum în târg.

— Are să păstreze Elfrida pentru noi următoarea telegramă, spuse Templeton. Oricum, până diseară vor fi ajuns deja la Nelda. N-avem de ce să ne facem griji.

— De acum sunt aproape femei în toată regula, încuviință Ward. Nu mai e cazul să le dădăcim ca pe niște copilițe.

— E greu să nu-ți faci griji când e vorba de propriul tău copil.

— Dacă așa zici tu... Eu unul n-am cum s-o știu! râse Ward.

Tocmai atunci intră în bucătărie Josepha.

— Ăți fi gata să prânziți oarece?

— Și să bem niște cafea proaspătă, că-s sătul de cafeaua aia rece care a rămas de la micul dejun, răspunse Templeton.

Nici una, nici două, Josepha începu să forfotească în jurul mesei și, în scurtă vreme, aroma cafelei proaspete umplu bucătăria. Apoi negresa se puse să taie pâine și brânză.

— Henry ce mai face? o întrebă Ward.

— Lucrează ş-acu' la dulapu' cela pentru cărţi. Îi chitit să am io unu' a meu. Io n-am nicio carte, da' oi avea ăl mai mândru dulap pentru cărţi din comitat! adăugă ea râzând.

Ward şi Templeton îi ţinură isonul.

— Un bărbat îndrăgostit ar face orice pentru doamna inimii lui, spuse Templeton.

La auzul acelor cuvinte, Josepha redeveni serioasă. Mâinile îi încremeniră pe tocătorul de pâine şi căzu o clipă pe gânduri, cu privirea aţintită în gol.

— Chiar crezi, dom' Templeton, că Henry mă iubeşte? întrebă ea în cele din urmă.

— Da, Josepha, sunt convins de asta.

Negresa clătină din cap, aproape nevenindu-i să creadă, apoi slobozi un oftat prelung.

— Dumnezăule mare, cine s-ar fi gândit că un bărbat poate iubi pe... una ca mine?... Să-ţi stea mintea-n loc, nu alta! Da'... bag sama că Henry chiar mă iubeşte. E un om de ispravă Henry a meu, nu-i aşa?

— E unul dintre cei mai vrednici bărbaţi pe care i-am cunoscut vreodată, răspunse Templeton.

20
O inițiativă îndrăzneață

În cea de-a doua zi de la sosirea în Philadelphia, neprimind nicio veste de la Mayme și văzând că cei de la căile ferate nu par a face nimic pentru a da de urma pasagerilor dispăruți, Katie era deja în pragul disperării.

Nu puteau face nimic din ceea ce plănuiseră. Nu puteau decât să stea... și să aștepte... în speranța că vor afla ceva. Ceasul de pe polița căminului marca ticăind trecerea secundelor, dar acele se mișcau cu o încetineală înnebunitoare – așa i se părea lui Katie. Unde ea credea că se scursese o oră întreagă, când se uita la ceas descoperea că, de fapt, trecuseră numai cinci minute!

Ca să își ocupe cumva timpul, în încercarea de a se liniști, recitise încă o dată scrisoarea primită de la Rob Paxton. Brusc, o străfulgeră o idee.

— Mătușă Nelda, poți să mă duci până la oficiul telegrafic? exclamă ea entuziasmată.

— Desigur, draga mea. Te-ai hotărât să le spui unchilor tăi ce s-a întâmplat?

— Nu, nu-i vorba de asta, răspunse Katie, alergând deja să își ia haina. Vreau să trimit altcuiva o telegramă.

— Cui?

— Lui Rob Paxton – prietenul de care ți-am vorbit... ajutorul de șerif.

— A, da... tânărul acela din Baltimore.

— Acum lucrează în Hanover. E o îndrăzneală din partea mea să apelez la Rob, dar nu ştiu ce altceva să fac. Poate că el o fi în măsură să ne ajute cumva.

— Merită oricum să încercăm, încuviinţă mătuşa ei, ridicându-se la rându-i. Iar, în timp ce îi aşteptăm răspunsul, am putea face o mică plimbare prin oraş ca să ne luăm puţin gândul de la asta.

După un dejun satisfăcător, şeriful Heyes părăsi singurul local decent din Hanover, Pennsylvania, şi o porni de-a lungul trotuarului de lemn înapoi spre biroul său. Când trecu pe lângă oficiul telegrafic, auzindu-se strigat, se opri şi păşi înăuntru.

— Ziua bună, Tim.

— Mă bucur că te-am prins, John, spuse bărbatul din spatele tejghelei. Tocmai mă pregăteam să pornesc spre biroul dumitale. Am primit o telegramă pentru tânărul Paxton, adăugă el, întinzându-i şerifului un plic galben.

— Zici că-i este adresată lui Rob..., nu mie?

— Lui, da.

— Atunci înseamnă că nu e o chestiune oficială.

— Nu, mie nu mi s-a părut a fi. Dar va trebui să îţi spună el despre ce e vorba... Ştii cum e – eu nu am voie să divulg conţinutul unei telegrame.

— Voi avea grijă să o primească neîntârziat.

— Şi ar mai fi ceva – nu vreau s-o auzi de la alţii. Feciorul meu tocmai mi-a dat de veste că el şi familia lui vor să rămână în New York. A găsit o slujbă bună şi sunt cu toţii fericiţi acolo. Ştii că am construit căsuţa cea nouă cu gândul că am să mă mut eu într-însa şi o să-i las lui casa cea mare. Acum însă că nu vor să se mai întoarcă, m-am hotărât să vând totul şi să mă mut la ei, în Nord.

— Nu poţi să faci una ca asta! râse Heyes. Ce are să se aleagă de Hanover fără Tim Evans, părintele fondator al oraşului?! Din câte am auzit, ai fost chiar şi primarul urbei cu ceva vreme în urmă.

— Am fost, da, şi asta în şase rânduri, aprobă Evans. Ori de câte ori nu se găsea unul mai breaz decât mine care să preia cârma! adăugă el râzând. Dar anii trec, John, şi îmi doresc să fiu alături de copii. Iar un operator de telegraf priceput îşi poate găsi de lucru oriunde. Ş-apoi, acolo sunt puse în aplicare fel şi fel de invenţii noi – lumina electrică, pompe, sisteme prin care poţi încălzi iarna o casă fără să fie nevoie de un cămin în fiecare cameră, pompând căldura degajată de un foc central în toate odăile, cu ajutorul unor conducte. Tare mi-ar plăcea s-apuc a lucra, cât sunt încă în puteri, cu o tehnologie nouă dintr-aceasta. E timpul să fac o schimbare în viaţa mea. Şi vreau să fiu aproape de copii.

— Nu cred că vei mai fi nevoit să munceşti după ce vinzi ditai proprietatea pe care o ai aici. Ce suprafaţă are... 100 de acri?

— Mai degrabă 200, dacă punem la socoteală şi vechea fermă a quakerilor, răspunse Evans.

— O, da, uitasem de terenul acela. Mai există casa aia veche care era acolo?

— Mai există, da. A aparţinut unei familii de quakeri încă de pe vremea când populaţia din Pennsylvania era aproape în întregime quakeră. Casa şi acareturile sunt părăginite, dar mi-am dat silinţa să le păstrez intacte.

— Trei case pe 200 de acri – nu încape îndoială că le vei putea vinde pe bani frumoşi, comentă Heyes.

— Vom vedea. Sper doar să găsesc pe cineva care va îndrăgi ferma la fel cum am îndrăgit-o eu şi nevastă-mea, fie-i ţărâna uşoară. Am construit cu mâinile noastre casa cea nouă, dar acum mi se pare că a venit timpul să merg mai departe. Nici nu îţi dai seama, John, cât de greu este să laşi în urmă un vis de o viaţă.

Zâmbi melancolic, apoi adăugă:

— Dar ştiu că trebuie s-o fac. Iată de ce... mă întrebam dacă... acum că am auzit că ai de gând să te retragi din slujba legii şi să duci o viaţă liniştită de fermier... ei bine.... mă întrebam dacă ferma nu ar fi cumva locul potrivit pentru dumneata.

Heyes râse, dar era evident că vorbele lui Evans îi atinseseră o coardă sensibilă.

— Ești un om viclean, Tim Evans, dar mă îndoiesc că mi-aș putea permite prețul pe care îl ceri. Nimeni nu se îmbogățește dintr-o leafă de șerif. Dar gândul de a-mi scoate insigna asta și de a mă stabili undeva la o fermă ca a dumitale este, într-adevăr, tentant. E tot ce mi-aș putea dori. Iar, la cât este de isteț și de priceput, tânărul meu adjunct mi-ar putea lua locul fără probleme. Ba mai mult... dacă ar candida împotriva mea, probabil că ar câștiga.

— N-ar face niciodată una ca asta.

— Ai dreptate, bag seama.

— Îți este întru totul loial, John.

Heyes aprobă din cap, apoi râse încetișor.

— Știu. E un băiat de ispravă. Sunt norocos să am un ajutor ca el.

— Să înțeleg că te vei mai gândi? insistă Evans.

— Încă nu sunt pregătit să ies la pensie, Tim. Dar de gândit, cum să nu mă mai gândesc acum că mi-ai băgat ideea în cap? râse Heyes. Mai știe careva?

— Nu, răspunse Evans. Nu vreau să se afle. Dacă mă hotărăsc să vând, oi vinde doar persoanei potrivite. Contează enorm pentru mine să știu cine va trăi în casa mea și în mâinile cui va ajunge vechea gospodărie a quakerilor.

— Îmi dai voie să-i spun lui Rob Paxton? Deciziile pe care le iau îl afectează, la urma urmei, pe termen lung.

— Sigur, spune-i liniștit.

Întorcându-se la birou, șeriful îi întinse plicul tânărului așezat la masă.

— Pare-se, Rob, că ai primit o telegramă.

— Eu? făcu surprins ajutorul de șerif. De la cine?

— Nu știu.

Rob desfăcu plicul, scoase foaia galbenă și citi mesajul. Judecând după expresia feței sale, veștile nu păreau a fi nicidecum bune. Îi întinse telegrama lui Heyes.

„Dragă Rob", citi acesta cu voce tare, *„ajuns la mătușa în Philadelphia. Mayme trimisă în vagonul pentru negri din capătul trenului și dispărut fără urmă. Căutat peste tot. Cică vagonul desprins de garnitură. Toți pasagerii au dispărut. Nicio veste de la Mayme. Foarte îngrijorată. Ce să facem? Trimite mesaj pentru Nelda Fairchild, la adresa Bingham Court, nr. 37, Philadelphia. Cu drag, Kathleen Clairborne."*

— Tu ce înțelegi din asta? întrebă Heyes.

— Nu sunt sigur, răspunse Rob. Credeți că ar putea avea de-a face cu înștiințările pe care le-am primit despre acei negri răpiți pentru a fi vânduți ca sclavi în Caraibe?

— Nu este exclus – chit că mie povestea asta mi se pare cam exagerată.

Rob căzu o clipă pe gânduri, apoi luă un condei și o foaie de hârtie.

— Am să îi scriu câteva rânduri lui Katie. Iar apoi, cu scuzele de rigoare că nu v-am înștiințat din timp, va trebui să îmi iau câteva zile libere.

— Începând de când?

— Mă tem că începând chiar din momentul acesta, domnule Heyes, răspunse Rob. Trebuie să prind trenul spre Philadelphia. Între timp v-aș ruga să adunați cât mai multe informații cu putință despre acești traficanți de sclavi. Conform rapoartelor, negrii răpiți sunt ridicați de undeva de pe coasta Virginiei.

— Am să văd ce pot face, răspunse Heyes.

21
Niște salvatori dubioși

Katie nu era singura care nu ştia unde mă aflu. N-o ştiam nici eu!

Cu o zi în urmă, la scurtă vreme după plecarea din Richmond, în timp ce urcam pe un deal abrupt, am simţit cu toţii că trenul încetineşte. După ce părăsise vagonul, negrul cel mătăhălos nu se mai întorsese. Se auzi de afară un zăngănit puternic, apoi trenul îşi reduse simţitor viteza până ce într-un sfârşit se opri de-a binelea.

Eu stăteam pe unul dintre locurile din faţă, uitându-mă pe geam. Simţind că ne oprim, îmi întorsei privirea spre ferestruica uşii de dinaintea mea, cea pe care intraserăm cu toţii în vagon. Ci în loc să dau cu ochii de uşa următorului vagon, aflată de cealaltă parte a platformei despărţitoare, văzui cerul liber, copaci şi şinele de tren.

Nedumirită, mă uitai mai bine. Restul garniturii era la o sută de metri distanţă de noi... şi continua să urce costişa!

Vagonul nostru se desprinsese de tren!

Toate acestea se petrecură în doar câteva secunde. În clipa în care am văzut pe fereastră dosul trenului, mi-am dat seama că nu mai stăteam locului – începuserăm să alunecăm înapoi la vale!

Între timp se dumiriseră şi ceilalţi pasageri că se întâmpla ceva nelalocul lui. Nu mai eram legaţi de tren!

Prinseră a se uita cu toţii în jur, întrebându-se ce se petrece. Pe măsură ce prindeam viteză – mergând îndărăt! – câţiva dintre bărbaţi începură să se alarmeze. Nu trecu mult şi copiii se puseră pe plâns, câteva femei începură să ţipe, iar bărbaţii strigau şi îşi roteau privirile, încercând să găsească o soluţie salvatoare.

Dar nu se găsea niciuna. Zburam fără frâne spre vale şi ştiam cu toţii că, dacă dădeam de vreo curbă sau de vreun tren ce venea din direcţia opusă, s-a zis cu noi.

În vreme ce vagonul aluneca bezmetic pe pantă în jos, lumea plângea, se ruga şi ţipa după ajutor. Cu inima încremenită de groază, mă aşteptam să deraiem dintr-o clipă într-alta şi să ne aflăm sfârşitul pe fundul prăpastiei. Toată lumea era panicată, în afară de bătrâna ce şedea calmă lângă mine.

— Cum de puteţi sta aşa de liniştită? am întrebat-o, strigând din străfundul bojocilor ca să acopăr vacarmul din jur. Nu vă este frică?

— De ce să-mi fie?

— Că vom fi spulberaţi de un tren sau că vom sări de pe şine.

Râse încetişor.

— N-om sări noi de pe şinele aistea, drăguţă.

— Cum puteţi fi atât de sigură?

— Pen' că iau trenu' aista spre nord lună de lună şi de-acu' cunosc ca-n palmă tăt drumu'. Iară dealu' cela pe care urcarăm îi drept ca o săgeată de sus şi până jos. Nu face nici măcar o singură cotitură. Aşa că, vezi mătăluţă, ne-om duce din ce în ce mai răpede pân' ce-om ajunge la vale, ş-acol' om încetini şi ne-om opri şi, mai apoi, ăi de la căile ferate or vedea dânşii ce n-a mers cum trebuie. Stai liniştită, drăguţă, că n-om păţi nemica – decât c-o să-ntârziem colo, niţeluş.

— Dar dacă vine vreun tren din cealaltă direcţie?

— Următoru' tren a veni abia peste vreo două ceasuri, dacă nu mai mult. Aşa că linişteşte-te, drăguţă, şi te bucură de călătorie – chiar de călătorim în direcţia greşită! adăugă ea râzând.

Îmi mai veni un pic inima la loc, dar cum să mă liniştesc pe deplin când toţi cei din jur urlau ca din gură de şarpe?

Totuşi, bătrânica avusese dreptate.

După o vreme, am simţit că vagonul începe treptat să încetinească. Nici ţăcănitul roţilor pe şine nu mai suna parcă atât de ameninţător. Toată lumea se linişti. Când vagonul încetă să ne mai zdruncine cu furie înainte şi înapoi, răsuflarăm uşuraţi, gândindu-ne că poate om scăpa, totuşi, cu viaţă din păţania asta.

Vagonul îşi reduse simţitor viteza, până ce ajunse a înainta cu aceeaşi lentoare ca în vârful dealului, iar într-un sfârşit... ne oprirăm.

De astă dată însă, rămaserăm locului, încremeniţi pe şine în mijlocul pustietăţii.

Ne uitarăm tăcuţi în jur, apoi câţiva bărbaţi se ridicară în picioare şi priviră afară pe fereastră.

— Ş-acu' ce ne facem? întrebă unul dintre ei.

— Ce putem noi face? răspunse un altul. Om aştepta acilea pân' or trimite un alt tren după noi.

— Oare ce s-o fi întâmplat? se băgă în discuţie al treilea.

— Ce să se-ntâmple? Vagonu' a fost pasămite prea greu şi s-a desprins de restu' trenului pe dealu' cela blestemat.

Deodată uşa se deschise şi apăru – cine credeţi? – nimeni altul decât negrul acela mare şi fioros care crezuserăm că se întorsese în vagoanele din faţă.

— Haideţi, scoborâţi-vă, spuse el pe un ton repezit.

Ne uitarăm şovăielnici unii la alţii, neştiind ce să facem.

— Hai, toată lumea afară! ne dădu el zor. Nu-i vreme de pierdut. Tre' să ne dăm jos pân' nu vine ăllalt tren şi ne face zob. Hai, ce mai aşteptaţi? Îs aici ca să vă salvez.

— Care tren? făcu bătrânica de lângă mine. Că n-a veni un altu' în grabă! Ce năzbâtie mai e şi asta?

Orişicum, se ridică în picioare odată cu toţi ceilalţi şi ne înşiruirăm de-a lungul culoarului, înaintând încet spre ieşire. În trei-patru minute, vagonul se goli. De auzit, nu se auzea niciun tren. Era o tăcere desăvârşită.

Eu rămăsesem lângă bătrânică. Era singura care îmi adresase o vorbă de-a lungul întregii călătorii, iar acum mormăia mai departe cum că următorul tren avea să vină abia peste două ceasuri.

După câteva minute se auzi, totuşi, un sunet. Nu era însă zgomotul vreunui tren, ci huruitul a două căruţe mari, trase de câte patru cai, ce apăruseră parcă de nicăieri şi înaintau acum pe câmp spre noi.

În dreptul nostru se opriră. Pe capra primei căruţe şedea albul acela cu ochi haini pe care îl văzusem în gara din Richmond. Cum ajunsese aici, nu-mi puteam explica.

— Vedeţi? făcu negrul cel mătăhălos. Au şi sosit salvatorii!

— Omul are dreptate, zise albul. Cei de la căile ferate ne-au trimis să vă salvăm şi să vă ducem undeva de unde să puteţi lua alt tren.

— Ăştia îs de la căile ferate aşa cum îs io Martha Washington! bombăni în barbă bătrâna de lângă mine.

— Ş-acum urcaţi cu toţii în căruţe. Avem ordin să vă ducem la tren.

— Iertat să-mi fie, domnu' meu, spuse unul dintre pasageri, da' socotesc că io şi familia mea om aştepta lângă vagonu' aista pân-or veni să ne ia d-acilea ăi de la căile ferate.

Mai mulţi murmurară a încuviinţare.

— Mă tem că nu este cu putinţă, ripostă albul. Ne-au spus să vă ducem pe toţi la celălalt tren. Nu vor să rămână nimeni aici, pentru că nu aţi fi în siguranţă.

— Cu tot respectu', se amestecă un alt călător, vreau să rămân şi io acilea cu dânşii.

Vorbele lui iscară şi mai multe murmure în mulţime.

Ochii albului scânteiară a mânie. Nici una, nici două, scoase pistolul şi îl aţinti spre cel care vorbise. În aceeaşi clipă, vizitiul celei de-a doua căruţe scoase şi el arma.

— Urcaţi toţi în căruţă, dacă nu vi s-a urât cu viaţa! răcni primul.

— Spusu-ţi-am io că nu-s de la căile ferate! îmi şopti bătrâna la ureche în timp ce ne îndreptam fără tragere de inimă spre căruţe împreună cu toţi ceilalţi.

În cele din urmă, urcă toată lumea, cu tot cu bagaje. Stăteam tare înghesuiţi. Dar asta era cea mai măruntă dintre grijile mele.

22

Îngrijorare

După ce ne suirăm cu toții, cele două cărușe porniră hodorogind înapoi peste câmp, apoi înaintară prin pădure, pe o potecă pe care o urmarăm tot restul zilei. Înainte să intrăm în pădure, mulți întoarseră capul spre vagonul ce se pierdea singuratic în depărtare. E greu de spus dacă eram doar buimăciți sau speriați de-a binelea. Mai toți înțelegeam pasămite că nu e lucru curat. Ci negrii din Sud fuseseră atât de obișnuiți să primească ordine, că toți ne-am conformat fără crâcnire.

Unde mai pui că de astă dată ordinele veniseră din partea unor inși înarmați!

După ce albul ne repezise și fuseserăm amenințați cu armele, niciunul dintre noi nu avea curajul să pună vreo întrebare. Ce puteam face noi, cei 25–30 de negri neînsemnați care umpluseră vagonul?

Ei, și dacă în vagon mi se păruse a fi înghesuială, acum stăteam cu toții claie peste grămadă, buluciți unii într-alții, de n-aveai unde să arunci un ac. Și habar nu aveam încotro ne îndreptăm. Eram, ce-i drept, afară, la aer, dar acum ne bătea soarele în cap, era praf și zăpușeală.

— Unde credeți că ne duc? îi șoptii eu bătrânei doamne de lângă mine, care părea să știe atât de multe despre trenuri.

— Nu ştiu, drăguţă, îmi răspunse ea, tot în şoaptă. Da' un lucru-i sigur: acol' un' ne duc dânşii nu-i niciun tren care să meargă la Washington.

— De unde ştiţi?

— Pen' că a de-o lăsarăm în urmă îi singura cale ferată dintre Richmond şi Washington.

Merserăm aşa ore în şir, fără să vedem de-a lungul drumului vreun tren sau vreun oraş. Pe ici şi colo se mai zărea, singuratică, în depărtare câte o fermă, dar ţinutul era în mare parte deluros şi sălbatic. Înaintam, am conchis eu, spre est sau nord-est. În cele din urmă, soarele începu să coboare peste crestele din spatele nostru. Noi merserăm mai departe până ce se făcu aproape întuneric. Într-un sfârşit cei doi vizitii opriră căruţele.

— O să poposim aici peste noapte, spuse albul. Haideţi, daţi-vă jos. E un pârâu ceva mai încolo şi avem un sac cu pâine cât să vă săturaţi cu toţii şi o pătură pentru fiecare. După ce isprăviţi la pârâu, rămâneţi pe lângă căruţe. O să stăm cu ochii pe voi.

După vorbă, părea mai degrabă supraveghetor de sclavi decât impiegat al căilor ferate!

— Mi-e frig, scânci un ţânc.

— Om face focu', băiete, spuse negrul cel mătăhălos, ş-apoi te-o vârî maică-ta sub una din păturile celea.

Situaţia era din ce în ce mai îngrijorătoare! Cum aveam s-o găsesc pe Katie după ce se vor isprăvi toate astea? Ea nici măcar nu ştia că vagonul se desprinsese de tren! După ameninţările conductorului, oare va îndrăzni să mă caute la Washington, unde trebuia să schimbăm trenul, sau se va gândi că vom urca amândouă în trenul de Philadelphia? Se va anunţa oare că toţi negrii dispăruseră?

Câte întrebări... şi câte griji!

După toate probabilităţile, Katie avea să îmi bage de seamă absenţa abia după ce va fi ajuns la mătuşa Nelda. Şi atunci cum să ne mai găsim una pe alta?? Habar nu va avea unde mă aflu... aşa cum n-aveam nici eu habar! Nu ştiam nici măcar în

ce stat ne găsim! Mă gândeam că om fi în Virginia, dar nu eram sigură. De Katie avea să îmi descopere dispariția abia la sosirea în Philadelphia, aş şti măcar că e la mătuşa Nelda, chiar dacă de ajuns singură acolo, n-aş fi ştiut cum să ajung. Katie avea adresa mătuşii într-o scrisoare pe care şi-o pusese în gentuță.

Mai apoi am aflat că aşa s-a şi întâmplat: Katie a descoperit că nu mă mai aflu în tren abia când a ajuns în Philadelphia. Şi la fel cum mă gândeam eu la ea, se gândea şi ea la mine, făcându-şi la rându-i fel şi fel de griji.

După ce mi-am păcălit nițel foamea cu pâine goală şi m-am întins jos pe pământ, cu valiza de stofă sub cap şi învelindu-mă cu o pătură subțire ce ținea prea puțin de cald, am stat trează jumătate de noapte, perpelindu-mă. Fără să vreau, îmi zbura iar şi iar gândul la vorbele conductorului, cum că ținutul era bântuit de bandiți ce răpeau negri şi mă rugam, mai fierbinte ca oricând: Doamne, adu-ne iar laolaltă pe mine şi pe Katie.

Întreaga pățanie începea să-mi amintească de peripețiile prin care trecuse Josepha pe Calea Ferată Subterană! Dar asta se întâmplase cu douăzeci de ani în urmă. Acum toți negrii erau liberi – nu mai existau sclavi. Atunci ce însemnau toate astea?

Noaptea petrecută pe pământul tare şi rece a fost una lungă şi grea. Chiar şi aşa, am izbutit mai toți să tragem un pui de somn, dormind iepureşte. Într-un târziu am ațipit şi eu, chit că de trezit, m-am trezit tot obosită. Era o dimineață mohorâtă, umedă şi rece şi îmi chiorăia stomacul de foame.

Cei trei inşi ne-au sculat, lovindu-i cu picioarele pe cei care încă dormeau, ne-au dat să mai mâncăm nițică pâine, au strâns păturile şi le-au aruncat în căruțe, după care ne-au spus să mergem să ne facem nevoile şi să ne ostoim setea cu apa pârâului, apoi să ne suim iar în căruțe.

Câțiva dintre bărbați începuseră să vocifereze. Or fi uitat de arme, nu ştiu; cert e că puneau întrebări.

— Vrem să ştim un' mergem, spuse unul dintre ei. Pe drum încoace nu văzut-am niciun tren.

— Şi nici n-o să vedeți vreunul, se zborşi la el albul.

— Atunci un' ne duceţi? De nu ni-ţi spune, noi nu ne urnim d-acilea.

— Mişcă, moşneag afurisit, dacă nu vrei să te împuşc şi să te las aici să-ţi mănânce ulii hoitul.

Vorbele acestea îl amuţiră pe bătrân, dar nu puseră capăt protestelor înfundate. Chiar dacă erau exprimate doar în şoaptă, îngrijorarea şi teama puseră stăpânire pe întregul grup în cea de-a doua zi de călătorie.

De astă dată, traversam o regiune presărată cu ferme şi câmpuri frumos cultivate. Pe două-trei hambare am observat o giruetă năstruşnică, în formă de cap de cal, de care auzisem parcă vorbindu-se cândva. De văzut, sigur nu mai văzusem aşa ceva.

Totuşi, mi se părea cunoscută.

De ce oare?

23
Vești și secrete

Doamna Hammond opri brișca în fața casei fraților Daniels.

Când coborî, îl zări pe Ward venind dinspre câmp. Ajungând în dreptul ei, bărbatul își ridică pălăria și îi ură bun venit.

— Ce te aduce pe la noi, doamnă Hammond?

— Știu că așteptați amândoi cu înfrigurare o telegramă de la Kathleen, începu femeia, și m-am gândit că s-ar cuveni măcar să vă anunț că, în afară de telegrama trimisă de fete după sosirea lor la Richmond, n-am mai primit niciun alt mesaj de la ele.

— Așa carevasăzică... Hm, ciudată treabă.

Tocmai atunci ieși și Templeton din casă și se apropie de ei.

— Elfrida... ce mai faci? o întrebă el.

— Bine te-am găsit, domnule Daniels.

— Spune că încă tot n-a sosit nicio telegramă de la Katie și Mayme, interveni Ward.

— Îmi pare rău să vă aduc o asemenea veste, dar am socotit că e bine să știți, spuse doamna Hammond. N-am venit, totuși, cu mâinile goale. I-am adus domnului Patterson o scrisoare. Cred că este din partea fiului său.

— Henry va fi încântat, zâmbi Templeton.

— Corespondență înmânată personal... mai rar una ca asta! comentă Ward.

— Într-adevăr, nu se întâmplă prea des să înmânez personal corespondenţa, dar de astă dată... m-am gândit că scrisoarea ar putea să conţină veşti despre fete.

— Ei bine, Elfrida, noi ne bucurăm că ai venit, spuse Templeton. Josepha va fi încântată să te vadă. Îşi doreşte de mult să îţi arate noul ei cămin. Am să te conduc eu până acolo.

— Mulţumesc. Pot să îmi las brişca aici?

— Desigur, răspunse Ward. Am să-i dau eu calului nişte apă şi puţin nutreţ.

— Mulţumesc.

Cu scrisoarea în mână, doamna Hammond îl urmă pe Templeton spre noua casă a soţilor Patterson, la extinderea şi modernizarea căreia lucrase Henry cu o vară înainte. Văzându-l de la fereastră din bucătărie, Josepha se grăbi să le iasă în întâmpinare.

— Elfrida, ce surpriză plăcută! Pofteşte înăuntru, pofteşte înăuntru! exclamă ea, după care îl salută şi pe Templeton.

— Vă las, doamnelor, să staţi de vorbă, spuse acesta, întorcându-se să plece. Dacă se pomeneşte în scrisoare ceva ce ar trebui să ştim şi noi, daţi-ne de ştire.

— În ce scrisoare? întrebă Josepha, conducând-o pe doamna Hammond în casă.

— O scrisoare pentru Henry... de la băiatul lui, răspunse femeia, întinzându-i plicul.

— De la Jeremiah?? Henry! strigă numaidecât Josepha. Avem oaspeţi... şi primit-ai o scrisoare!

Henry se înfiinţă lângă ele într-o clipită.

— Ziua bună, donşoară Hammond, o salută el pe musafiră. Adusu-mi-ai o scrisoare?

Femeia încuviinţă din cap şi îi răspunse la salut.

Josepha îi întinse scrisoarea. Henry se aşeză la masa din bucătărie şi începu să citească în timp ce soţia lui îi făcu Elfridei turul casei.

Peste vreo zece minute, cele două femei se întoarseră în bucătărie.

— Domnul Daniels se întreba dacă fiul dumitale nu o fi pomenind ceva despre fete, spuse doamna Hammond.

— Nicio vorbuliță. Zice numa' că nădăjduiește să le vază când or ajunge-n Nord – că scris-a cartea acu-i o săptămână, 'nainte să purceadă ele la drum. Băietu' nu vorbește decât de slujba lui și de niscaiva inși pe care i-a cunoscut și mă-ntreabă cât socotesc c-ar trebui să mai muncească acol'.

Se ridică de la masă, cu scrisoarea în mână.

— Mă duc orișicum să le-o arăt lu' dom' Ward și dom' Templeton. Ci, 'nainte de asta, am putea schimba o vorbă-ntre patru ochi, donșoară Hammond?

— Ăă... da... desigur.

Henry păși afară, iar femeia îl urmă, ușor buimăcită. Din prag, chiar mai buimăcită decât musafira, Josepha urmări cum cei doi o pornesc cu pas tihnit spre conac. Henry șușotea ceva de zor, iar doamna Hammond îl asculta cu atenție, dând când și când din cap.

Intrigată, Josepha coborî încet treptele și se luă după ei, ciulind urechile ca să audă ce își zic. Henry întoarse capul și o văzu.

— Despre ce vorbiți voi acol'? întrebă Josepha.

— Despre nemica. Nu-ți bate tu capu' cu asta, ripostă bărbatul ei.

Văzând că Josepha vine întins către ei, Henry adăugă:

— Întoarnă-te acas', Seffie, și vezi-ți de treaba ta.

— Haida-de, frumos îți șade să-mi vorbești în chipu' acesta! pufni nevastă-sa, chipurile revoltată.

Henry râse încetișor, amuzat de burzuluiala ei.

— Hai, Seffie, du-te acas' și dă-ne pace. Am de vorbit cu donșoara Hammond ceva ce nu te privește pe tine.

— De dus, m-oi duce nu pen' că mă trimeți tu, Henry Patterson, ci pen' c-așa vreau io! ripostă Josepha, după care se răsuci pe călcâie și făcu mormăind cale întoarsă.

Henry o petrecu, chicotind, din ochi, apoi mai schimbă câteva cuvinte cu doamna Hammond. După un minut, două se despărțiră, el ducându-se să le arate fraților Daniels scrisoarea primită

de la fiul său, iar ea întorcându-se la Josepha, pe care spera să o găsească în toane mai bune.

Ştia că soţia lui Henry va încerca să o tragă de limbă, dar îi promisese acestuia că nu va sufla o vorbă despre cele discutate.

Mai târziu în după-masa aceea, pe când doamna Hammond se pregătea de plecare, Ward se oferi să o conducă înapoi în oraş. Femeia roşi uşor.

— Mulţumesc, domnule Daniels, dar nu e nevoie. Înainte să mă întorc în Greens Crossing am să trec pe la domnul Thurston să îi livrez o comandă.

24
Un musafir neașteptat

La scurtă vreme după prânz, cineva bătu la ușa casei de pe Bingham Court, numărul 37.

Nelda Fairchild se ridică și, lăsând-o pe nepoata ei în camera de zi, se duse să deschidă. În fața ușii aștepta un tânăr înalt și chipeș, pe la vreo 23–25 de ani. Rugămintea lui o luă prin surprindere.

Se întoarse în cameră și o anunță, mirată, pe nepoata sa:

— Kathleen, ai un musafir.

Katie își ridică nedumirită privirea din revista pe care o răsfoia distrată, după care se sculă în picioare și își urmă mătușa până la ușa de la intrare. Când dădu cu ochii de el, aproape că îi pieri graiul.

— Rob!

Pierzându-se cu firea, se năpusti plângând în brațele lui și în clipa următoare i se dezlegă și limba.

— Nu știam ce să fac, la cine altcineva să apelez în afară de tine! începu ea să turuie printre lacrimi. Iartă-mă, nu credeam că ai să vii personal până aici, dar îmi fac atâtea griji pentru Mayme și...

Dându-și brusc seama de familiaritatea necuviincioasă a gestului său, făcu repede un pas îndărăt și își duse mâna la gură, roșind până în vârful urechilor.

— Îmi... îmi cer scuze. Nu știu ce-a fost în capul meu. Am fost pur și simplu atât de surprinsă și de fericită să te revăd, că... mi-am pierdut cumpătul.

— Este în regulă, zâmbi Rob. Și eu sunt fericit să te revăd. Așteptam de mult momentul acesta – chit că, după ultima scrisoare pe care ți-am trimis-o, mă temeam că s-ar putea să nu mai vrei să ai de-a face cu mine.

— De ce să nu vreau?

— Știu și eu? Nu eram sigur cum vei reacționa când vei citi ce ți-am scris. Ți-am destăinuit o mulțime de lucruri despre care nu am mai vorbit nimănui altcuiva și nu știam ce vei crede despre mine citind toate acestea.

— Cred că scrisoarea ta este de-a dreptul minunată, răspunse Katie. Am citit-o de patru ori și de fiecare dată mă podidesc lacrimile. Of, dar cum pot să fiu atât de nepoliticoasă? Poftește, te rog, înăuntru! Nu-mi vine să cred că telegrama pe care ți-am trimis-o te-a făcut să vii personal până aici!

— Păreai deznădăjduită, răspunse Rob, urmând-o înăuntru.

— Chiar sunt, zise Katie, conducându-l în camera de zi, unde aștepta mătușa Nelda. Mătușă Nelda, el este prietenul meu, Robert Paxton, cel căruia i-am trimis telegrama. Rob, dânsa este mătușa mea, Nelda Fairchild.

— Bine v-am găsit, doamnă Fairchild, spuse Rob zâmbind.

— Încântată de cunoștință, domnule Paxton, răspunse Nelda. Kathleen mi-a povestit de dumneata. Totuși, mărturisesc că sunt intrigată. În telegrama pe care ne-ai expediat-o ieri spuneai că vei face cercetări în încercarea de a afla mai multe, dar n-ai pomenit cu niciun cuvânt că vei veni și dumneata pe urma telegramei. Aproape că ne-ai fi putut-o înmâna personal!

Robert surâse.

— Aveți, presupun, dreptate! Am luat azi-dimineață trenul din Baltimore. Corespondez de ceva vreme cu Katie și, din moment ce plănuiam oricum să ne întâlnim când va veni în vizită la dumneavoastră, m-am gândit că aș putea să vin chiar acum și să aflu

cu acest prilej mai multe despre dispariția lui Mayme chiar de la domniile voastre.

— Ei bine, sunt sigură că nepoata mea este nespus de bucuroasă că ai venit. Nu știam pur și simplu ce să ne facem. Dar înainte de toate... n-ai dori să mănânci ceva?

— Mulțumesc, sunteți foarte amabilă, răspunse Rob. Mărturisesc că mi-e, într-adevăr, cam foame.

— Prea bine. Masa este deja pusă. Chiar dacă noi am mâncat deja, am putea servi împreună cu dumneata niște ceai. Îți place ceaiul, domnule Paxton?

— Vă mulțumesc mult, doamnă Fairchild, sună grozav. Chit că la biroul șerifului se bea numai cafea, eu nu refuz niciodată un ceai bun.

— Atunci am să vă las să stați de vorbă, iar eu mă duc la bucătărie să prepar ceaiul, spuse Nelda.

După ce se retrase, Rob se uită la Katie și zâmbi.

— Îmi pare rău că ne întâlnim în asemenea împrejurări, dar e de-a dreptul minunat să te revăd în carne și oase. A trecut atâta amar de vreme de când nu ne-am mai văzut... Arăți foarte bine... mai matură, puțin îngrijorată... dar foarte bine.

— Și eu mă bucur să te revăd, răspunse Katie zâmbind. Și tu pari puțin altfel... mai matur. Au trecut, în fond, doi-trei ani de când ne-am întâlnit ultima dată. Acum că ți-am citit scrisoarea, simt că te cunosc mult mai bine decât înainte.

Rob zâmbi stânjenit.

— Cândva ai putea să-mi trimiți și tu o scrisoare de treizeci de pagini, în care să-mi istorisești povestea vieții *tale*!

— Mă tem că n-ar fi la fel de interesantă ca a ta.

— Cum poți să zici una ca asta după toate peripețiile prin care ați trecut tu și Mayme?!

— S-a scurs multă vreme de atunci, surâse Katie. Și le-am povestit de atâtea ori că au ajuns să mi se pară ceva cu totul normal.

— Apropo de Mayme, ce s-a întâmplat, mai exact?

25
O plimbare în fapt de seară

Robert Paxton şi Kathleen Clairborne se plimbau prin amurgul înrourat al străzilor din Philadelphia. După sosirea lui Rob, petrecuseră mai toată după-masa împreună, chiar dacă mare parte din ea în compania mătuşii lui Katie, care îi însoţise în repetate rânduri până la oficiul telegrafic şi înapoi. Aflând nişte amănunte interesante în urma schimbului de telegrame cu şeful său, Rob hotărâse să ia în dimineaţa următoare trenul către Hanover şi de acolo să pornească împreună cu şeriful Heyes spre coasta Virginiei.

— Chiar crezi că îi veţi găsi? întrebă Katie.

— E o pistă incertă, răspunse Rob, dar trebuie să încercăm. Pare-se că în ultimii ani numeroşi negri au fost răpiţi pentru a fi vânduţi drept sclavi. Comerţul cu sclavi nu s-a domolit nici chiar în timpul războiului - doar că de atunci se face în mod clandestin.

— Mie încă tot nu îmi vine să cred. Chiar şi numai gândul îmi dă fiori!

— E trist, dar adevărat. Se zvoneşte că negrii răpiţi ar fi transportaţi dintr-un loc numit Wolf Cove, situat pe coasta Virginiei. Autorităţile federale sunt pe urmele traficanţilor de mai bine de un an, dar aceasta este prima oară când află de răpire înainte de îmbarcarea prizonierilor. Dacă nu îmi spuneai tu de dispariţia lui Mayme, poate că şi această răpire ar fi fost descoperită prea

târziu, după ce faptul ar fi fost deja împlinit. Şeriful Heyes a luat legătura cu autorităţile din Washington, iar oamenii au pornit deja spre West Point, o bază militară situată pe malul râului York.

— Acolo mergi şi tu?

Rob încuviinţă din cap.

— La dimineaţă voi lua trenul până la Hanover, iar de acolo şeriful şi cu mine vom parcurge restul distanţei călare. Trebuie să-i dăm zor – este o cursă contratimp.

Merseră o vreme în tăcere.

— Când am să te mai revăd? întrebă Katie într-un târziu, cu glas şoptit.

— Crede-mă, dacă... ba nu... *când* o vom găsi pe Mayme, voi veni personal să ţi-o aduc!

— Bine... Mă simt mai liniştită chiar şi numai la gândul că te ocupi personal de asta... că se face în sfârşit *ceva*. Mă înnebuneşte să nu ştiu unde se află Mayme!

Mai târziu în seara aceea, cum stăteau ei de vorbă, Katie spuse în şoaptă:

— Înainte să fiu separată de Mayme, i-am mărturisit cât de mişcată am fost de scrisoarea ta.

— Mişcată?... În ce fel?

— Cel mai mult cred că m-a impresionat felul în care Îl incluzi pe Dumnezeu în toate aspectele vieţii tale. Mi se pare un lucru de-a dreptul ieşit din comun.

— Chiar şi pentru un fiu de pastor?

— Ştiu şi eu? făcu Katie zâmbind. Eşti primul fiu de pastor pe care îl cunosc.

— De fapt, dacă stau bine să mă gândesc, este un lucru neobişnuit *tocmai* pentru că sunt fiul unui pastor.

— Cum aşa?

— Având un pastor drept tată, e lesne să devii bisericos şi să te obişnuieşti cu discursurile spirituale. Dar această spiritualitate poate fi lipsită de substanţă dacă n-ai cunoscut nimic altceva. Bănuiesc că tocmai asta a făcut întâlnirea cu Damon Teague –

m-a făcut să realizez că mare parte din credința mea se bazase doar pe vorbe şi m-a obligat să transform vorbele acelea în fapte.

— Judecând după tonul scrisorii tale, mi se pare totuşi că încă nu ai găsit răspunsuri la toate întrebările care te frământă.

— Te felicit pentru spiritul de observație, zise Rob zâmbind. Da, ai dreptate. Încă mă mai frământă o mulțime de întrebări. Mă întreb dacă am luat hotărârea corectă, renunțând la preoție. Ştiu că tata a fost dezamăgit de alegerea mea, dar în acelaşi timp cred că mă înțelege.

— Parcă ziceai că părinții tăi nu au fost de acord.

— Înțeleg amândoi că am făcut această alegere din dorința de a-L aduce pe Dumnezeu în viața celor care par pierduți în ochii lumii şi îmi respectă decizia. Ceea ce n-au putut ei înțelege, şi nu pot nici acum, sunt întrebările teologice care mi s-au ivit în inimă şi în minte după acea experiență.

— La ce te referi, mai exact, când spui *„întrebări teologice"*? întrebă Katie.

— Mă refer la faptul că, după ce am asistat la execuția lui Damon Teague, am ştiut că n-am să mai pot propovădui vreodată tradiționalul mesaj evanghelic: *„Căieşte-te, căci altminteri Dumnezeu te va azvârli în iad pe vecie"*. Nu ştiu ce face Dumnezeu cu păcătoşii care nu se pocăiesc, dar cert e că acel mesaj, care stă la temelia bisericii de atâta amar de vreme, nu este unul pe care aş mai fi în stare să îl propovăduiesc. Conştientizând asta, mi-am dat totodată seama că nu eram pregătit să îmi închin inima slujirii în biserică.

— Cu alte cuvinte, execuția lui Teague este cea care te-a făcut să te răzgândeşti?

— M-a schimbat întreaga experiență – moartea lui Jane, ura pe care am descoperit-o crescând în sufletul meu şi apoi conversațiile purtate cu Teague. Dar momentul de cotitură a avut loc în celula lui, când am ştiut dincolo de orice dubiu că mă lepădasem de ură. Când am privit în ochii lui Teague şi, mulțumită iubirii cu care m-a străfulgerat Dumnezeu pentru omul acela, am fost în stare să îl iert cu adevărat... ei bine, Katie, momentul acela m-a

schimbat pentru totdeauna. Şi n-aş putea să nesocotesc vreodată acel adevăr copleşitor – că l-am iertat *înainte* ca el să se pocăiască. L-am iertat în mod necondiţionat. Am simţit iertarea luând naştere în sufletul meu, iar acea iertare ar fi dăinuit în mine chiar şi dacă el nu s-ar fi căit niciodată pentru păcatele sale. Acesta este lucrul uimitor. Iubirea, o schimbare dumnezeiască pentru care nu îmi pot asuma meritele, m-a făcut să îl iert pe Teague, fie că el o ştia şi o accepta, fie că nu. Restul stă în mâinile lui Dumnezeu.

— Cred că acum înţeleg, spuse Katie cu vocea tărăgănată. Faptul că, indiferent ce ar fi făcut sau spus Damon Teague, tu ai găsit puterea de a-l ierta zugrăveşte într-o mai mică măsură iubirea şi milostenia lui Dumnezeu.

— Exact! Milostenia Lui este infinit mai mare decât a mea... Din nefericire, părinţii mei nu sunt în stare să înţeleagă cât de mare şi de iertătoare este iubirea lui Dumnezeu.

— Dar este atât de clar... atât de simplu de înţeles!

— Nu subestima puterea îndoctrinării, ripostă Rob. Când ţesătura unei biserici şi sistemul de credinţe al acelei biserici reprezintă tot ce ştii, n-ai cum să vezi dincolo de ele. Te temi să priveşti dincolo de ele. Dacă nu aş fi trăit acea experienţă în celula unui condamnat la moarte, poate că nici eu nu aş fi văzut vreodată lumina.

— Asta mi-e greu s-o cred, Rob. La cum te ştiu eu, până la urmă tot ai fi văzut-o.

— Nu pot decât s-o sper. Totuşi, nu mulţi au prilejul să privească în ochii celui care le-a ucis o fiinţă dragă... şi să simtă iubire pentru acel om. Asta e ceva... ceva...

Rob tăcu şi îşi întoarse privirea. Dându-şi seama că plânge, Katie întinse mâna spre el şi îi atinse cu blândeţe braţul.

— Rob... ce s-a întâmplat?

El se întoarse spre ea şi Katie îşi deschise braţele să îl aline.

— Of, Katie, murmură el printre lacrimi, a fost atât de groaznic... când s-a prăbuşit! Imaginea aceea încă mă mai bântuie şi acum!

Rămaseră îmbrățișați clipe în șir, până ce Rob își reveni și făcu, clătinându-se, un pas înapoi.

— Acum e rândul meu să îmi cer scuze! spuse el, încercând să râdă. Ba nu... nu vreau să mă scuz. E plăcut să te țin în brațe.

Katie nu spuse nimic. Se simțea în al nouălea cer.

— Chiar trebuie să pleci atât de repede? întrebă ea în șoaptă.

— Trebuie să o găsim pe Mayme.

— N-aș putea să vin și eu cu voi?

— Ar fi prea periculos. Și apoi, tu trebuie să rămâi aici în caz că Mayme încearcă să ia legătura cu tine.

Katie slobozi un oftat.

— Ai, fără doar și poate, dreptate. Dar nu te-am văzut de atâta amar de vreme și acum pleci iarăși...

Rob făcu ușurel un pas îndărăt și își puse mâinile pe umerii ei.

— Nu uita că și eu a trebuit să aștept la fel de mult această revedere.

Privind-o adânc în ochi, inspiră adânc, vrând parcă să mai adauge ceva. Șovăi o clipă, apoi expiră, hotărând parcă, odată cu aerul expirat, să lase pe altă dată ce mai avea de spus. În cele din urmă, fața i se destinse într-un zâmbet.

— Ei bine, e vremea să mă întorc la hotel.

Porniră tăcuți înapoi spre casă.

— Regret sincer ceea ce i s-a întâmplat lui Mayme, spuse Rob într-un târziu. Mi-ar fi plăcut să ne reîntâlnim în altfel de împrejurări. Îmi doream de mult să te revăd. Dar nu știam cum să... adică... ne despărțea o distanță atât de mare, iar eu nu puteam să mă înființez pur și simplu la ușa ta, spunând: *„Salutare, venit-am în vizită la domnișoara Clairborne"*, adăugă el, afectând un accent sudic.

— De ce nu? făcu Katie râzând. Ai mai fost o dată la Rosewood.

— Credeam că nu așa se fac lucrurile în Sud.

— Noi nu suntem cu adevărat sudiști.

— Accentul tău ar păcăli pe oricine!

— Știi ce vreau să zic. Familia mamei – mătușa Nelda și cei doi unchi ai mei – se trage de aici, din Pennsylvania.

— Chiar? Nu ştiam! De unde anume?

— Nu ştiu exact. Au copilărit undeva la ţară. Părinţii sau bunicii lor, nu mai ţin bine minte, aveau o fermă pe undeva. Cred că erau quakeri, chit că mama, mătuşa şi unchii mei nu au fost crescuţi în credinţa bătrânilor. Pennsylvania este statul care a fost colonizat de către quakeri, nu-i aşa?

— Aşa susţin manualele de istorie.

— Cert e că ai fi putut veni în vizită, indiferent de unde se trag neamurile mele... şi de accentul cu care vorbesc.

Se lăsă iar tăcerea preţ de câteva secunde.

— Adevăratul motiv pentru care nu am venit, mărturisi Rob în cele din urmă, a fost faptul că nu ştiam ce părere ai despre... toate câte mi s-au întâmplat.

Katie trase adânc aer în piept. Inima începuse a-i bate ceva mai repede decât de obicei.

— Mi-ar... mi-ar fi plăcut să vii în vizită, spuse ea în şoaptă, încercând din răsputeri să îşi ascundă tremurul din voce.

— Şi trebuia întâi să îţi vorbesc despre sora mea şi despre Damon Teague, continuă Rob. Nu voiam să am secrete faţă de tine. Ne scriseserăm atâtea scrisori, dar nu avusesem niciodată curajul să îţi destăinuiesc totul. După ce ţi-am trimis această ultimă scrisoare, îmi făceam griji că poate nu ai să mă înţelegi.

— Sper... *cred* că te înţeleg, Rob.

— Nici nu ştii ce mult înseamnă asta pentru mine. Multe dintre aceste lucruri au fost poveri spirituale pe care a trebuit să le port de unul singur. Iar faptul în sine că cineva înţelege, atât cât este omeneşte posibil să înţelegi ce este în inima altuia, îmi uşurează enorm acea povară. Până acum n-am avut cui să îmi descarc sufletul. Unele dintre ideile mele li se par străine şi ciudate enoriaşilor de la biserica noastră. Ştiu că în unele privinţe este posibil să mă înşel. Sunt încă tânăr şi mai trebuie să cresc spiritual. Dar e greu să nu ai pe nimeni cu care să-ţi împărtăşeşti gândurile şi sentimentele. Or, acum că mi-am deschis inima în faţa ta, simt că nu mai trebuie să port acea povară de unul singur.

— Am... am să încerc să o port împreună cu tine, zise Katie. Asta... dacă vrei, desigur.

— E tot ce îmi doresc!

Între timp, se întunecase de-a binelea şi începea să se lase frigul. După ce o conduse pe Katie înapoi la casa mătuşii sale, Rob îşi luă rămas-bun de la Nelda Fairchild, apoi porni spre hotel. Înainte de a se despărţi, cei doi tineri mai zăboviră preţ de o clipă împreună pe veranda din faţa casei.

— Am să îţi scriu de îndată ce aflu ceva, o asigură Rob pe Katie, după care coborî treptele verandei şi se făcu nevăzut în întuneric.

Katie aşteptă până ce nu îi mai putu desluşi paşii îndepărtându-se prin noapte, apoi se întoarse în casă, ştergându-şi lacrimile.

26
O schimbare de rău augur

Fraţii Daniels încă n-o ştiau, dar discuţia pe care urmau s-o poarte cu oaspetele pe care tocmai îl poftiseră în casă avea să schimbe pentru totdeauna viaţa întregii familii de la Rosewood.

Musafirul luă loc. Gazdele îi oferiră o cafea, dar după ce luă o înghiţitură, acesta se strâmbă uşor şi puse ceaşca deoparte.

— Vasăzică au plecat fetele alea două ale voastre, spuse el.

— Mda, şi parcă-i prea linişte pe-aici fără ele! râse Templeton.

Tocmai în momentul acela uşa se deschise şi Josepha intră în bucătărie, urmată de Henry.

— Ce bine că ai venit, Josepha! exclamă Templeton. Avem nevoie de nişte cafea proaspătă. Nu de alta, dar bem din cafeaua rămasă de la micul dejun şi nu e prea gustoasă.

Oaspetele înclină din cap, salutându-l pe Henry.

— Doar nu i-oţi fi dat lu' dom' Watson să bea din cafeaua a rece de rămas-a de azi-dimineaţ'?! pufni Josepha, aruncând în drum către sobă o privire spre ceaşca din faţa bărbatului.

— Mă tem că alta n-am avut să-i dăm, răspunse Ward.

— Ei las', că vă fac io acuşica o cafea proaspătă şi bună, ripostă negresa. Ci, dom' Watson, adăugă ea, întorcându-se spre musafir, nu ne-adusăşi cumva vreo carte de la fetele alea a noastre?

— Nu, Josepha, răspunse bărbatul. Îmi pare rău, dar nu mi-a dat prin cap să vă ridic corespondenţa.

— Trecut-au zile-ntregi și încă n-am primit nicio veste de la ele, murmură Josepha, ca pentru sine. De ce nu ne scriu??

— Or fi probabil prea ocupate, răspunse Templeton, dar n-am nicio îndoială că sunt bine.

— Io tăt socotesc că trecut-a prea mult de când nu mai știm nemica de ele și nu-mi place defel treaba asta.

— Herb, la cât te văd de încruntat, s-ar zice că te frământă o chestiune serioasă, comentă Ward.

Herb Watson se sforță să râdă la rându-i, dar râsul îi sună trist.

— Ai pasămite dreptate, Ward.

— Orice ai avea de spus, poți să vorbești deschis de față cu toți.

Watson dădu din cap. N-avea oricum niciun rost să mai tergiverseze.

— Nădăjduisem că, renunțând la feciorul tău – oricât de greu mi-a fost s-o fac, începu el, uitându-se la Henry, voi scăpa de probleme. Dar primesc mai departe amenințări. Și, din nefericire, cum legea e de partea lor...

Nu își duse vorba până la capăt. În afară de Josepha, care trebăluia pe lângă sobă, toți ceilalți se cufundară în tăcere.

— Haide, Herb, zi ce ai de zis, îl îndemnă în cele din urmă Templeton. Cât de grav poate fi?

— E grav, băieți, foarte grav. Nici nu știu cum să v-o spun.

— Hai, spune-ne pe șleau ce ai de spus.

Watson oftă din rărunchi.

— Ce încerc eu să zic e că ar fi poate mai bine pentru toți dacă v-ați procura cheresteaua din altă parte – doar pentru o vreme, până se mai potolesc spiritele.

— Refuzi să ne mai vinzi lemne?

— Ei, știți bine că nu așa se pune problema. Dar se fac presiuni asupra mea și... de ce să căutăm necazurile cu lumânarea? Mai sunt, doar, și alte depozite de la care vă puteți aproviziona.

— Și ce ne vom face cu recolta de bumbac? întrebă Ward.

— Nu știu – până atunci ne mai rămân câteva luni bune. Suntem abia în mai – să nu ne pierdem cu firea înainte de vreme.

Dar multă lume zice că vi s-ar cuveni un preț mai mic decât celorlalți fermieri.

— Nu sunt ei în măsură să decidă asta, interveni Ward. Tu stabilești, doar, prețurile.

— Doar parțial, în funcție de marja cu care pot să vând marfa depozitului din Charlotte și în funcție de calitate. Ei, bunăoară, pretind că bumbacul lor este mai calitativ decât al vostru.

— Dar este o minciună, Herb. Tu știi prea bine că bumbacul nostru nu este cu nimic mai prejos decât al altora.

— Nu te contrazic, dar nici nu pot să mă pun cu unii ca ei. S-ar face luntre și punte să-mi închidă afacerea, iar asta ar dăuna tuturor.

— Ce s-a întâmplat, mai exact? întrebă Templeton, pe un ton mult mai serios decât îi stătea lui fire.

— Cu o săptămână, două în urmă, când Henry a venit să ridice cheresteaua pe care o comandaserăți, l-a văzut unul dintre acoliții lui Sam și de atunci amenințările s-au ținut lanț.

— Ce fel de amenințări ți s-au făcut?

— Nimic grav, dar mi-au dat clar de înțeles ce părere au despre colaborarea mea cu negrii și cu cei care îi protejează, și că nu are să-mi meargă deloc bine dacă nu pun capăt acestei colaborări.

— Asta e tot, Herb?

Watson oftă din greu. Era un om cumsecade și asta se opunea întru totul principiilor sale.

— Păi, fiți pur și simplu pregătiți să obțineți un câștig minim de pe urma recoltei din anul acesta, spuse el tărăgănat în cele din urmă, cu o resemnare încărcată de tristețe. Or să fie cu ochii pe mine, așa că, după toate probabilitățile, n-am să vă pot plăti decât jumătate din prețul la care vă așteptați, dacă nu chiar mai puțin.

Frații Daniels se uitară consternați unul la altul.

— Dacă nu ne vindem la toamnă bumbacul, și asta la cel mai bun preț posibil, nu ne vom putea achita dările, murmură Templeton. Anul trecut n-am avut cu ce plăti impozitul și ne-au

mai păsuit un an. Dar de astă dată nu or să mai fie la fel de înţelegători.

— Mda, ştiu... Dar dacă nu le fac pe plac, m-ar putea aduce la sapă de lemn, şi pe toţi fermierii din ţinut odată cu mine.

Ward trase adânc aer în piept.

— Ticăloşii ăştia încearcă să ne îngenuncheze, oftă el, clătinând din cap. Şi pare-se că, după toate strădaniile noastre de a pune plantaţia pe picioare, s-ar putea în sfârşit să reuşească.

— Îmi pare rău, băieţi, spuse Watson. Am să chibzuiesc şi eu chestiunea să văd dacă nu-mi vine cumva vreo idee salvatoare.

Zicând acestea, se ridică să plece.

— Nu doreşti o cafea proaspătă, dom' Watson? îl întrebă Josepha.

— Îţi mulţumesc, Josepha, dar trebuie să plec. Regret că a trebuit să vă dau asemenea veşti. Mă simt ca un netrebnic, dar sper să înţelegeţi că n-am avut încotro.

— Înţelegem, Herb, spuse Ward.

— Până una, alta, adăugă Watson, întorcându-se spre Henry, ce mai face feciorul tău?

— E bine, mulţam de întrebare, răspunse tatăl lui Jeremiah. Numa' că nu se prea omoară cu scrisu' scrisorilor.

— Şi-a găsit de lucru în Delaware, interveni Templeton. Câştigă frumuşel şi strânge bani să se însoare cu fetiţa mea.

— Mă bucur s-o aud. Transmiteţi-i salutări din partea mea.

— Îi vom transmite.

— Uneori mă gândesc că poate ar fi mai bine să ne facem cu toţii bagajele şi să îi urmăm exemplul, oftă Ward. Probabil că asta ar scuti pe toată lumea de o mulţime de necazuri.

— Nu ne putem lăsa păgubaşi, Ward, ripostă Templeton. Trebuie să ţinem piept situaţiei, aşa cum am ţinut piept şi celorlalte greutăţi cu care ne-am înfruntat până acum.

— Până acum am scos-o la capăt datorită bumbacului. Şi nu-s sigur că merită lupta dacă are să se lase cu vărsare de sânge.

— Ei bine, Herb, îți mulțumim că ne-ai dat de știre, spuse Templeton. Îmi pare rău că problemele noastre îți pricinuiesc atâtea necazuri.

— Încă nu am avut niciun necaz. Sper doar să putem găsi o cale de a ne feri cu toții de belele.

După ce se retraseră Herb Watson, Henry și Josepha, primul pornind înapoi spre Greens Crossing, iar ceilalți doi spre propria lor căsuță, frații Daniels se așezară iar la masă, singuri în bucătăria ce fusese cândva plină de forfotă și de viață. Acum că nu mai erau decât ei doi acolo, casa părea mult prea mare, mult prea tăcută și mult prea pustie. Părea de-a dreptul părăsită.

În Sud nu se schimbase doar atitudinea albilor față de cei de culoare. Se schimbase și viața la Rosewood. Iar cei doi frați nu erau prea siguri că le surâde această schimbare.

27
Îmi iau viața în mâini

Era a doua noapte de când fuseserăm luați din vagonul desprins de tren și de acum pe mai toți ne cuprinsese neliniștea. Cei mai agitați erau bărbații și aveam impresia că în scurtă vreme aveau să se răzvrătească. Își făceau însă griji pentru femei și copii și în privința armelor. Stăteam trează, cu gândul la sfârleaza aceea în formă de cap de cal. Cândva pe la jumătatea nopții mi-am adus în sfârșit aminte că de la Josepha auzisem de asemenea moriști de vânt, atunci când îmi povestise de peripețiile ei pe Calea Ferată Subterană. Ea nu ajunsese, vezi bine, atât de departe în Nord, dar spunea că astfel de giruete erau folosite drept semn de recunoaștere, ele marcând gospodăriile unor albi credincioși cu un grai straniu, din bătrâni, ce îi ajutau când și când pe sclavii fugari.

Noi nu eram sclavi fugari, dar dăduserăm fără doar și poate de necaz. Mă întrebam dacă albii cu pricina ar mai sări și acum în ajutorul celor de culoare.

Era miezul nopții. În depărtare vorbeau în șoaptă doi dintre inșii înarmați. De-aș fi putut să mă apropii îndeajuns cât să aud ce își spun!

Stăteau cu spatele la mine, așa că nu aveau cum să mă vadă. Am început să mă rostogolesc într-acolo, mișcându-mă încetișor astfel încât, dacă își întorceau privirea spre mine, să creadă că

dorm dusă, înfăşurată în pătură. Strecurându-mă cu grijă printre cei care chiar dormeau, am izbutit într-un târziu să ajung într-un loc de unde, prefăcându-mă că dorm, le puteam desluşi cât de cât conversaţia.

— ... încă trei zile până soseşte vasul...

— ... oare n-om avea bătăi de cap cu bărbaţii?

— ... poate c-o trebui să omorâm vreo unu, doi colo... ca să le-nchidem la toţi gura...

— ... baba... nu face oricum prea mulţi bani...

— ... cât crezi c-om căpăta pe ei...

— ... trei, dacă nu chiar patru mii.

Celălalt fluieră admirativ.

— ... mare nevoie de mână de lucru... data trecută m-am ales cu o mie de biştari... şi asta a fost numai partea mea.

— ... după ce-om ajunge la râu, restul are să fie floare la ureche... cu şlepul până pe coastă....

Nu eram întru totul sigură, dar pare-se că ne duceau undeva... cu intenţia de a ne vinde. Mai că mi se tăie răsuflarea – credeam că se isprăvise cu sclavia o dată şi pentru totdeauna! Nu-mi venea pur şi simplu să-mi cred urechilor!

Trebuia să fac ceva! Dar ce puteam face eu, o simplă fată?

Acum chiar că îmi fugise somnul!

Mă gândii să îl trezesc pe unul dintre bărbaţi. Mă răzgândii însă la fel de repede, amintindu-mi de vorbele răpitorilor. Dacă mă auzeau şuşotind cu cineva în miez de noapte, ar cădea la bănuieli şi cine ştie ce ar fi în stare să facă! Atunci cum să procedez?

În cele din urmă, cei doi se ridicară şi se duseră să verifice caii. În tăcerea care se aşternu, reuşii să aţipesc şi eu un pic şi în dimineaţa următoare mă trezii pusă pe fapte mari.

Trebuia să încerc cumva să scap!

Dacă nu mă duceam eu după ajutor, cine să se ducă? Eram, doar, singura care auzise conversaţia. Nu puteam vorbi cu nimeni despre cele auzite, căci asta ne-ar fi vârât, cel mai probabil,

pe toţi în bucluc. Acţionând însă pe cont propriu, chiar dacă eram prinsă, cel puţin aveam să suport singură consecinţele.

Nu ştiam dacă în ochii albilor toţi negrii arată la fel ori ba, dar un lucru era sigur: negrul cel mătăhălos care se afla în cârdăşie cu răpitorii putea face fără doar şi poate deosebire între noi. De câteva ori mă privise într-un fel care îmi dăduse fiori. Nu încăpea îndoială că îmi cunoştea chipul. Cum să fug fără ca el să îmi bage de seamă absenţa?

În scurtă vreme, se porni forfota de dimineaţă. Pe măsură ce se trezeau din somn, oamenii se duceau în pădure, îşi potoleau foamea cu pâine râncedă şi se îndreptau rând pe rând către pârâu să se spele. Cei trei urmăreau tot acest du-te-vino, dar nu atât de îndeaproape cât să ne vadă fiece mişcare, îndeosebi unde mulţi se duceau în pădure să îşi facă nevoile. Niciunul dintre noi nu era prea vorbăreţ, căci indivizii ascultau tot ce ne spuneam. Ştiind că n-ar pregeta să tragă dacă vreunul dintre noi încerca oarece, nu îmi puteam închipui cum am putea scăpa cu toţii sau cum le-am putea lua armele, fără să se lase cu vărsare de sânge.

O singură persoană ar fi putut trece însă neobservată. Aşa că asta aveam de gând să fac – să fug şi, după ce voi fi în afara primejdiei, să încerc să îi salvez cumva şi pe ceilalţi.

M-am alăturat unui grup şi am pornit încet spre pârâu, prefăcându-mă că sunt somnoroasă şi că nu bag de seamă nimic în jur. De fapt, în tot acest timp îl urmăream cu coada ochiului pe negrul cel mătăhălos. La pârâu m-am lăsat în genunchi, m-am spălat pe faţă, am băut pe săturate, apoi m-am ridicat. Profitând de un moment în care individul se uita în altă parte, am luat-o spre copaci, în urma a trei-patru femei, privind tot timpul pe furiş la cei trei paznici – sau răpitori sau ce-or fi fost ei. În pădure am înaintat uşurel dincolo de celelalte femei şi m-am ascuns după un copac cu trunchiul cam cât mine de gros. Am rămas acolo până ce am auzit că femeile fac cale întoarsă. Am mai aşteptat niţel, apoi mi-am iţit capul pe după trunchiul copacului. Negrul cel fioros stătea de vorbă cu cineva.

Fără să mai pierd vremea, am zbughit-o câțiva pași până ce am găsit un alt copac după care să mă ascund. Și am ținut-o tot așa până ce am ajuns atât de adânc în pădure că nu mai vedeam nici oamenii, nici căruțele. De acum știam că nici ei nu au cum să mă vadă și că sunt în siguranță atâta vreme cât nu fac niciun zgomot și negrul cel mătăhălos nu bagă de seamă că lipsesc. Ei, dar dacă îmi observa lipsa și venea să mă caute, era vai de mine!

M-am strecurat mai departe printre copaci cât de iute mă țineau picioarele, atentă să nu calc pe vreo creangă uscată și să mă dau de gol. Abia le mai desluşeam glasurile. M-am oprit și am rămas în așteptare. De acum eram în afara pericolului – asta dacă nu venea vreunul să mă caute.

Trecură minutele. Două... cinci... zece.

Apoi se auzi vag strigătul vizitiului și cele două căruțe se puseră huruind în mișcare.

În cele din urmă, se așternu tăcerea. Oare chiar plecaseră fără mine? Bătrâna, cu care stătusem multișor de vorbă în ultimele două zile, avea să-mi observe fără doar și poate absența. Nu puteam decât să sper că nu va vorbi nimănui despre asta.

După încă vreo zece minute, în care am așteptat cu urechile ciulite, m-am strecurat cu grijă pe câmpul de lângă pădure.

În jur, nici țipenie. Plecaseră. Iată-mă așadar singură, fără să știu măcar unde mă aflu.

28
Dincotro bate vântul

Eram liberă, dar chiorăitul stomacului îmi aminti numaidecât că eram și lihnită de foame. Înainte s-o iau spre pârâu și pădure, ar fi trebuit pasămite să înșfac un coltuc de pâine.

Ei, dar bine că izbutisem să scap de răpitori.

Acum încotro?

În ajun, cu câțiva kilometri înainte să ajungem la locul de popas, trecuserăm pe lângă o gospodărie de fermieri cu giruetă în formă de cap de cal. Nu puteam decât să sper că voi reuși să dau de ea!

Am pornit așadar îndărăt, călăuzindu-mă după urmele abia deslușite lăsate de căruțe pe iarbă și pe pământul golaș. Regiunea – mult mai deluroasă decât toate cele prin care trecuserăm de la Richmond încoace, cu pante mai abrupte chiar și decât costișa în care se desprinsese vagonul de tren și alunecase la vale – era înțesată de terenuri cultivate, pășuni și păduri. Mă rugam să nu dau cumva de alți nelegiuiți! Ultima dată când rătăcisem singură pe coclauri a fost ziua în care îmi fusese ucisă familia și, pribegind de colo colo, pașii m-au purtat în cele din urmă la Rosewood. Acum însă eram mai matură și știam ce pericole le pândeau pe tinerele femei care se încumetau să purceadă singure la drum.

Am mers și am tot mers până la prânzișor, oprindu-mă când și când să îmi ostoiesc setea la pârâu. Cum de trei zile încoace nu

mâncasem decât pâine uscată, eram ruptă de foame și după două ceasuri abia îmi mai puteam târî picioarele de oboseală.

Într-un sfârșit, zărind în depărtare fumul ce se înălța de la hornurile a două gospodării singuratice, m-am opintit totuși înainte și, în cele din urmă, am ajuns la casa pe care o văzusem în ajun. Pe acoperișul hambarului lucea în bătaia soarelui o giruetă metalică în formă de cap de cal, vopsită în negru. Nădăjduiam că Josepha nu se înșelase și că stăpânii casei erau, într-adevăr, prietenoși, așa cum zicea ea.

Dar dacă oamenii aceia evlavioși și săritori nu mai locuiau acolo? Era un risc pe care, vrând-nevrând, trebuia să mi-l asum.

Am tras adânc aer în piept, încercând să îmi fac inimă. După fuga de răpitori, adevărul e că mi se cam risipiseră nu doar puterile, ci și curajul! M-am dus la ușa casei, am inspirat încă o dată adânc... și am bătut. După un minut, se ivi în prag o femeie îmbrăcată într-o rochie lungă, cenușie.

— Da, drăguță, cu ce te pot ajuta? mă întrebă ea.

— Bună ziua. Am... ăă... am văzut girueta, îngăimai eu, arătând spre hambar, și... și mă întrebam dacă îi mai ajutați și acum pe negrii aflați la nevoie.

Femeia mă privi uimită, apoi întoarse capul și strigă:

— Wilber! Wilber, e aici o negresă care întreabă dincotro bate vântul capul de cal.

Se auzi zgomot de pași, după care se ivi în prag soțul femeii.

— Așa carevasăzică, făcu el, măsurându-mă de sus până jos, după care aruncă o privire dincolo de mine, spre curte. Singură venit-ai?

— Da, domnule, și am mare nevoie de ajutor. Acum două zile am fost răpită, împreună cu toți negrii cu care împărțeam vagonul de tren. Răpitorii ne-au încărcat în căruțe și ne duceau Dumnezeu știe unde. Ieri, când am trecut pe aici, v-am văzut casa și, cum știam de la o prietenă care a fost cândva sclavă și a călătorit cu trenul secret al sclavilor fugari...

— Pe Calea Ferată Subterană?? exclamă femeia. Dar trecut-au ani de zile de atunci!

— Da, doamnă. Am fost şi eu sclavă cândva. Iar bărbaţii care ne-au răpit acum două zile ne tratau de parcă am fi fost încă sclavi. Erau înarmaţi şi au băgat într-atât groaza în noi, că toată lumea li s-a supus fără să crâcnească. Totuşi, eu am reuşit să fug azi-dimineaţă şi, amintindu-mi de girueta pe care o văzusem pe hambarul dumneavoastră, am purces încoace.

Ne întoarserăm amândouă privirea spre bărbat. Acesta căzu câteva clipe pe gânduri.

— Pare-se, nevastă, spuse el în cele din urmă, că fi-va iar nevoie de calea ferată cea tainică. Nu e prima oară când auzim de răpirile acestea. Ce crezi, dară? Venit-a oare vremea să îi fac o vizită vecinului nost?

— Poate că zvonurile ce ne-au ajuns la ureche chiar sunt adevărate. Da, bărbate..., du-te de-i fă o vizită cinstitului nostru megieş, iară eu oi omeni între timp pe această tânără cumsecade cu ceva de-ale gurii. Nu ţi-e foame, drăguţă?

— Ba da, răspunsei eu, zâmbind timid. Răpitorii nu ne-au dat mai nimic să mâncăm şi adevărul e că sunt lihnită.

— N-avea grijă, drăguţă, răspunse surâzătoare femeia. Ţi-i ostoi foamea în vreme ce Wilber s-a sfătui cu prietenul nost să vază ce-i de făcut. Acum eşti în siguranţă. Dar trebui-va să ne rugăm pentru ceilalţi.

29

Prieteni noi

Femeia abia ce mă poftise să iau loc la masa din bucătărie și se pusese a-mi aduce lapte, pâine proaspătă, căpșuni și brânză, când se auzi de afară tropot de copite și bărbatul ei se îndepărtă în galopul calului.

Stăpâna casei, doamna Brannon, îmi spuse că ea și soțul ei sunt quakeri, ceea ce explica pasămite felul ciudat în care vorbeau. Katie parcă îmi povestise cândva că măicuța ei se trăgea din neam de quakeri. Orișicum, doamna Brannon se dovedi a fi o gazdă minunată, făcându-mă numaidecât să mă simt ca acasă și chiar să uit o vreme de orișice grijă.

Soțul ei se întoarse după două ore, însoțit de un alt bărbat. Cei doi descălecară și veniră întins la bucătărie.

— Wilber, spuse doamna Brannon, pe tânăra noastră prietenă o cheamă Mary Ann... Mary Ann Daniels.

— Încântat de cunoștință, Mary Ann, zise bărbatul. Iartă-mi, rogu-te, plecarea grăbită, dar era important ca megieșul nost să audă la rându-i ce ai să ne spui.

Zicând acestea, se întoarse spre însoțitorul său, un bărbat înalt, cu o înfățișare pe atât de pașnică pe cât îi era de impunătoare statura, al cărui zâmbet blajin îmi risipi numaidecât orice temere.

— Bine te-am găsit, domnişoară Daniels, spuse el, dând mâna cu mine. Richmond Davidson este numele meu şi locuiesc chiar dincolo de costişa aceea care se vede în est. Eu, împreună cu familia mea şi cu soţii Brannon, m-am numărat printre cei care îi ajutau pe sclavii fugari să ajungă în Nord pe Calea Ferată Subterană. De la război încoace, nu ne-am mai îndeletnicit cu asta... până de curând, când am auzit zvonuri – neconfirmate până în momentul de faţă – cum că există o bandă care răpeşte negri spre a-i vinde, în mod ilegal, drept sclavi pe plantaţiile de trestie de zahăr din Indiile de Vest. Fii, aşadar, bună şi ne spune cum s-au petrecut, mai exact, lucrurile.

Le povestii de păţania cu trenul şi toate câte avuseseră loc de atunci, relatându-le de-a fir a păr şi discuţia pe care o auzisem noaptea trecută, care constituise totodată motivul pentru care hotărâsem să fug. Deşi mă aflam printre oameni pe care îi vedeam pentru prima oară în viaţa mea, mă simţeam în deplină siguranţă, la fel de liniştită cum aş fi fost stând de vorbă cu propriul meu tată.

— Eşti o tânără curajoasă, spuse domnul Davidson după ce îmi încheiai istorisirea. Trebuie să ne adunăm cu toţii şi să pornim pe urmele lor ca să îi eliberăm pe bieţii oameni şi să aflăm cine se ascunde în spatele întregii tărăşenii, adăugă el, întorcându-se spre Wilber Brannon.

— Unde ei înaintează mai anevoie cu căruţele, fi-va lesne să-i ajungem din urmă călare.

— Acum e ora unu, spuse Davidson gânditor. Dacă au pornit la drum imediat după mijitul zorilor, înseamnă că au un avans de şase-şapte ore faţă de noi. Dar ai dreptate, Wilber, probabil că îi vom ajunge repede din urmă – până la lăsatul nopţii sau cel târziu până mâine.

— L-am auzit pe unul dintre ei pomenind de un vas ce are să sosească peste trei zile, intervenii eu.

Davidson căzu iar pe gânduri.

— Eu cu ce vă pot fi de folos? îi întrebai.

— Dacă nu te deranjează să aştepţi aici până ne întoarcem, ai putea să ne ajuţi la identificarea răufăcătorilor, spuse Davidson.

— N-aş putea veni cu dumneavoastră? Vreau să ajut la salvarea celor răpiţi. Îmi fac griji pentru ei. Unii erau bătrâni şi se aflau printre noi şi câţiva copii.

— Ptiu, că îndrăzneaţă mai eşti! râse bărbatul. Îmi aminteşti de noră-mea. Hm... acum că stau bine să mă gândesc, aşa ar fi probabil cel mai înţelept. Nu putem aduce vreo acuzaţie fără a fi pe deplin siguri că avem de-a face cu răpitorii, or dumneata eşti singura care îi poate recunoaşte.

Se întoarse spre domnul Brannon şi adăugă:

— Dacă se îndreaptă spre râul Mattaponi, va trebui să trecem dealul şi să le tăiem calea înainte să ajungă la West Point.

— Am putea să îi aşteptăm în josul râului.

— Aş prefera să îi prindem înainte să ajungă la râu. Înfruntarea pe apă ar fi mai riscantă. Şi să nu uităm că trebuie să le dăm şi celorlalţi de veste. N-am putea să le ţinem piept numai noi doi... adică pardon, noi trei.

Se cufundă iar în gânduri, apoi conchise:

— Mă duc să îi anunţ pe oamenii de la ferma mea. Dumneata înşeuează un cal pentru Mary Ann. Ştii să călăreşti, Mary Ann?

— Da, domnule, ştiu.

— Bine. Atunci ne întâlnim cu toţii la Greenwood peste două ceasuri.

30
Parfum și probleme

Ward și Templeton Daniels sosiră cu căruța în Greens Crossing să ia niște provizii de la prăvălia doamnei Hammond. În depărtare se lucra de zor la construirea noului grajd cu chirie.

— Bună dimineața, Elfrida, salută Templeton după ce pășiră pragul magazinului universal.

— Bună dimineața, domnii mei, îi întâmpină jupâneasa. Încerc să nu trag prea mult cu ochiul la corespondență, dar văzând că nu sosește nicio telegramă de la fete, trebuie să vă mărturisesc că, de la o vreme încoace, cercetez îndeaproape fiece plic. Dar până acum n-am văzut nimic... Ați primit vreo veste de la ele?

— Nu, răspunse Templeton. Încă nu ne-au scris niciun cuvânt și începem să ne îngrijorăm.

— E prea liniște la Rosewood fără ele, se băgă Ward în vorbă.

— Ei, sunt în siguranță la mătușa lor și probabil că nu le stă pur și simplu capul la scris scrisori.

— Sper să ai dreptate, Elfrida, murmură, nu foarte convins, Templeton.

— Vă rog să îi transmiteți salutări Josephei, adăugă doamna Hammond, întinzându-le corespondența.

— Și un ziar, te rog, Elfrida, îi aminti Ward.

— Desigur. Ce zăpăcită sunt! Cum de-am putut să uit?...

— Josephei i-a făcut plăcere vizita dumitale și te invită să mai poftești pe la ea.

— Am să-i onorez cu drag invitația – poate chiar duminica asta, după slujbă.

— Josepha are să fie încântată.

Auzind clopoțelul de deasupra ușii, frații Daniels întoarseră amândoi capul.

— Ah, Thurston! exclamă Templeton, dând mâna cu noul venit. Frumos le șade unor vecini să se întâlnească doar când vin în oraș! Ai venit și tu să te aprovizionezi cu una, alta?

— Da, răspunse Thurston, dar întâi am vrut să intru să o salut pe această stimată doamnă. Bună dimineața, Elfrida, i se adresă el jupânesei, ridicându-și pălăria.

Femeia zâmbi și înclină din cap.

— Domnule Thurston.

— Ei bine, e vremea ca noi s-o luăm din loc, spuse Ward.

După ce își luară rămas-bun de la cei doi, frații Daniels părăsiră prăvălia și urcară în căruță.

— Să mă fi înșelat oare ochii sau doamna Hammond a roșit toată când a intrat Thurston în magazin? întrebă Ward.

— Nu știu, n-am observat, răspunse Templeton. Mie mi-a mutat nasul parfumul lui. Cizmele și pantalonii lui Thurston miros mai mereu a grajd, dar azi zici că s-a îmbăiat în apă de liliac, nu alta!

— Vecinul nostru văduv îi face curte doamnei Hammond! chicoti Ward. Cine ar fi crezut? Să vezi ce-au să se mai distreze fetele când or să audă!

— Dacă apucăm să le spunem, răspunse abătut fratele lui. De parcă n-am avea și așa destule griji, adăugă el, făcând aluzie la faptul că încă tot nu știau nimic de fete, acum mai trebuie, pe deasupra, să mergem cu capul plecat și să ne milogim de Taylor.

— Păi, nu era mai bine, frate Templeton, să rămânem eu, căutător de aur și tu, cartofor?

— Ce te face să spui una ca asta?

— Când un om o ia pe calea cea dreaptă și încearcă să își câștige traiul cinstit, cu sudoarea frunții, cum am făcut noi, toți banii par să se ducă pe dări și rate bancare. Așa că nu sunt, vezi bine,

prea sigur că *merită* să fii cinstit și să muncești din greu. Cine trudește cât trudim noi la Rosewood n-ar trebui să aibă nicio problemă financiară. Nu e firesc.

Traseră căruța în fața băncii.

— Iată-ne aici, oftă Ward, clătinând din cap. Pentru oamenii cinstiți, toate drumurile duc la bancă, adăugă el cinic, unde vor încerca să îți ia toți banii câștigați cu greu... Asta dacă nu le-o ia înainte perceptorul.

— Ei, zău așa, Ward! râse Templeton. Situația nu-i chiar atât de disperată. Ai să vezi că se va găsi o soluție.

Intrară și, în scurtă vreme, stăteau deja așezați la biroul directorului.

— Îmi pare rău, băieți, dar anul acesta nu vă mai pot păsui, spuse domnul Taylor. Dacă nu vă achitați taxele până în septembrie, nu voi avea de ales.

— Până atunci vom culege bumbacul. Se anunță a fi o recoltă de pomină.

— Înseamnă că la fel vor avea toți ceilalți plantatori, iar urmarea firească a acestui fapt este că prețurile vor scădea. Așa că nu puneți mare bază pe cantitate. Oricum, din câte am auzit, anul acesta bumbacul *vostru* se va vinde cu un preț suspect de scăzut.

— Pe asta de unde ai mai auzit-o? întrebă Ward morocănos.

— Așa vorbesc fermierii. Unele culturi sunt mai valoroase decât altele. Zice-se că nu peste tot crește bumbac de calitate.

— Chiar dacă ne vindem la un preț mediu recolta, tot ne vom putea achita dările și datoria către bancă, ripostă Ward.

— *Dacă* obțineți un preț mediu.

— De ce nu am obține? întrebă răspicat Templeton.

— Sper să aveți dreptate, spuse Taylor. Eu am făcut tot ce mi-a stat în putință pentru plantația aia a voastră de-a lungul anilor – am ajutat-o bunăoară pe Kathleen după ce i-a fost ucisă familia. Vreau să vă ajut, dar când cineva nu își plătește datoriile către stat, băncile nu mai au ce să facă. E de înțeles să nu îți poți plăti taxele o dată... Dar doi ani la rând? Cei pentru care sunt responsabil au toate motivele să devină agitați. Ce se întâmplă

cu datoria către bancă dacă statul vă pune sechestru pe plantație pentru neplata impozitului? Sunt îngrijorat de zvonurile care circulă prin oraș, atâta tot...

— Stai liniștit, domnule Taylor. Ne vom achita dările.

31
Pe urmele răpitorilor

Rob Paxton se întoarse la Hanover, unde şeriful John Heyes îl aştepta cu veşti proaspete. Primise răspuns de la autorităţile federale. Cazul traficanţilor de sclavi era, într-adevăr, în curs de investigare, dar până acum toate pistele urmate duseseră într-un punct mort. Aceasta era prima oară când aflau din timp de o răpire şi mai aveau posibilitatea s-o oprească.

În lunile precedente, se semnalaseră două posibile puncte de preluare pe coasta Virginiei, ambele strâns legate în trecut de Confederaţie şi folosite, pare-se, de-a lungul secolelor pentru acte de piraterie şi contrabandă. Unul se numea Wolf Cove, iar celălalt, aflat treizeci de kilometri mai la sud, Rum Harbor. Ambele locuri erau izolate şi greu accesibile, fapt care le făcea şi mai atrăgătoare pentru contrabandişti. Râul York avea un braţ adânc unde putea fi ancorat cu uşurinţă un vas maritim fără a fi afectat de maree, la doar 300 de metri de ţărm. La adăpostul nopţii, folosindu-se de fluxul mării, un căpitan priceput putea arunca lesne ancora acolo, aşteptând ca victimele nebănuitoare să fie aduse grupuri-grupuri cu luntrea şi îmbarcate pe un şlep, ca în zori de zi, la reflux, vaporul său s-o şi ia din loc şi să înainteze pufăind spre Sud, departe de coasta americană. Câtor negri le fusese astfel răpită scurta libertate de care se bucuraseră după abolirea sclaviei, sfârşind drept sclavi pe plantaţiile de trestie de zahăr şi indigotieri din Indii şi Caraibe, Dumnezeu o ştia.

— La cum îi cunosc eu pe agenții federali, spuse Heyes în timp ce își înșeuau caii și își cumpăneau opțiunile, nu poți pune mare bază pe cuvântul lor. Dacă vor fi acolo, prea bine, dar n-aș vrea să mizez pe asta viața tinerei tale prietene de culoare. Așa că eu zic să pornim într-acolo noi doi și să sperăm că vor sosi întăriri. Altminteri, dacă reușim să îi interceptăm, va trebui să încropim singuri un plan de bătaie.

— Cum doriți să procedăm, domnule șerif? întrebă Rob, strângând cureaua de la scara șeii.

— Nu știm în care dintre cele două puncte va avea loc îmbarcarea, așa că va trebui să ne despărțim și să sperăm că agenții federali au să sosească la timp în ambele locuri, răspunse Heyes. În caz contrar, vom fi nevoiți să ne descurcăm singuri. Orișicum, trebuie să îi oprim înainte să pornească pe mare. Atunci va fi prea târziu să mai putem face ceva. Hai să dăm cu banul, adăugă el, scoțând o monedă. Cap, Rum Harbor... pajură, Wolf Cove. Ce alegi?

Aruncă moneda în sus.

— Pajură, spuse Rob.

Moneda căzu pe pământ.

— Pajură, decretă Heyes. Bun, ai la tine harta?

Adjunctul său aprobă din cap.

— Atunci tu te duci la Wolf Cove, iar eu, la Rum Harbor. Dacă ajungem pe lumină și nu găsim niciun vas ancorat la țărm, vom merge un kilometru jumătate - trei kilometri de-a lungul râului să vedem dacă nu așteaptă cumva în amonte. Dacă nu găsesc nimic, am s-o pornesc la nord, spre tine. Așijderea, dacă tu nu găsești nimic, vino după mine la Rum Harbor... stând tot timpul cu ochii în patru. Poate se va ivi la orizont vreun vas care să ne călăuzească până la locul de îmbarcare. Ei, ne-am înțeles?

Încălecară amândoi, gata de plecare.

— Mult noroc, domnule șerif, spuse Rob. Ne vedem pe coastă.

— Iar, dacă nu e cu putință, fiecare va purcede înapoi pe cont propriu. Să mergem!

32

Prea târziu

Când am ajuns împreună cu domnul Brannon la casa vecinului său, domnul Davidson și oamenii săi ne așteptau deja. Abia ce descălecasem să îmi trag nițel sufletul că veni vremea s-o luăm iar din loc.

— Ești sigură că nu vrei să aștepți mai degrabă aici, cu mine? mă întrebă soția domnului Davidson în timp ce ne pregăteam de plecare.

— Vă mulțumesc, doamnă Davidson, dar simt că e de datoria mea să merg cu dânșii. Aș putea să le fiu cumva de folos – chit că, printre atâția bărbați, nu știu, zău, ce ar putea face o fată ca mine! Totuși, fiindcă am fost martoră la cele întâmplate, eu sunt singura care i-ar putea recunoaște pe răpitori.

— Am înțeles, draga mea. Orișicum, te rog să fii cu mare băgare de seamă. Sper să te revăd în curând... teafără și nevătămată. Richmond, vezi să ai mare grijă de ea, își îndrumă ea bărbatul.

— Voi avea, Carolyn, stai pe pace!

Erau cu totul vreo șase-șapte bărbați. Domnul Davidson călărea în fruntea grupului, având tot timpul grijă să mă țină aproape de dânsul. Simțeam că mă protejează ca pe propria-i fiică.

Din cele povestite de mine, domnul Davidson şi domnul Brannon păreau să aibă deja o idee cât se poate de clară despre ruta pe care trebuiau să se îndrepte pentru a-i ajunge din urmă pe răpitori. Aşa cum spusese însă domnul Davidson, aceştia aveau un avans de şase-şapte ore faţă de noi.

Am gonit călare toată după-masa. Mă durea şezutul şi oboseala îşi spunea deja cuvântul. Spre asfinţit tovarăşii mei de drum încetiniră şi câţiva se apucară a vorbi în şoaptă. Ne apropiam pesemne de râu.

După încă o jumătate de ceas, domnul Davidson ne făcu semn să oprim.

— De aici vom merge pe jos, ne spuse el cu glas şoptit. Nu mai avem decât vreo patru sute de metri până la Hotchkiss Landing. Este singurul punct de aici până la coastă în care ar putea îmbarca lumea pe un şlep. Priponiţi-vă caii.

Ne furişarăm printre copaci, împresuraţi de umbrele lungi ale amurgului. Chiar dacă eram înconjurată de nişte bărbaţi cumsecade, trebuie să recunosc că mi se făcuse inima cât un purice. În cele din urmă, am ajuns pe malul ce se înălţa deasupra râului. În jur domnea tăcerea, tulburată doar de cântecul greierilor şi de orăcăitul broaştelor de pe marginea apei.

— Acolo-i debarcaderul, şopti domnul Davidson, arătând în faţă.

— Vezi vreo mişcare? întrebă domnul Brannon.

— Nu... deocamdată nu se vede nimic. Să mergem mai departe.

Peste cinci minute, am ajuns pe pajiştea ce înconjura debarcaderul numit Hotchkiss Landing. În jur nu se vedea nici ţipenie de om.

Doi bărbaţi dădură fuga până la debarcader şi aruncară o privire împrejur.

— Au trecut fără doar şi poate pe aici! strigă unul dintre ei. Se văd urme proaspete de roţi şi de încălţări – trebuie să fi fost o grămadă de oameni!

— Am ajuns prea târziu, clătină dezamăgit din cap domnul Davidson.

— Hei... iată caii şi căruţele! strigă celălalt.

Alergarăm cu toţii într-acolo. În spatele unui pâlc de copaci, caii, legaţi de o parte şi de alta a două jgheaburi, unul plin cu nutreţ, iar celălalt cu apă, molfăiau şi se adăpau liniştiţi.

— Au pesemne de gând să se întoarcă după ei.

— La cât sunt de năduşite animalele, spuse domnul Brannon, mângâind grumazul şi spinarea unuia dintre patrupede, se vede treaba că n-au plecat de mult.

— Priviţi! strigă un altul de la capătul podeţului de scânduri.

Ne năpustirăm spre el, pe debarcaderul ce se înălţa deasupra apei.

— Acolo sunt! adăugă bărbatul, arătând departe, în josul râului, unde o barjă tocmai se îndrepta spre o cotitură.

În clipa următoare, şlepul se făcu nevăzut.

— Întocmai cum bănuiam: se îndreaptă spre coastă, spuse domnul Brannon.

— Am ajuns cu o jumătate de ceas prea târziu.

— Va trebui să le-o luăm înainte, conchise domnul Davidson. Ştiu că sunteţi cu toţii obosiţi, dar n-avem de ales. Am bătut cale prea lungă ca să ne lăsăm păgubaşi tocmai acum. Sunt prea multe vieţi în joc.

— Ce propui să facem? întrebă unul dintre bărbaţi.

— Va trebui să ocolim de departe râul, ca să nu ne detecteze, şi să îi putem lua prin surprindere la acostare.

— N-are să fie uşor să călărim pe întuneric.

— Curenţii apei nu sunt puternici. Vor ajunge pe coastă abia în zori. Şi se pare că avem o semilună să ne lumineze calea, adăugă domnul Davidson, ridicându-şi privirea spre cer. S-ar putea să ajungem acolo cu o oră înaintea lor. Dar nu mai avem timp de pierdut. Trebuie să profităm din plin de ultimele raze ale soarelui. Să mergem!

33
Un negru într-un cartier de albi

Cel de-al doilea oaspete neaşteptat care se ivi la două zile după primul în pragul reşedinţei Fairchild de pe strada Illingham Court, atrăsese nu puţine priviri când traversase elegantul cartier de albi din oraşul Philadelphia. N-o fi fost acesta Sudul, dar asta nu însemna că aici totul era îngăduit. Că un tânăr de culoare se putea plimba bunăoară după bunul lui plac pe lângă casele unor albi respectabili.

Dar tânărul negru bătuse cale prea lungă ca să se lase descurajat de câteva căutături duşmănoase. Încetini pasul, cercetând numerele de pe clădiri, iar în cele din urmă se apropie de casa de la numărul 37, urcă treptele şi bătu în uşă.

După douăzeci de secunde, uşa se deschise.

— Mă scuzaţi, începu tânărul, da' dacă nu mă-nşel, dumneavoastră âţi fi coana Fairchild. Ne cunoscurăm când aţi fost la Rosewood. Nu ştiu dacă vă mai amintiţi de mine, da'...

Nu apucă să îşi ducă vorba până la capăt. Auzindu-i vocea, Katie, care ascultase de cealaltă parte a uşii, slobozi un chiot şi, năpustindu-se pe lângă mătuşă-sa, se aruncă asupra vizitatorului, îmbrăţişându-l ca o ursoaică.

— Jeremiah!

Luat pe nepregătite şi la fel de năucit cum era şi mătuşa fetei, Jeremiah fu cât pe ce să se ducă de-a dura pe trepte.

— Doamne, cât mă bucur să te văd! îi dădu Katie înainte. Încă tot nu-mi vine să cred că eşti aici!

Cât de emancipată o fi fost Nelda Fairchild în ceea ce privea relaţiile dintre rase, afecţiunea manifestată de Katie era cam prea de tot, chiar şi pentru ea.

— Mătuşă Nelda, ciripi nepoată-sa, încă incapabilă să îşi domolească entuziasmul, îl ţii minte pe Jeremiah... Jeremiah Patterson – fiul lui Henry. Jeremiah locuieşte cu noi, la Rosewood, şi e ca un frate pentru mine.

— Da... da, desigur, se bâlbâi Nelda, aruncând fără să vrea o privire de-a lungul străzii să vadă dacă nu o urmăreşte cumva vreun vecin. Mă... ăă... mă bucur să te revăd, tinere... Pof-pofteşte, te rog, înăuntru...

— Ştiu că-i mare îndrăzneală din partea mea să viu în chipu' acesta, neanunţat, începu Jeremiah, urmându-le înăuntru, da' nu m-am mai putut răbda – că număr zilele de când mi-a scris Mayme c-âţi veni în Philadelphia, adăugă el, adresându-i-se lui Katie. Aşa că iacătă-mă acilea.

Tot entuziasmul lui Katie se risipi într-o clipită.

Mătuşa şi nepoata se uitară una la alta. Katie nu ştia ce să spună.

Ajuns în salon, Jeremiah îşi roti privirea prin încăpere, întrebându-se unde o fi Mayme.

— Şi, ia spuneţi-mi, unde-i fata ceea a mea? întrebă el, cu faţa toată numai un zâmbet.

— Mă tem că am să-ţi dau o veste proastă, Jeremiah. Mayme nu este aici.

— Nu-i acilea? Da' cum aşa... Ea n-a venit cu mata?

— Am plecat împreună din Charlotte, dar... pe drum am fost despărţite şi, când am ajuns în Philadelphia, Mayme nu mai era în tren.

— Şi ea unde-i acuma?

— Nu ştim, Jeremiah... N-am primit nicio veste de la ea. A dispărut fără urmă.

Jeremiah se prăbuşi într-un fotoliu, mai mult dezamăgit decât îngrijorat.

— N-ai dori să mănânci ceva? îl întrebă Nelda, revenindu-şi încet din stupoarea de a avea un tânăr de culoare în salonul casei sale.

— Nu, mulţumesc, coană Fairchild. Vestea asta mi-a tăiat cu totu' pofta de mâncare. Auzi grozăvie!...

Katie îi povesti pe îndelete toate câte se întâmplaseră, inclusiv despre discuţia avută cu şeful de gară şi vizita lui Rob.

— Trebuie să facem ceva – nu putem sta cu braţele-ncrucişate! exclamă Jeremiah după ce află toate amănuntele.

— Dar nu ştim unde se află Mayme. Rob mi-a spus să rămân aici în caz că ne trimite de veste. Iar acum nu ştiu nici măcar unde se află el!

— Atunci oi rămâne şi eu acilea. Şefu' n-are decât să mă dea afară, da' io d-acilea nu plec pân' n-om găsi-o pe Mayme a mea! Fiţi bună, coană Fairchild, adăugă el, întorcându-se spre mătuşa lui Katie, ştiţi cumva vreo pensiune sau vreun hotel p-aci p-aproape un' să poată trage un flăcău de culoare ca mine?

Katie aruncă o privire rugătoare spre mătuşa ei, chit că nu ştia ce avea să răspundă aceasta.

— Păi... se găsesc... ăă... se găsesc hoteluri în cartierul negrilor, începu ea, dar până acolo sunt kilometri buni... Ai avea cale lungă de bătut pe jos... Şi pare-se... hm... Orişicum... eu am... mai multe camere libere şi... dacă doreşti, desigur... eşti bine-venit să rămâi aici, cu noi.

— Nici nu ştiu cum să vă mulţămesc, răspunse tânărul, da' ar fi prea de tăt. De n-oţi avea nimica-mpotrivă, eu m-oi oploşi în garaju' pentru trăsură.

— Cum doreşti, răspunse Nelda, recunoscătoare pentru tactul tânărului. În fond şi la urma urmei, adăugă ea zâmbind, înţeleg... ăă... înţeleg că dumneata şi Mayme urmează să vă căsătoriţi într-o bună zi.

— Cât mai răpede, nădăjduiesc eu. D-aia venit-am să muncesc acilea-n Nord, ca să strâng bani de-nsurătoare.

— Ei bine, asta înseamnă, aşa cum spuneam, că aproape faci parte din familie.

— Mulţam, coană Fairchild. Mă bucură tare mult să v-aud zicând una ca aceasta.

34
În apropiere de Wolf Cove

Rob gonea mâncând pământul.

La șaisprezece kilometri de coastă, se despărțise de șeriful Heyes, iar acum înainta într-un galop nebun spre Wolf Cove, rugându-se să nu ajungă prea târziu.

Autoritățile federale încă nu se arătaseră.

Trecu amurgul și se lăsă noaptea. El călărea mai departe la lumina unei semiluni. Conform hărții, era la două-trei ceasuri distanță de destinație. Se aștepta să ajungă pe coasta mării la orele mici ale dimineții.

Două ceasuri mai târziu, pe creasta unui delușor aflat la o distanță de opt sute de metri, Rob desluși profilându-se în lumina lunii siluetele unui grup de călăreți. Își struni repede calul și opri. Călăreții se îndreptau în aceeași direcție, spre mare. De acum trebuia să înainteze cu grijă – să îi urmărească fără să facă vreun zgomot, ca răpitorii să nu își dea seama că îi detectase. Totuși, trebuia să se apropie îndeajuns cât să îi audă, ca să afle cine erau capii operațiunii. Fiind singur, nu putea lua nicio măsură înainte de a fi absolut sigur.

Se ținu după călăreți vreme de încă un ceas, apropiindu-se din ce în ce mai mult. Erau vreo șase la număr, dar nu se vedea nici urmă de căruțe. Oare prizonierii or fi mergând pe jos?

Peste douăzeci de minute, realiză că le pierduse urma.

Descălecă, încercă să se dumirească unde se află, apoi o porni încet la picior în direcția în care se făcuseră nevăzuți călăreții. Nu puteau să fie la o distanță mai mare de două, trei sute de metri. S-or fi oprit să facă popas peste noapte până ce avea să sosească vasul.

Se strecură încet înainte, cu urechile ciulite și ochii în patru. După câțiva pași, așa cum spera, simți în nări un miros vag de fum. Pesemne că făcuseră tabără pe undeva prin apropiere.

Dacă ar fi fost și Heyes acolo, ar fi putut să încercuiască tabăra și să îi atace din direcții opuse. Fusese probabil o greșeală să se despartă, dar era prea târziu să își facă griji pentru asta. Acum întrebarea era...

În același moment, o siluetă țâșni din tufișul din dreapta sa și, înainte să se dezmeticească el, îi răsuci mâna la spate cu o forță colosală. Dacă Rob ar fi încercat să se elibereze, nu ar fi izbutit decât să își fractureze brațul. Un alt bărbat îi păși în față și își aținti pistolul spre pieptul lui. Un al treilea îi luă frâul din mână.

— Cred, băiete, că ai face mai bine să vii cu noi, spuse primul.

— L-am prins, strigă în șoaptă un altul prin întuneric. Fără doar și poate că ne urmărea. Pare-se că-i singur.

Cu brațul răsucit mai departe la spate, Rob se trezi împins într-o poiană în mijlocul căreia ardea un mic foc de tabără. Iată de ce îi ajunsese adineauri la nări miros de fum. În jurul focului erau adunați vreo șase inși.

Lângă unul dintre bărbați stătea o fată. Ochii îi fugiră numai decât la ea. Pe întuneric, nu putea fi sigur, dar parcă...

Când ridică privirea și îi văzu chipul, fata țipă uimită, sări în picioare și dădu fuga la el.

— Domnule Davidson, exclamă ea, cred... nu sunt pe deplin sigură la cât e de întuneric, dar... bărbatul acesta seamănă cu Rob Paxton!

— Chiar *sunt* Rob Paxton, spuse tânărul.

— Atunci ce...?

— *Mayme*? făcu Rob năucit. Ești chiar tu?

*

— Da, Rob, eu sunt! Ce cauţi tu aici?

— Pe tine! râse Rob.

— Pe mine? mă mirai eu. Dar cum de ştiai că trebuie să fiu salvată?

Unul dintre bărbaţi se apropie de noi.

— Pare-se că îi puteţi da drumul băiatului, spuse el, după care se întoarse spre mine şi adăugă: Domnişoară Daniels, eşti bună să ne explici ce se petrece?

Mă pufni râsul.

— Nu ştiu nici eu! Dar ştiu sigur că tânărul acesta nu face parte dintre răpitori – este un prieten de-al nostru! Cum de ai ştiut, Rob, unde să mă cauţi? Cum de-ai ştiut că nu sunt cu Katie?

— M-am întâlnit deja cu ea.

— Poftim??

— După dispariţia ta, Katie mi-a trimis o telegramă din Philadelphia, iar eu am venit să te caut. Şeriful Heyes şi cu mine ne-am gândit că ai căzut, poate, pe mâna bandei de traficanţi despre care am tot auzit în ultima vreme. Pistele duceau în direcţia asta... la Wolf Cove, mai exact. Asta explică de ce am pornit eu încoace... Dar ce cauţi tu aici?

— Am pornit şi noi pe urmele răpitorilor. Eu am izbutit să scap şi oamenii aceştia m-au ajutat, iar acum încercăm să îi salvăm şi pe ceilalţi.

Domnul Davidson, care ne asculta atent conversaţia, încercând, la fel ca mine, a se dumiri cum stăteau lucrurile, făcu un pas în faţă.

— Îţi cer iertare pentru tratamentul dur, îi spuse el lui Rob, dar habar nu aveam cine eşti. Numele meu este Richmond Davidson.

— Încântat de cunoştinţă, răspunse tânărul, după care se prezentă la rându-i: Robert Paxton.

Dădură mâna, apoi Davidson adăugă:

— Atunci pare-se că în punctul acesta cel mai înţelept ar fi să ne unim forţele.

— Eu nu vă pot oferi decât un singur ins: pe mine. Am venit neînsoţit, explică Rob.

— Şi aproape că ai izbutit să te furişezi până la noi fără să ne dăm seama.

— Aproape, râse Rob. Dar se ştie deja cine a ieşit învingător din acea mică bătălie a cugetelor.

Davidson izbucni la rându-i în râs.

— Cu toate astea, ceva îmi spune că eşti un tânăr deosebit de ager la minte.

Când se priviră în ochi, la lumina pâlpâitoare a focului, n-am nicio îndoială că fiecare văzu în celălalt un suflet de frate şi camarad. Aveam impresia că, în alte împrejurări, le-ar fi plăcut să se retragă undeva doar ei doi şi să stea îndelung de vorbă.

Era o dorinţă nerostită, care li se citea însă în ochi. Ci, în împrejurările de faţă, discuţia aceea mai trebuia să aştepte.

35
Misiunea de salvare

Trecuse o oră și ceva de când ni se alăturase Rob. Între timp, două iscoade trimise în recunoaștere de domnul Davidson se întoarseră cu vestea că răpitorii făcuseră popas peste noapte în Wolf Cove. Negrii stăteau strânși cu toții unii în alții, cântând în surdină. În răstimpuri, cei trei inși înarmați le strigau să tacă din gură. Bănuind de acum ce se petrece, că urmau să fie vânduți, negrii de parte bărbătească își spuneau că n-or să fie împușcați, căci cine să mai dea, la vremea aceea, bani pe niște trupuri neînsuflețite? Dacă ar fi ascultat cu atenție, răpitorii ar fi descoperit în cântările îngânate de ei un dialog despre ce-i mai bine – să fii sclav sau să mori. Bătrâna îi vorbise în șoaptă unuia dintre bărbați de dispariția mea și, neștiind dacă fugisem sau dacă m-o fi necinstit vreun paznic, acesta și ceilalți negri se sfătuiau acum în limbajul lor tainic cum să scape și ei, fără a pune în primejdie femeile și copiii. Vasul încă nu sosise.

De îndată ce se întoarseră iscoadele, am stins focul și am pornit cu toții tiptil într-acolo, cât de iute ne țineau picioarele. La cât de obosită eram, picam de somn, nu alta. În ultimele 24 de ore, abia dacă închisesem ochii. Acum că îi ajunseserăm din urmă pe răpitori, trebuia să stabilim cum îi vom salva pe prizonieri.

Bărbații începură a se consfătui în șoaptă. Răpitorii aveau același aranjament ca înainte să părăsesc eu grupul – doi dintre

ei stăteau de pază, în timp ce al treilea dormea. În curând prizonierii aveau să fie încărcați ca niște vite pe un vas și duși cine știe unde!

Îmi ajunseră la ureche vorbele domnului Davidson:

— Dacă i-am putea scoate din tabără măcar pe câțiva dintre ei înainte să atacăm, ar scădea riscul de a răni pe cineva.

Îmi veni o idee.

— Domnule Davidson, începui eu, ce-ar fi dacă m-aș strecura până acolo și m-aș întinde pe iarbă, ca și cum aș face încă parte din grup, și apoi, apropiindu-mă încet de prizonierii aflați cel mai departe de răpitori, le-aș șopti să o ia târâș spre pădure când nu se uită paznicii?

— Hm, sună cam periculos, murmură el.

— Dacă mă aud, sau dacă vin să vadă ce fac, am să mă prefac că tocmai m-am trezit din somn. Orișicum, mai toată lumea e încă trează. Or să creadă că sunt o prizonieră ca toți ceilalți și or să-mi spună să tac din gură, atâta tot. Nici n-au observat, probabil, că am fugit.

— Dar în felul acesta te vei pune iar în pericol.

— O să salvați oricum pe toată lumea, nu-i așa?

— Așa sperăm noi! Dar pur și simplu nu-mi surâde ideea că te vei afla iar la cheremul acelor indivizi.

— Cred că merită încercat, interveni Rob, care ne ascultase cu atenție conversația. Până să bage ei de seamă, jumătate din grup ar putea fi deja în siguranță, aici cu noi. Altminteri, dacă apare vreo situație neprevăzută, unii dintre ei riscă să fie răniți.

— Înțeleg ce vrei să zici, murmură Davidson, dând gânditor din cap. Și, cum ești singurul om al legii dintre noi, mă înclin în fața judecății dumitale.

Rob căzu câteva clipe pe gânduri.

— Bine, haideți să încercăm, spuse el în cele din urmă. Dar, Mayme, trebuie să ne promiți că la primul semn de pericol, ai să te întorci, încet și cu grijă, la noi. Promiți? Nu de alta, dar dacă pățești ceva, Katie nu mi-ar ierta-o niciodată.

— Promit.

— Între timp, noi vom încercui tabăra ca să fim pe poziţii când vine vremea să atacăm, spuse domnul Davidson.

— Bine, Mayme, vezi ce poţi să faci, zise Rob. Dar, dacă socoteşti că devine prea periculos pentru oricare dintre oamenii aceia, să te opreşti îndată.

Încuviinţai din cap.

Peste câteva minute, mă furişam deja, înfăşurată într-o pătură primită de la domnul Davidson, spre locul în care stăteau, răsfiraţi pe iarbă, prizonierii de culoare. În capătul îndepărtat ardea un foc de tabără, lângă care şedeau doi dintre răpitori. Când ajunsei mai aproape, unde puteam fi văzută, mă culcai la pământ şi înaintai, la fel ca data trecută, rostogolindu-mă şi târându-mă încet până la grupul celor de culoare. Acolo rămăsei nemişcată, încercând să ascult şi să văd dacă nu îl recunosc cumva, la lumina tremurătoare a focului, pe vreunul dintre cei din preajmă, apoi mă strecurai încet-încet între ei.

Recunoscându-l pe negrul de lângă mine, un bărbat necăsătorit pe la 40–45 de ani, îmi spusei că ar fi înţelept să vorbesc întâi cu el. Dacă se ivea vreo problemă, măcar n-aveau să sufere şi ceilalţi.

Îl înghiontii uşor şi, când deschise ochii, mă apropiai cât de tare îndrăznii de chipul lui, suflându-i la ureche să nu ridice vocea.

— Da' ce..., începu el buimac.

— Sst... nu spune nimic, îi şoptii eu. Mă auzi?

— Bag seama că da, îmi răspunse el în şoaptă.

În jur, negrii care erau încă treji cântau mai departe în surdină şi vorbeau cu glas scăzut, aşa că puteam şuşoti fără să fim auziţi.

— În pădurea din spatele nostru sunt nişte bărbaţi care au venit să ne salveze.

— De un' or venit?

— Nu importă asta. Mă poţi ajuta să îi mai trezesc şi pe alţii? Trebuie să le spunem, fără să atragem atenţia, să se ascundă în pădure.

Lăsându-i un răgaz de gândire, mă întorsei şi îi spusei acelaşi lucru şi negresei nemăritate din cealaltă parte. Femeia nici că aşteptă să-i spun de două ori. Peste câteva secunde se îndrepta deja de-a buşilea – cam repejor, după părerea mea! – spre copaci. Din fericire, la cât de departe ne aflam de foc, paznicii nu ne vedeau pe întuneric şi femeia ajunse cu bine în pădure. Între timp, burlacul cu care vorbisem la început îşi trezise şi el un tovarăş. Următorii de lângă mine erau o pereche căsătorită. Peste un minut, se făceau şi ei nevăzuţi în pădure. Apoi, zărind-o ceva mai încolo pe bătrânică, mă trăsei lângă ea şi o atinsei cu cotul. Mă recunoscu de îndată ce îmi auzi glasul.

— Chiar mă-ntrebam, drăguţă, dacă te-i întoarce, spuse ea. Nădăjduiesc că nu ţi-or făcut nimic netrebnicii ăştia.

— Nu... Vorbiţi mai încet... Au venit nişte bărbaţi să ne salveze.

— Lăudat fie Domnu'! Ştiam eu c-are să vie careva! şopti ea.

— O puteţi lua târâş într-acolo? Oamenii aşteaptă în pădure.

— Nu ştiu de-oi putea făr' să mă vază ăi doi. Da' io-s bucuroasă, maică, şi numa' să te ştiu teafără. Oi aştepta întinsă acilea. Nu-ţi face griji pentru mine. Tu du-te de-i ajută pe ăilalţi.

Mă strânse cu căldură de braţ, după care am pornit cu grijă mai departe, târându-mă pe brânci.

De acum, primul bărbat cu care vorbisem fredona încetişor mesajul sub formă de cântec, atât de molcom că răpitorii nu desluşeau o iotă din ce zicea. Bărbaţii din jur, înţelegând despre ce-i vorba, îi ţineau isonul, cântând în surdină, şi uite aşa, vestea făcu încet-încet ocolul întregii tabere. Răpitorii or fi crezut pasămite că suntem bătuţi în cap, de mugim ca nişte vite duse la tăiat şi, chit că ne strigau în răstimpuri să coborâm vocea, adevărul e că nu ne dădeau prea mare atenţie.

Câţiva dintre cei alertaţi de mine şi de burlacul de culoare, treziţi brusc din somn, fuseseră cam zgomotoşi din pricina sperieturii. O fetiţă, bunăoară, ţipă de spaimă. Dar niciunul dintre paznici nu se ridică să vadă ce se petrece – pesemne că erau şi ei somnoroşi. În cele din urmă, reuşiră a se furişa neobservaţi în

pădure vreo 15 inşi, dacă nu chiar mai mulţi – nu ştiu a vă zice sigur, că prea era întuneric. Între timp, eu ajunsesem însă periculos de aproape de foc şi, când încercai să o trezesc pe negresa de lângă mine, care dormea buştean, femeia urlă ca din gură de şarpe.

— Hei, ce se petrece acolo?! strigă unul dintre paznici, sculându-se în picioare şi pornind încet spre mine. Ce se întâmplă?

Îmi îngheţă sângele în vine. În clipa următoare, îmi amintii însă că Rob şi trupa domnului Davidson erau în pădure, cu ochii pe mine, aşteptând probabil un moment prielnic să se năpustească asupra răpitorilor. Ştiu că a fost o nebunie din partea mea, dar am făcut-o fără să mă gândesc cât e de periculos. Singurul meu gând era să îi ajut pe cei din pădure, distrăgând preţ de câteva clipe atenţia paznicilor.

Aşa că mă ridicai în picioare şi spusei dârză:

— Nu se întâmplă nimic. M-am trezit pur şi simplu din somn şi trebuie să fac o vizită în pădure. Se poate?

Pornii direct spre el.

— Cine eşti? întrebă el, venind spre mine. Nu-mi amintesc să te fi văzut până acum.

— Am fost în tren cu toţi ceilalţi..., începui eu, mergând înainte, ca să nu îşi ia ochii de la mine.

În clipa aceea, domnul Davidson şi doi dintre oamenii lui dădură năvală dintre copaci şi îl înşfăcară. Bărbatul înjură zdravăn, dar îl ţineau atât de strâns că, oricât ar fi fost el de înalt şi de voinic, tot nu avea ce le face. În acelaşi timp, alţi câţiva se repeziră la negrul cel mătăhălos care şedea lângă foc. Până să apuce el a se dezmetici, îl înşfăcară de braţ şi îl ridicară cu o smucitură în picioare.

Ci niciunul dintre noi nu ştia unde se află cel de-al treilea, care se dusese la culcare.

Acesta se trezise din somn atunci când strigase la mine cel care stătea de pază. Auzind zarvă şi văzând grupul de bărbaţi ce dăduseră buzna în tabără, individul se răsuci pe-o parte, îşi apucă arma şi o aţinti spre domnul Davidson.

O detunătură despică noaptea.

La auzul focului de armă, cei care încă dormeau se treziră țipând de groază. Deasupra țipetelor se auzi un răcnet de durere, urmat de niște sudalme înfiorătoare. Toată lumea sări în picioare și o zbughi care încotro, urlând de frică și de stupoare.

Privind în direcția de unde se auzise bubuitura, îl văzui pe Rob cu pistolul în mână, la vreo zece pași de bărbatul pe care tocmai îl împușcase în braț.

Domnul Brannon și câțiva dintre negri dădură fuga la rănit, atât pentru a-l imobiliza, cât și pentru a-i bandaja rana ca să oprească hemoragia.

Rob își puse arma în toc și veni la mine. Îl priveam cu ochii mari de uimire. Era atât de calm și de stăpân pe sine... și abia ce împușcase un om!

— Ești bine? mă întrebă el.

— Cred că da. Măiculiță, Doamne!

Atât am fost în stare să spun.

În mijlocul forfotei ce se iscase în jur, bărbații îi legară fedeleș pe cei trei nelegiuiți, iar negrii care se ascunseseră ieșiră din pădure.

Încet-încet se liniștiră cu toții, dumirindu-se că fuseseră salvați. Copiii, deșteptați de-a binelea, erau guralivi nevoie mare și puneau fel și fel de întrebări. Unii îi întrebau pe oamenii lui Davidson dacă sunt cumva de la căile ferate. Cât despre mine, eu eram ruptă de oboseală și tot ce îmi doream era să mă culc. Dar știam prea bine că n-am să apuc cu una, cu două!

Rob, Davidson și Brannon încercară să afle de la cei trei nelegiuiți când avea să sosească vasul, dar aceștia, posaci și puși pe arțag, refuzară să le divulge vreun amănunt, stăruind că ei nu aveau cunoștință de niciun vas.

Mai rămâneau vreo două, trei ore până la mijitul zorilor.

Domnul Davidson le spuse oamenilor cine era el și ce se întâmplase. Aducându-și aminte de mine, mulți dintre ei veniră să îmi mulțumească. Deși eu nu făcusem, la drept vorbind, mare

lucru, mă ridicau în slăvi de parcă aş fi săvârşit cine ştie ce faptă eroică!

Apoi, zicând că va trebui să rămânem oricum acolo până la dimineață, domnul Davidson ne îndemnă pe toți să încercăm a mai trage un pui de somn. Eu nici că îmi doream altceva! Am stat un pic de vorbă cu bătrâna negresă, la care începusem să țin ca la o prietenă dragă, iar apoi, simțindu-mi pleoapele tot mai grele, m-am întins lângă foc şi m-am înfăşurat strâns în pătură. Lumea, adunată în grupuri-grupulețe, murmura mai departe în jurul meu, iar bărbații se sfătuiau ce să facă. Eu însă, după toate emoțiile de peste zi, peste o clipă dormeam deja dusă.

36
În așteptare

Nu știu câtă vreme am dormit, dar cert e că, pe când m-am trezit, se luminase deja de ziuă. Oamenii forfoteau de colo-colo, discutând cu înfrigurare – îndeosebi despre cât le era de foame!

Din golfulețul în care ne aflam, situat nu departe de gura râului unde debarcaseră cei trei împreună cu prada lor, țărmul se înălța abrupt deasupra oceanului. Acolo stătea de veghe unul dintre bărbați, pândind sosirea vasului.

M-am sculat și mi-am rotit privirea împrejur, întrebându-mă unde o fi Rob. Mi-au spus că se dusese călare în josul coastei să vadă dacă șeful lui nu luase cumva între timp legătura cu oamenii guvernului.

Peste o oră și jumătate, când Rob se întoarse, însoțit de șeriful Heyes și de agenții federali, soarele era deja sus pe cer. Răpitorii fură dați pe mâna autorităților, iar oamenii făcură roată în jurul acestora și se puseră a le relata, vorbind unii peste alții, ce și cum se întâmplase. Agenții federali hotărâră să rămână la fața locului, nădăjduind să-l poată aresta și pe căpitanul vasului, chit că, după toate aparențele, pesemne că acesta avea să sosească abia în noaptea următoare. Câțiva dintre slujbașii domnului Davidson tocmai se întorseseră din Yorktown, un oraș din apropiere, cu ceva de-ale gurii. Oamenilor li se acrise, vezi bine, să mănânce numai pâine goală și, oricum, toată rezerva de pâine se epuizase cu o zi în urmă.

— Cu toate câte s-au întâmplat, noi doi n-am prea avut când să stăm de vorbă, spuse Rob, apropiindu-se de mine. Cum te simți, Mayme?

— Eram sleită de puteri, dar acum, după câteva ore de somn, mă simt deja mai bine.

— Katie își făcea mari griji pentru tine.

— Ea e bine?

— Da. Doar că se frământă de grija ta.

Se așeză lângă mine și îmi povesti de scurta vizită pe care i-o făcuse lui Katie.

— E o tânără cu adevărat remarcabilă, spuse el în încheiere.

— Fără doar și poate. Nici nu știu ce s-ar fi ales de mine dacă nu era Katie. Fără ea, probabil că nici n-aș mai fi în viață.

— Și ea simte la fel în ceea ce te privește. Iar acum că te-am găsit, trebuie să mă asigur că ajungi la ea teafără și nevătămată.

— Ce are să se întâmple cu toți oamenii aceștia?

— Domnul Davidson le-a aranjat transportul din Yorktown până la gara din Richmond și a vorbit cu cineva de la Căile Ferate să se asigure că fiecare își va putea continua călătoria, fără costuri suplimentare, până la destinația spre care se îndrepta înainte să se petreacă toate astea. Ce mai, e un om de-a dreptul extraordinar! Cum ai ajuns să-l cunoști?

Îi povestii despre fuga mea și câte ceva despre Josepha, relatându-i pe scurt cele istorisite de ea despre girueta în formă de cap de cal.

— Fiecare om are o poveste interesantă de spus, comentă Rob. E fascinant bunăoară felul în care povestea Josephei te-a inspirat să scapi de răpitori și să îi ajuți și pe ceilalți.

— Katie zicea că și tu ai o poveste foarte interesantă și că n-ai avea nimic împotrivă să citesc și eu scrisoarea pe care i-ai trimis-o.

Rob schiță un surâs aproape trist, apoi aprobă din cap.

— Desigur. O poți citi liniștită, dacă vrei. Povestea mea se adresează tuturor celor pe care îi poate ajuta.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Acesta este, la urma urmei, rostul poveştilor de viaţă: să îi ajute pe oameni să se cunoască mai bine pe ei înşişi şi să crească spiritual.

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Dacă povestea unui om poate ajuta un alt om să crească spiritual... înseamnă că fiece poveste de viaţă e unică şi merită spusă.

— Fără doar şi poate, Mayme. Tocmai de aceea mă intrigă într-atât domnul Davidson. Ceva îmi spune că are o poveste aparte, care m-ar putea schimba în bine, dacă aş ajunge să o cunosc.

— Poate că într-o bună zi ai s-o afli.

— Sper să ai dreptate.

— Domnul Davidson este vecin cu fermierul la care m-am dus să cer ajutor. Cu mai mulţi ani în urmă, făcuseră amândoi parte din Calea Ferată Subterană. Obişnuiau să adăpostească sclavi fugari în peşterile şi pădurile dintre fermele lor.

— Este fără îndoială un om deosebit şi mi-ar face plăcere să aflu mai multe despre dânsul.

De parcă ar fi ştiut că despre el vorbim, chiar în momentul acela domnul Davidson o porni înspre noi.

— Ei bine, stimată domnişoară, permite-mi să te felicit, îmi zise el zâmbind. Oamenii aceştia n-ar fi acum liberi dacă nu erai dumneata.

— Eu nu am făcut decât să mă strecor în pădure şi să fug. Dumneavoastră aţi fost adevăraţii salvatori. Chit că, înainte să se lase îmbarcaţi pe vas, ceva îmi spune că unii bărbaţi ar fi opus oareşice rezistenţă. Sunt sigură că mulţi dintre ei ar fi preferat mai degrabă să moară decât să ajungă iar sclavi. Cred că am sosit tocmai când puneau la cale o răzmeriţă.

— A fost, în mod indubitabil, un efort de grup, conchise Rob.

Domnul Davidson îşi plimbă privirea de la mine la Rob, apoi ridică din sprâncene.

— Încă tot nu m-am dumirit cum de vă cunoaşteţi voi doi.

Eu şi Rob ne uitarăm unul la altul.

— Avem o prietenă comună, să zicem aşa, explică Rob. Mayme şi prietena ei călătoreau cu trenul, Mayme aflându-se în ultimul vagon, împreună cu toţi aceşti oameni. La destinaţie nu

a ajuns însă decât prietena ei, Katie. Îngrijorată de dispariția lui Mayme, Katie mi-a trimis o telegramă, iar eu am venit să o caut.

După ce i-am relatat pe scurt povestea mea și a lui Katie, domnul Davidson își aminti că citise despre noi în gazetă, în 1867. Apoi ne vorbi despre familia sa și despre activitatea lui în cadrul Căii Ferate Subterane.

— Semeni cu feciorul meu, îi spuse el lui Rob. Tare aş vrea să puteți face cunoștință cu el și cu nora mea.

— Cum îl cheamă pe fiul dumneavoastră? întrebă Rob.

— Seth.

— E un frumos nume biblic, spuse Rob, dând din cap.

Domnul Davidson îi aruncă o privire năstrușnică, apoi buzele i se destinseră încet într-un surâs.

— Dacă am înțeles bine de unde veniți, adăugă Rob, la întoarcere ne-am putea opri să facem cunoștință cu ei.

— Sunteți, desigur, bine-veniți, răspunse domnul Davidson, dar din păcate Seth și soția lui sunt plecați în Kansas să cumpere niște armăsari de prăsilă de la un vechi prieten de-al cuscrului meu.

— Sunteți crescători de cai?! exclamai eu uimită.

— Exact așa a reacționat și noră-mea când ne-am cunoscut, râse domnul Davidson. Și, ca să-ți răspund la întrebare... noi suntem în primul rând agricultori. Creștem bumbac, grâu și alte cele. Herghelia este mai degrabă o activitate secundară, de care ne ocupăm însă cu mare drag. Orișicum, sunteți amândoi bine-veniți la ferma noastră, oricând ați dori să ne faceți o vizită. Mi-ar face mare plăcere să îmi cunoști fiul și nora, Mayme – dacă îmi permiți să îți spun și eu așa.

— Chiar vă rog. Mă fâstâcesc când mi se spune Mary Ann. Numai tata îmi zice așa.

— Plantația noastră e chiar dincolo de orășelul Dove's Landing, adăugă domnul Davidson, întorcându-se iar spre Rob. Sper din suflet să ne mai vedem.

— Și eu la fel, răspunse Rob. Dar până una, alta, trebuie să ne asigurăm că toți oamenii aceștia ajung cu bine la destinație... iar Mayme, înapoi la Katie!

37
Cugetări matinale

Soarele de început de mai tocmai se ivise la orizont, aruncând umbre prelungi peste lanurile plantației Rosewood din Carolina de Nord. Tulpinile tinere de bumbac erau înfășurate într-un abur ușor de ceață ce amintea încă de răcoarea nopții. Dar și umbrele, și ceața aveau să fie în curând înghițite de căldura arzătoare a soarelui ce se înălța pe cer, risipind ultimele rămășițe ale nopții, așa cum soarele lui Dumnezeu are să șteargă într-o bună zi moartea și păcatul, odată cu toate vremelnicele neguri și suferințe pricinuite de ele.

Un bărbat străbătea încet câmpurile, umbra întinzându-i-se până hăt la conac, de unde pornise cu trei sferturi de ceas în urmă.

Nu îi stătea în fire să se trezească la mijitul zorilor. Când era mai tânăr, noaptea și atracțiile ei trecătoare îl acaparaseră ani în șir, împiedicându-l să descopere bucuriile mai simple și mai profunde ale vieții. Abia de curând, de când pășise în toamna existenței sale, își regăsise pacea sufletească. Acum se bucura de legătura cu pământul, de anotimpuri, de familie, de prieteni și de plăcerile pe cât de mărunte, pe atât de însemnate, ale unui trai simplu. Începând să privească *în adâncul* lucrurilor cu ochii adevărului, devenea el însuși un bărbat adevărat.

Diminețile ca aceasta îl chemau tot mai des. Acum îi făcea nespusă plăcere să se plimbe în zori pe plantație, privind cum

toate se trezesc, se întind și respiră iar după somnul odihnitor al nopții. Găinile, mereu primele, începeau să cotcodăcească, păsările să zboare din copac în copac, ciripind voioase, vacile, să freamăte în grajd, ciorile să croncănească... frunzele se deschideau, tulpinile se întindeau după soare... zece milioane de stropi de rouă se uscau încet pe tot atâtea fire de iarbă... pământul i se încălzea sub picioare... Acestea și alte zeci de subtilități care rămâneau nedefinite pentru minte, dar pe care inima lui le sesiza în fiece dimineață, îl făceau să se simtă una cu natura așa cum nu se simțise nicicând înainte de a veni aici. Ciclurile pământului și minunile lui îi vorbeau cum nu crezuse vreodată că ar fi cu putință.

Totuși, în dimineața aceasta, tainicul lor mesaj ascundea o stranie melancolie. Bănuia parțial cauza acelei melancolii. Dar era mai mult de atât. Începuse să se gândească la viitor și, pe nesimțite, cugetările sale, așa cum le stă în obicei, se transformară în frământări. Iar așa cum le stă *lor* în obicei, frământările îi năpădiseră încet cugetul, alungând pacea pe care o simțea de regulă în aceste momente.

După ce ajunse la râu, porni înapoi, ocolind cei zece acri de teren pe care îi însămânțaseră primăvara aceasta, pe lângă cei de până acum, cu bumbac – recolta cu care își câștigau traiul și de care aveau acum nevoie mai mult ca niciodată. Bumbacul părea să crească frumos, la fel de înalt ca pe celelalte câmpuri.

Se plimba de vreo 50 de minute și umbra, redusă de soarele ce se înălța pe cer, nu i se mai întindea decât la 6–8 pași înaintea lui, când o altă siluetă își făcu apariția dinspre șură. Se opri și așteptă.

— Bună dimineața, frate.

— Pari tare îngândurat, spuse Ward, apropiindu-se. Îți faci griji pentru fete?

— Nu, n-aș putea spune că sunt îngrijorat din cauza lor, răspunse Templeton. Mă întreb, ce-i drept, cum de n-am primit nicio veste de la ele și le duc, firește, lipsa, dar de acum sunt

amândouă femei în toată firea și știu că trebuie să le lăsăm să își trăiască viața.

Inspiră cu nesaț aerul încă răcoros al dimineții, apoi adăugă satisfăcut:

— Nu-i așa că e minunat să trăiești... să ai un cămin al tău?

— Așa-i, frate, așa-i. Cine ar fi crezut că doi vântură-țară ca noi or ajunge să se statornicească vreodată?

— Misterioase sunt căile Domnului – așa zicea mama. Și tot ea zicea că tot răul e spre bine.

Ward încuviință din cap, după care cei doi frați o porniră tăcuți spre câmpul alăturat.

— Cât de serioasă crezi că e daravera asta cu Herb? întrebă Ward într-un târziu.

Templeton slobozi un oftat.

— Nu știu, Ward... Zău că nu știu. Anul ăsta recolta se anunță a fi una bogată, dar avem facturi și impozite de plătit, iar acum că ne este îndepărtat încă unul dintre puținii prieteni pe care îi avem prin partea locului, în afară de Thurston, situația devine, ce-i drept, cam îngrijorătoare. Presupun că nu ne rămâne decât să așteptăm.

— Ai dreptate, aprobă fratele lui. Ce altceva am putea să facem?

— E ca atunci când ai în mână doi valeți și, cu toate astea, miza e cam mare ca să stai liniștit, comentă Templeton zâmbind ștrengărește; dar zâmbetul îi pieri numaidecât. Uneori partea cea mai grea este așteptarea.

— Așa cum ne este nouă greu să așteptăm, neștiind ce se întâmplă în timpul ăsta cu fetele.

— Așa cum zici, frate Ward.

Își continuară drumul, întorcându-se pe ocolite spre casă. În cele din urmă, Templeton fu cel care rupse tăcerea.

— Nu știu, o fi din pricină că fetele au crescut și sunt plecate acum la Nelda să viziteze școala aia... cert e că de la o vreme încoace mă încearcă așa... un sentiment straniu – nici măcar n-aș ști cum să-i zic – de parcă s-ar putea să nu mai am multe ocazii de a mă plimba pe câmpurile astea.

— Să fie, oare, o premoniție a morții? Nu cred că-mi place cum sună asta, frățioare.

— Nu, nu cred că-i vorba de asta. E mai degrabă sentimentul că se apropie o schimbare și că trebuie să ne bucurăm de fiecare clipă pe care ne este dat s-o mai petrecem aici. Știu și eu? Dacă fetele hotărăsc să se înscrie la pension și apoi au să se mărite și au să se stabilească acolo? Jeremiah bunăoară are o slujbă bună în Nord. Dacă el și Mayme decid să rămână acolo?

— Nu-mi vine să cred că ar face una ca asta...

— N-avem cum s-o știm. În Nord sunt mai multe posibilități pentru un flăcău ca Jeremiah și cei de culoare sunt mai bine văzuți decât aici. Dacă aș fi negru, eu unul acolo m-aș duce. De ce ar vrea ei să rămână în Sud când, în loc să se schimbe în bine, aici lucrurile se schimbă doar în rău? Ș-apoi, să nu uităm că și tânărul pe care îl simpatizează Katie tot în Nord trăiește și își câștigă pâinea.

— Ai dreptate, nu zic nu. Totuși, căminul lor rămâne la Rosewood.

— Mda, dar căminul este acolo unde sunt ai tăi. Îți mai aduci aminte de ferma bunicului? Acela a fost primul cămin al familiei Daniels. Apoi Rosalind s-a măritat cu Richard și a venit aici, iar Nelda s-a măritat la rându-i și s-a mutat la oraș. Rosewood este casa părintească a lui Katie și ne-a fost și nouă un cămin bun. Dar știu și eu?... Presupun că nimic nu e menit să țină o veșnicie. Mă întrebam pur și simplu ce ne vom face dacă la un moment dat or să plece amândouă de la Rosewood... Vorba ceea, nu mai suntem nici noi tineri.

— Fă bine și vorbește numai în numele tău! râse fratele său mai mare.

— Totuși, Ward, gândește-te și tu, continuă pe un ton serios Templeton, ce am face la o adică? Am vrea să rămânem aici fără ele? Fetele cresc, Ward. Trebuie să ne împăcăm cu gândul. Vin pesemne schimbări pe care nu le vom putea opri.

38
Cei trei bărbați de la Rosewood

— Ce faci acol'? întrebă Josepha, apropiindu-se de Henry, care stătea cu spatele la ea, privind pe fereastra de deasupra tejghelei de bucătărie pe care i-o meșterise cu atâta migală cu un an în urmă.

— Iaca, mă uitam cum se plimbă-mpreună pe câmp ăi doi frați albi ai noștri – dom' Templeton și dom' Ward.

Josepha se opri lângă el și se uită pe geam.

— Par din cale-afar' de serioși, cum merg ei așa, adânciți în vorbă.

— Băgat-ai, Seffie, de samă că dom' Templeton face ocolu' plantației în fiece dimineață?

— Văzutu-l-am, da, răspunse nevastă-sa.

— Asta mă duce cu gându' la ce se zice-n Scriptură despre oamenii credincioși – „Îngrijește bine de oile tale și ia seama la turmele tale". Frații ăștia doi rătăcit-au vreme îndelungată, da' pân' la urmă or învățat a se îngriji cu sârguință de ceea ce le-a dat Al de Sus. Am tăt respectu' pentru ei.

— Cu noi fost-au tare buni, asta-i sigur, încuviință Josepha.

Henry se întoarse și porni încet spre ușă.

— Ceva îmi spune că s-ar cuveni să mă duc la dânşii, murmură el, că or avea pasămite oarece să-mi zică. Nu vrei să vii şi tu?

— Nu. Orişice ar avea să-ţi spună, socotesc c-a fi ceva ce vă priveşte pe voi, bărbaţii.

Henry dădu din cap şi ieşi pe uşă.

Văzându-l că vine înspre ei, fraţii Daniels se opriră.

— Bună dimineaţa, Henry! îl salută Ward de departe.

— 'Neaţa, dom' Ward... dom' Templeton. Sper că nu vă deranjez.

— Nicidecum, dragă Henry! exclamă Templeton. Tocmai ne bucuram de aerul proaspăt al dimineţii şi discutam despre schimbările pe care s-ar putea să ni le rezerve viaţa.

— Ce schimbări, dom' Templeton?

— Ştiu şi eu?... Vorbeam despre faptul că îmbătrânim... de calea pe care o vor alege fetele în viaţă...

Henry dădu din cap.

— Tu câţi ani ai, Henry? îl întrebă Templeton.

— Cinş'unu.

— Şi Josepha?

— Numa' ce-mplinit-a cinzăci anu' ăsta.

— Ei bine, eu am 54 de ani, iar Ward, 57. Ceea ce înseamnă că suntem tustrei trecuţi de 50 de ani. Tocmai vorbeam cu frate-meu despre viitor şi despre ce are să se aleagă de noi doi. Tu, Henry, ce crezi – s-ar putea ca Jeremiah şi Mayme să rămână în Nord?

— Ştiu şi io, dom' Templeton?... Fecioru' meu n-a pomenit de una ca asta 'nainte să plece. El s-a dus numa' ca să câştige nişte bănuţi, câţi să poată ţine o nevastă. Da' adevăru-i că acilea n-ar prea fi în siguranţă.

— Am înţeles. Totuşi, să presupunem că Jeremiah şi Mayme se vor căsători, se vor stabili în Nord şi, într-o bună zi, vor avea un copil. Cel mai probabil, în calitate de bunici, ne vom dori amândoi să fim aproape de el, nu-i aşa?

— Mai încape vorbă? Josepha şi cu mine nici că ne dorim altceva!

— Înțelegi, Henry, unde bat? Trebuie să fim realiști: avem cu toții o vârstă. Peste încă cinci sau hai, zece ani, mă îndoiesc că noi trei și Josepha om fi în stare să strângem singuri recolta.

Gândul îl făcu pe Henry să râdă încetișor.

Își continuară tăcuți drumul.

— Ce v-a făcut să cugetați la unele ca acestea? întrebă Henry după un minut, două.

— N-aș putea să îți spun exact, răspunse Templeton. În dimineața asta m-am trezit pur și simplu îngândurat. Probabil are de-a face cu plecarea fetelor și cu veștile pe care ni le-a dat Herb Watson.

Se lăsă iar tăcerea.

— S-ar mai găsi o ieșire din necazu' acesta, spuse Henry.

— Și anume? întrebă Ward.

— Dacă io și Josepha plecăm d-acilea și ne ducem undeva în Nord, poate că lumea o să vă dea pace...

— Nici prin cap să nu vă treacă una ca asta! îl întrerupse Templeton. Aici, la Rosewood, suntem cu toții o familie și vom rămâne uniți, orice s-ar întâmpla. Ne-a luat tuturor ceva timp să înțelegem cât de importantă e familia. Eu și Ward am fost niște vântură-lume, Josepha a trăit mai toată viața singură, iar tu ți-ai pierdut familia de tânăr. Acum însă ne avem unii pe alții. Josepha are un soț, iar tu, o soție. Avem copii și nepoate, iar într-o bună zi poate că vom deveni chiar și bunici. Nu, suntem o familie și nu vom lăsa nimic să ne despartă.

— Îți mulțămesc, dom' Templeton, spuse Henry, după care începu iar să chicotească. Și, dacă tot vorbim de treburile acestea, să nu uităm un lucru.

— Ce anume? întrebă Templeton.

— Dacă fecioru' meu și fata matale s-or lua, așa cum au dânșii de gând, om fi înrudiți de-adevăratelea.

— Păi nu? râse Templeton. Așa că, la o adică, ori plecăm cu toții de la Rosewood, ori nu pleacă nimeni!

39
Din nou împreună

Țipătul pe care îl slobozi Katie când deschise ușa mai că îmi sparse timpanele.

— Mayme!

Se năpusti asupra mea și mă strânse în brațe, de aproape mă lăsă fără suflu. Peste câteva secunde plângeam deja amândouă. Aproape în aceeași clipă în care Katie îl văzu pe Rob în spatele meu, eu zării cine se ivește îndărătul ei. La fel de iute cum ne îmbrățișaserăm, ne dădurăm amândouă drumul.

— Jeremiah! exclamai eu. Ce... Nu-mi vine să cred!

Mă repezii înăuntru și mă prăbușii în brațele lui.

— Păi, nu-ți zisăi c-am să viu cât de răpede pot? spuse el, mângâindu-mă pe păr cu mâna lui mare și neagră. N-am mai putut să rabd ș-am purces încoa, că abia așteptam să te văz. Ci Katie mi-a zis că tu dispărut-ai și că pornit-a Rob să te caute.

— Doamne, nu-mi vine să cred că te văd! murmurai eu. Mi-a fost așa de dor de tine!

Rob și Katie recuperau și ei timpul pierdut afară pe verandă, chit că despărțirea lor durase mult mai puțin decât a noastră. Într-un sfârșit, Rob și Jeremiah își dădură mâna și făcură iar cunoștință. Se mai întâlniseră o singură dată, la Rosewood, cu ani în urmă.

Următoarele zile au trecut ca prin vis. Ne era greu să revenim la starea de spirit pe care o avuseserăm la începutul călătoriei. Chiar dacă nu trecuseră decât o seamă de zile de când luaserăm trenul spre Philadelphia, între timp parcă totul se schimbase. Un asemenea moment de răscruce îi uneşte pe oameni. Iar acesta a avut darul de a-i uni pe Rob şi pe Katie mai mult ca orice altceva. De astă dată, Rob n-a mai tras la hotel, ci a rămas două zile acasă la mătuşa Nelda, împărţind garajul cu Jeremiah, iar el şi Katie şi-au petrecut mai tot timpul împreună, făcând plimbări lungi şi discutând la nesfârşit.

La o zi după sosirea mea, Jeremiah a trebuit să se întoarcă la locul său de muncă. Dar nu era departe şi ne scriam zi de zi. N-avea de gând să mai rămână multă vreme acolo; în iulie-august voia să se întoarcă la Rosewood ca să ne ajute la cules.

Apoi Rob s-a întors la Hanover, iar eu şi Katie am rămas singure cu mătuşa Nelda. Cu toate că acesta ne fusese planul de la bun început, zilele următoare au fost parcă prea liniştite, prea triste şi prea solitare. Pentru prima oară în viaţă, Katie şi cu mine realizam că nu ne mai suntem de ajuns una alteia. Pe cât de mult ne iubeam, simţeam fiecare lipsa bărbatului iubit. Iar gândul că prietenia strânsă dintre noi nu mai era singurul lucru important din vieţile noastre era incitant, dar oarecum şi puţin trist, aşa cum e adesea, vezi bine, procesul maturizării. De acum nu mai eram două copiliţe, ci două tinere femei – în inimile cărora se înfiripase un nou fel de dragoste.

Am făcut plimbări prin oraş cu mătuşa Nelda şi ne-am dus să vizităm şcoala – acesta era, doar, motivul pentru care veniserăm în Philadelphia! Pensionul nu m-a impresionat în mod deosebit. În afară de câteva negrese care lucrau ca servitoare, mai toate fetele erau albe. N-am văzut decât o singură elevă de culoare. Eram amândouă nehotărâte. Gândurile ne stăteau în cu totul altă parte – la culesul bumbacului şi mai cu seamă la Jeremiah şi Rob, cărora le scriam ori de câte ori aveam o clipă de răgaz – şi ideea de a începe o viaţă complet nouă ca eleve de pension, departe de tot ce ne era drag şi cunoscut, nu ne surâdea defel.

Fireşte că de îndată ce am ajuns în sfârşit în Philadelphia, mătuşa Nelda le trimise o telegramă tatei şi unchiului Ward, spunându-le că eram amândouă cu ea şi că totul era bine. Le scria cu întârziere pentru că apăruse o mică problemă, se scuza ea, adăugând că le vom explica noi într-o scrisoare despre ce era vorba.

Telegrama avu darul de a-i linişti pe fraţii ei – asta până primiră scrisoarea lui Katie, iar apoi, la distanţă de câteva zile, scrisoarea mea! Aflând ce se întâmplase, fraţii Daniels răspunseră imediat că vor veni personal la Philadelphia să ne aducă acasă. În următoarea ei scrisoare, mătuşa Nelda îi întrebă dacă mai puteam rămâne la ea vreme de câteva săptămâni, până la aniversarea lui Katie. Fraţii ei se învoiră şi se apucară numaidecât să facă pregătiri de călătorie.

40
Vechea fermă

Mătuşa Nelda ne-a arătat tot ce era de văzut în Philadelphia şi am făcut chiar şi o excursie de o zi cu trenul până în New York City. Spre bucuria mea, am avut ocazia să-l mai întâlnesc o dată pe Jeremiah. Într-una dintre scrisorile către sora sa, tata o întreba dacă mai ştie ceva de vechea fermă a familiei. Mătuşa ne arătă şi nouă scrisoarea.

— Unde se află ferma? o întrebă Katie.

— Nu ştiu exact – am văzut-o o singură dată, răspunse mătuşa Nelda. Undeva la ţară, lângă hotarul cu Maryland.

— Acolo trăieşte Rob – în oraşul Hanover.

— Dacă stau bine să mă gândesc, murmură mătuşa, vechea gospodărie Daniels se afla chiar la vest de Hanover. Ce coincidenţă remarcabilă!

— Cui îi aparţine acum ferma? întrebă Katie.

— Nu ştiu. Nu se mai află în proprietatea familiei de ani de zile, încă de pe vremea când trăiau bunicii mei – adică străbunicii voştri. Ei erau quakeri. Stră-străbunicul meu, Elijah Daniels, a venit în America în 1678 pe vasul Shield, împreună cu Woolmanii şi cu John Borton. Pennsylvania era pe atunci o provincie quakeră, căci William Penn primise mare parte din teren printr-un act regal semnat de Carol al II-lea al Angliei şi cumpărase restul pământului de la lordul Berkeley şi de la

ducele de York. Woolmanii şi Bortonii s-au stabilit pe insula Burlington de pe râul Delaware, dar câţiva, mai curajoşi, s-au aventurat puţin mai departe, spre vest, pe urmele marelui Penn, şi aşa au ajuns strămoşii noştri aici, unde şi-au ridicat mica gospodărie. Străbunicii mei aveau opt copii – bunicul era al şaselea. Întrucât n-aveau cum să moştenească toţi ferma, bunicul s-a însurat şi a plecat. Nu sunt sigură câtă vreme a mai rămas ferma în proprietatea familiei. Părinţii noştri ne-au dus acolo o singură dată – pe Rosalind, Ward, Templeton şi pe mine. Dar pe vremea aceea eram cu toţii copii şi, neînţelegând că vedeam primul cămin ridicat de neamul nostru pe pământ american, nu i-am dat mare atenţie.

— N-am putea merge să vedem şi noi ferma? întrebă Katie entuziasmată.

— Nici măcar nu sunt sigură că aş fi în stare s-o găsesc, draga mea. Totuşi, de încercat, am putea încerca.

Peste două zile luam deja trenul într-acolo. Katie fremăta de emoţie. Nu îi scrisese lui Rob de vizita noastră – voia să-i facă o surpriză. Am tras peste noapte la un hotel din York, iar a doua zi ne-am continuat călătoria, sosind în Hanover în prima parte a după-amiezii.

Mătuşa Nelda închirie o brişcă şi, după ce întrebarăm pe cineva unde se află biroul şerifului, o pornirăm într-acolo. Katie dădu buzna înăuntru cu faţa toată numai un zâmbet.

Şeriful Heyes stătea aşezat la birou.

— Domnişoară... Clairborne? făcu el uimit, recunoscând-o.

— Da, eu sunt, răspunse Katie. Bună ziua, domnule Heyes.

— Domnişoară Daniels, adăugă şeriful, zărindu-mă în spatele lui Katie, văd că ţi-ai revenit de pe urma acelei experienţe cumplite.

— Da, domnule şerif, mă simt mult mai bine.

— Rob unde este? întrebă Katie înfrigurată.

— L-am trimis pentru câteva zile în Ellicott City, după care am înţeles că doreşte să le facă o vizită părinţilor săi în Baltimore.

— O, nu! exclamă Katie.

— Știa că veniți?

— Nu, am venit cu alte treburi... dar ne doream să îl întâlnim. Orișicum... domnule Heyes, dânsa este mătușa noastră, Nelda Fairchild.

— Încântat de cunoștință, stimată doamnă, spuse șeriful, după care adăugă: Regret nespus, știu că Rob va fi tare dezamăgit că nu a fost aici, dar după cum v-am zis, e plecat din oraș.

Dezamăgite la rândul nostru, ne luarăm rămas-bun de la șerif și pornirăm, așa cum avuseserăm de gând de la bun început, în căutarea gospodăriei Daniels. Și eu, și Katie trepidam de emoție. Până acum niciuna dintre noi nu stătuse prea mult să se gândească la strămoșii noștri veniți din Anglia sau la faptul că fuseseră quakeri – chit că, știind că familia mamei lui Katie se trage din Pennsylvania, ar fi trebuit pasămite să ne dăm seama.

După mai multe ceasuri de căutări, într-un târziu ajunserăm la o răscruce, unde drumul principal se întretăia cu o cărare lungă de pământ. Văzând numele Daniels gravat pe plăcuța de lemn pe jumătate putrezită de la răspântie, mătușa Nelda trase de hățuri și își roti privirea de jur împrejur. La una dintre fermele răsfirate prin preajmă, un bărbat alb și unul de culoare brăzdau împreună pământul cu un plug tras de cai.

— Cred că aici este, șopti mătușa Nelda.

De emoție, ni se făcu la tustrele pielea de găină.

Mătușa plesni din hățuri și pornirăm încet pe drumeagul de pământ. După un pâlc de copaci, ieșirăm într-un spațiu deschis pe care se înălțau o casă mare de lemn și o șură. Ambele erau părăginite, cu bârne lipsă și geamuri sparte. Păreau părăsite de ani de zile.

Mătușa Nelda fixă îndelung casa, cu gândul departe, apoi oftă.

— Acesta este, fetelor, primul cămin întemeiat de strămoșii voștri quakeri pe pământ american. Aceasta este gospodăria Daniels. Nu sunt sigură cât a mai rămas din clădirea inițială – probabil prea puțin. Dar acesta este locul pe care Elijah Daniels și-a înălțat prima casă după emigrarea în America.

Coborârăm tustrele din brișcă și făcurăm tăcute ocolul casei. Eu încercai să trag cu ochiul pe ferestre, dar la cât erau de murdare geamurile, nu văzui mai nimic înăuntru.

— Veniți să vedeți ce am găsit! ne strigă Katie din cealaltă parte a casei.

Pornirăm repede într-acolo. În fața lui Katie se înălțau opt-zece pietre de mormânt.

— E exact ca la Rosewood, murmură ea.

— Acestea sunt locurile de veci ale familiei Daniels, spuse mătușa Nelda. Uitați... aici zac bătrânul Elijah Daniels și soața lui, Mary... John Daniels, Ezekiel și Eliza Daniels... William și Sarah Daniels... Parcă nici nu-mi vine să cred că stau chiar lângă mormintele lor!

— Păcat că au fost năpădite de buruieni, zise Katie. Ce-ar fi să le curățăm și să...

Tocmai în momentul acela se auziră niște ciocănituri dinspre șură.

— E cineva aici! exclamai eu. Poate că gospodăria nu e, totuși, părăsită.

— Oricine ar fi, interveni mătușa Nelda, probabil că ne va putea spune mai multe despre fermă. Sunt sigură că nu va avea nimic împotrivă să aruncăm o privire în jur.

Cu mătușa în frunte, cotirăm pe după casă și o luarăm spre șură. Lângă jgheabul cu apă era priponit un cal. Zgomotul venea de pe acoperiș, unde un bărbat bătea niște scânduri în cuie.

— Bună ziua! îi strigă mătușa Nelda.

— O... bună ziua și dumneavoastră! răspunse el, coborându-și privirea spre noi. Nu știam că am musafiri.

— Vă cerem scuze de deranj, zise mătușa Nelda. Străstrăbunicul meu a construit prima casă de pe această proprietate, și tocmai le arătam nepoatelor mele gospodăria – sper că nu aveți nimic împotrivă.

— De ce aș avea? răspunse bărbatul. Orișicum, eu nu locuiesc aici. Nu locuiește nimeni aici. Doar că proprietarul se gândește să vândă ferma și m-a angajat să dreg acoperișul șurii.

— Am înțeles.

— Așa că stați și vă uitați liniștite. Dacă vreți, puteți arunca o privire și în casă. Ușa nu-i încuiată.

În casă se mai afla o parte din vechiul mobilier, dar totul era plin de praf, păienjeniș și cioburi de geamuri sparte. De cum pășirăm pragul, Katie se cufundă într-o tăcere de nepătruns și vreme de o oră, după ce ne luarăm rămas-bun de la bărbatul care lucra pe acoperiș și pornirăm înapoi spre Hanover, nu scoase niciun cuvânt. În aceeași seară, am luat trenul spre Lancaster și de acolo un altul până în Philadelphia.

41
Baltimore

Ne-am simţit bine în Philadelphia, la mătuşa Nelda, dar trebuie să mărturisesc că spre sfârşitul şederii noastre acolo ardeam deja de nerăbdare să mă întorc la Rosewood. După atâta vreme petrecută între pereţii unei case de la oraş, îmi venea să-mi iau câmpii, nu alta! Era grozav, nu zic nu, să ai atâtea cărţi la îndemână şi tot timpul din lume ca să stai să citeşti. Mie mi-era însă dor de aerul curat de afară, de lanuri, de păduri, de pâraie, de vaci, de găini şi de porci! Ce mai, abia aşteptam să ajung acasă!

Am făcut încă o vizită la pension. Directoarea ne-a dus peste tot şi ne-a arătat mai multe săli de clasă. Atât eu, cât şi Katie ne uitam cu jind la hărţile de pe pereţi, iar Katie mai că salivă când văzu pianul din sala de muzică şi auzi răzbind de departe acorduri de vioară. Erau atâtea de făcut, atâtea de învăţat!

Directoarea ne invită să luăm prânzul acolo. Atunci ne-am dat seama că, deşi ne aflam în Nord, lucrurile nu erau nici aici chiar atât de diferite cum crezuserăm noi. Ne-am aşezat la masă împreună cu alte câteva fete şi mâncarea ne-a fost servită de nişte negrese tăcute, îmbrăcate în rochii negre cu şorţuri albe. Din când în când, îmi mai aruncau pe furiş câte o privire, dar de vorbit, n-a cutezat să-mi vorbească niciuna. Şcoala avea şi câteva eleve de culoare, puţine la număr, dar acestea stăteau mai mult retrase. Până şi aici exista segregaţie între albi şi negri. Se mai

găsea oare un loc în care să putem conviețui armonios unii cu alții, așa cum trăiam noi la Rosewood?

Cu o săptămână înainte de ziua ei de naștere, când tata și unchiul Ward aveau să vină să sărbătorim cu toții și apoi să ne întoarcem acasă, Katie dădu în sfârșit curs invitației lui Rob de a petrece câteva zile în Baltimore, la casa părinților lui. După ce am condus-o la tren, eu și mătușa Nelda am rămas pentru prima oară singure. Credeam că o să ne simțim amândouă stinghere. Nu știu de ce. Probabil unde că atunci când ești de culoare, te aștepți ca albii să te trateze altfel. Ei, dar nici că trebuia să-mi fac griji în privința mătușii Nelda!

Ne-am simțit grozav împreună. S-a purtat ca o mamă cu mine. M-a învățat să pregătesc prăjiturile preferate ale tatei, m-a ajutat să-mi cos o rochie nouă, m-a dus la biblioteca orășenească și mi-a arătat toate clădirile istorice în care părinții fondatori ai națiunii semnaseră acte importante precum Declarația de Independență și Constituția Statelor Unite ale Americii. Câte lucruri n-am aflat de la ea despre istoria țării și despre cea a neamului Daniels! Și, cu toate că eram pe jumătate neagră, mătușa m-a tratat tot timpul ca pe un membru drag al familiei.

În răstimpuri, cu ochii încărcați de dor, începea a depăna amintiri despre sora ei, Rosalind, și despre mămuca mea. Și așa am ajuns a înțelege că nu doar mama lui Katie o îndrăgise pe Lemuela. O îndrăgise întreaga familie.

Zilele petrecute împreună s-au scurs parcă prea repede și am prins mare drag de mătușa Nelda. Era curioasă să afle mai multe despre felul în care izbutiserăm s-o scoatem la capăt noi, fetele, înainte să ni se alăture tata și unchiul Ward. După ce îi răspundeam la întrebări, se cufunda uneori într-o tăcere plină de alean. Mă întrebam dacă nu-i tânjește cumva și ei sufletul după viața pe care o duceam noi la Rosewood și mă mustra cugetul că nu veniserăm să o vizităm mai repede.

*

Între timp, așa cum mă apropiasem eu de mătușa Nelda, se apropiase și Katie de familia lui Rob Paxton. Îi mai întâlnise o

dată, dar numai fugitiv. De atunci se mai maturizase şi înţelegeau cu toţii că relaţia dintre ea şi Rob era, în mod vădit, una cât se poate de serioasă. Acum că ştia atâtea despre povestea familiei şi despre suferinţa pe care le-o pricinuise moartea surorii lui Rob, nu mai venea în casa lor ca o străină, iar Paxtonii o primiră cu braţele deschise, ca pe una de-a lor.

În seara de dinaintea întoarcerii lui Katie la Philadelphia, cei doi tineri erau singuri în mica bibliotecă de la etajul casei. Katie îşi plimba distrată privirea peste cotoarele cărţilor de pe rafturi.

— „Poveşti cu zâne", citi ea un titlu. Sună interesant. Ai citit cartea?

— Nu, răspunse Rob. E scrisă de un scriitor scoţian pe care l-a descoperit mama cu un an, doi în urmă.

— Aveţi, fără doar şi poate, o mulţime de cărţi.

În cele din urmă, coborâră scările şi ieşiră în grădină.

— Familia mea este de-a dreptul vrăjită de tine, comentă Rob.

Katie zâmbi.

— Au fost cu toţii minunaţi.

— Crezi că ai putea fi vreodată fericită aici... în Nord? întrebă el. Nu că Baltimore ar face parte din Uniune, dar ştii ce vreau să zic – e mai la nord decât Carolina.

— Ştiu şi eu? murmură Katie. În fond şi la urma urmei, neamurile mele se trag din Pennsylvania. După cum ţi-am zis, străbunicii mamei aveau o fermă lângă Hanover, oraşul în care lucrezi tu.

— Încă tot nu-mi vine să cred că s-a nimerit să mergi acolo tocmai când eu eram plecat! exclamă Rob. Tare aş fi vrut să văd casa aceea împreună cu tine.

— Mătuşa Nelda zice că ne tragem din neam de quakeri. Eu însă am trăit toată viaţa în Sud. Rosewood *este* viaţa mea. Nu mă văd plecând vreodată de acolo.

Rob schiţă un zâmbet.

— Mai ştii? Poate c-or avea nevoie de un şerif în Greens Crossing.

— Cel din Oakwood este corupt. Face parte din Ku Klux Klan.

— Atunci poate că ar trebui să mă duc la Oakwood să candidez împotriva lui.

— Mi-a povestit Mayme cum l-ai salvat de la moarte pe domnul acela pe nume Davidson, dar încă tot mă îngrijorează să știu că porți o armă la tine, ripostă Katie. Mă înspăimântă ce s-ar putea întâmpla.

— Atunci presupun că va trebui să găsim o altă soluție. Nu mai e o taină, domnișoară Clairborne, că inima mea îți aparține. Am doar nevoie de un răgaz să mă gândesc cum ar fi cel mai bine... pentru tine și pentru noi toți. Tot ce îți cer, Katie, este să ai puțină răbdare.

— Voi avea, Rob. Am încredere în tine.

O luă în brațe, ea îl înlănțui la rându-i și rămaseră îmbrățișați așa vreme îndelungată, într-o tăcere plină de mulțumire.

Nu aveau nevoie de termene și condiții. De acum, inimile lor băteau ca una. Iar deocamdată, asta era de ajuns.

42
Lacrimi de despărțire

La aniversarea de 20 de ani a lui Katie am ținut o petrecere festivă și amuzantă. Cu ajutorul mătușii Nelda, am pregătit un tort mare pe care l-am ornat, după cum mă învățase ea, cu glazură, frișcă și tot felul de bomboane colorate. A ieșit o frumusețe de tort, zău așa! Și am petrecut cu toții de minune, cu cântec și voie bună.

Totuși, pe de o parte eram și nițel triști, căci știam că în curând o să ne despărțim și că poate nicio revedere n-are să mai fie vreodată la fel. Așa-i, bag seama, la orice zi de naștere – te năpădesc fel și fel de gânduri. Când le-am povestit de primele noastre aniversări sărbătorite la Rosewood, ceilalți ne-au compătimit pasămite. Ci Katie și cu mine ne aminteam cu drag și bucurie de clipele acelea. Cu toate câte se întâmplaseră în ultima vreme, ne maturizaserăm amândouă... parcă prea repede. Poate că ne întrista gândul că în viață apar neîncetat schimbări neprevăzute. Unele sunt îmbucurătoare, dar odată cu acelea vin deopotrivă încercări și suferințe, după cum o știam prea bine. Iată deci că, deși petreceam, eram cu toții conștienți de despărțirile și schimbările ce aveau să vie mai repede decât ne doream noi.

Primele despărțiri avură loc chiar a doua zi.

Rob, care venise la petrecere, luă trenul de dimineață ca să se întoarcă la Hanover.

Katie vărsă lacrimi fierbinţi.

În după-masa aceleiaşi zile, plecă şi Jeremiah. Trebuia să se întoarcă la locul său de muncă din Delaware.

— Spune-i lu' tătuca şi lu' Josepha că m-oi înturna luna care vine, îmi zise el. Pân' atunci oi avea destui bani puşi deoparte. Şi, dom' Templeton, adăugă el, întorcându-se spre tata, stai liniştit c-am să viu şi la cules.

— Îţi mulţumim, Jeremiah, răspunse tata. Aceasta are să fie cea mai importantă recoltă pe care am avut-o vreodată la Rosewood.

— Zisu-mi-a tătuca într-o scrisoare. Fii pe pace, dom' Templeton: oi fi acol' ş-om strânge tăt bumbacu' cela.

— Eşti un flăcău de nădejde, Jeremiah.

— La întoarcere, vezi să nu te aşezi în vreun vagon din acelea care se desprind de restul trenului! glumi unchiul Ward.

— Mi-oi da silinţa, dom' Ward.

În cele din urmă, Jeremiah veni la mine, mă îmbrăţişă şi schimbarăm câteva cuvinte în şoaptă. Apoi îl privii, înlăcrimată, cum se duce.

În dimineaţa următoare, unchiul Ward, Katie şi cu mine ne-am început lungul drum spre casă. Năstruşnică mai e viaţa! Câtă vreme fuseserăm despărţiţi, ne topiserăm unii de dorul celorlalţi. Acum eram din nou împreună tuspatru şi, totuşi, aveam impresia că asta nu mai e de ajuns – ceva lipsea. Ştiam prea bine ce. Lui Katie îi lipsea Rob, iar mie, Jeremiah. Vieţile noastre se împleteau de acum cu ale lor şi, fără ei, nu ne mai simţeam întregi. Familia noastră creştea. Cred că tata şi unchiul Ward o simţeau la rândul lor, chit că ei se gândeau nu atât la Jeremiah şi Rob, cât la mătuşa Nelda. Legătura dintre cei doi fraţi şi sora lor era mai strânsă ca niciodată. Templeton şi Ward fuseseră burlaci toată viaţa, iar Nelda era văduvă. Ani de zile nu ştiuseră mai nimic unii de alţii. Acum însă, pe măsură ce înaintau în vârstă, deveneau din ce în ce mai conştienţi de dragostea adâncă pe care şi-o purtau ca fraţi.

Ci uneori fraţii şi surorile nu prea se pricep a vorbi despre lucrurile acestea. Aşa se face bunăoară că, atunci când ne adunarăm cu toţii pe veranda mătuşii Nelda să ne luăm rămas-bun, cei trei se îmbrăţişară, spunându-şi vorbe aparent banale precum: „Ai grijă de tine". De fapt, ceea ce îşi spuneau ei, fără cuvinte, era: „Te iubesc".

O îmbrăţişarăm şi noi, fetele, iar mătuşa Nelda ne sărută pe amândouă cu căldură. Descoperiserăm în ea nu doar o mătuşă, ci şi o prietenă de suflet. Ştiam că o să-i simţim lipsa.

După ce urcarăm tuspatru în trăsură şi unchiul Ward le strigă celor doi cai s-o ia din loc, mătuşa Nelda se întoarse cu spatele şi intră, plângând, în casă.

În prima zi a călătoriei am fost cu toţii tăcuţi, fiecare adâncit în gândurile sale. În cea de-a doua zi ne-a revenit cheful de vorbă şi până într-a treia tăifăsuiam deja voioşi, la fel ca odinioară. Chit că Rob, Jeremiah şi mătuşa Nelda nu erau niciodată departe de gândurile noastre, ne bucuram pur şi simplu să fim din nou împreună tuspatru.

Drumul până acasă a durat şase zile.

— Ei, nu ne mai ţineţi în suspans! exclamă tata într-o zi. Spuneţi-ne ce aţi hotărât.

— În ce privinţă? întrebai eu.

— Vreţi să mergeţi la şcoala aia de fete din Philadelphia?

Eu şi Katie ne uitarăm una la alta.

— Nu, unchiule Templeton, nu vrem, răspunse ea.

— Cum aşa? Nu v-a plăcut pensionul?

— N-aş putea spune că nu ne-a plăcut... dar se pare că oriunde am merge, ne este greu să ne găsim locul. Cum a fost pe tren, bunăoară – când ne văd împreună, oamenii se uită chiondorâş la noi. Nu le place să vadă că o fată albă şi una de culoare pot fi cele mai bune prietene. Mi-aş dori, nu zic nu, să studiez istorie, geografie, muzică şi literatură. Dar, după toate prin câte am trecut împreună Mayme şi cu mine, a învăţa regulile etichetei şi

cum să te îmbraci şi să aşezi argintăria la o cină simandicoasă nu mi se pare a fi tocmai o necesitate.

Tata dădu din cap, apoi se uită la mine.

— Ce încearcă ea să zică, intervenii eu, este că, după cele două vizite pe care le-am făcut la pension, am ajuns amândouă la concluzia că Rosewood este căminul nostru şi că acolo suntem mai fericite ca în orice altă parte.

Tata şi unchiul Ward aduseseră toate cele necesare pentru călătorie şi de-a lungul drumului am înnoptat sub cerul liber şi am gătit la foc de tabără. La cât eram de strâmtoraţi în momentul acela, nu ne permiteam, vezi bine, să tragem la hotel! La drept vorbind, nu ne-ar fi dat mâna nici să cumpărăm biletele de tren până în Philadelphia, dar tata şi unchiul Ward stăruiseră. Orişicum, până la cules eram nevoiţi să ne drămuim fiece bănuţ.

— La ce te-ai referit, unchiule Templeton, întrebă la un moment dat Katie, când i-ai spus lui Jeremiah că aceasta este cea mai importantă recoltă pe care am avut-o vreodată la Rosewood?

Tata şi unchiul Ward se uitară unul la altul, întrebându-se parcă din priviri dacă să ne spună ori nu adevărul.

— Stăm cam prost cu banii, Kathleen, răspunse tata în cele din urmă.

— Din cauza impozitelor?

— Mda, în mare parte.

— Dar le vom achita cu banii câştigaţi pe bumbac.

— Probabil. Dar preţurile s-ar putea să scadă. Şi... nu suntem pe deplin siguri că domnul Watson are să ne poată cumpăra tot bumbacul.

— De ce să nu ni-l cumpere?

— S-ar putea să aibă prea mult. Anul acesta se prevăd recolte uriaşe în tot ţinutul. În fine, miza e mare şi nu se ştie ce probleme pot să apară.

— Mă sperii, unchiule Templeton. Pari atât de serios!

— Am toate motivele să fiu, Kathleen.

Tata trase adânc aer în piept, apoi adăugă:

— Când am venit la Rosewood, plantația era înglodată în datorii. Mai ții minte?

Katie încuviință din cap.

— De nevoie, continuă tata, încet-încet am ajuns iar datori vânduți.

— Știu că avem plăți restante, dar cu siguranță că situația n-are cum să fie chiar atât de gravă...

— Ba este, Kathleen. Așa-s datoriile: se tot adună până ce ajung să te mănânce de viu. Pe scurt, totul depinde de recolta aceasta. Dacă nu vom avea o recoltă mănoasă, n-o s-o putem scoate la capăt.

Katie și cu mine ne uitarăm îngrijorate una la alta. Habar nu avuseserăm că lucrurile stăteau chiar atât de prost.

— Iată de ce, adăugă tata, încercând să pară vesel, va trebui să-i dăm zor și să culegem tot bumbacul înainte să înceapă ploile și să sperăm că aceasta are să fie cea mai bogată recoltă din câte am avut vreodată.

— Va fi, unchiule Templeton, sunt sigură că va fi. Rosewood a mai trecut și prin alte momente de cumpănă și de fiecare dată am reușit să ieșim cumva la liman.

Tata și unchiul Ward nu mai spuseră nimic. Erau amândoi îngândurați. La ce se gândeau, n-aveam însă cum s-o știu.

43
Vremea culesului

Am ajuns în cele din urmă la Rosewood.

Ce bine era să fim iar acasă! Totul arăta grozav. Cerealele și bumbacul creșteau viguroase și dese. Mai că uitasem cât de drag îmi era locul acesta. Katie era, în mod vădit, la fel de încântată ca mine. Ce ne-am mai bucurat să-i revedem pe Henry și pe Josepha! Le-am dat fiecăruia câte o îmbrățișare din partea lui Jeremiah și le-am împărtășit vestea cea bună: că în curând se va întoarce și el acasă.

Unul dintre primele lucruri pe care le-am făcut după sosirea la Rosewood a fost să le scriem – eu lui Jeremiah, și Katie, lui Rob. În seara aceea, ne-am dus amândouă la culcare cu degetele înnegrite de tuș!

Luna iulie veni și trecu, iar bumbacul și grâul creșteau văzând cu ochii sub razele calde ale soarelui de vară.

Jeremiah se întoarse la Rosewood la începutul lui august – spre bucuria tuturor, dar mai ales a mea! – și, pentru prima oară după vreme îndelungată, îmi vorbi deschis despre căsătorie. Totuși, am ales să nu împărtășim nimănui planurile noastre. Nici măcar lui Katie nu i-am vorbit despre asta. Nu că ar fi fost un secret – era pur și simplu o hotărâre care ne privea doar pe noi doi. După ce așteptaserăm atâta amar de vreme – nouă,

cel puţin, aşa ni se părea! – nu voiam să facem anunţul până nu eram siguri. Aşa că am păstrat tăcerea.

Ne gândeam că poate cel mai bine ar fi să ne căsătorim după culesul recoltei – după ce datoriile au să fie plătite, Rosewood va fi trecut hopul şi toată lumea va răsufla uşurată. Cu banii pe care îi câştigase în Nord, Jeremiah zicea că om putea pune la punct coliba în care locuise înainte împreună cu tată-său şi că, odată ce o să ne mutăm noi acolo, om avea cu ce trăi un an, dacă nu chiar mai mult. Iar apoi, de-a fi nevoie, s-a duce iar să muncească niscaiva luni în Delaware.

Spre sfârşitul lunii, tata, unchiul Ward şi Henry începură a cerceta câmpurile de bumbac zi de zi, să vadă când ne putem apuca de cules. Ştiind că Henry avea cea mai mare experienţă în domeniu, aşteptau să dea el verdictul. Pregătiseră deja căruţele, cutiile de ambalat, şi făcuseră loc în şură ca să avem unde depozita bumbacul în caz că ploua. Totul era pregătit. Nu trebuia decât să aşteptăm să fie bumbacul gata de cules.

Între timp, tata şi unchiul Ward mai făcură câteva vizite la bancă. Domnul Taylor îi presa în privinţa banilor, dar ei stăruiau în a-i spune că recolta va pune capăt problemei. Şi, de parcă datoria către bancă n-ar fi fost de ajuns, în scurtă vreme deveneau scadente şi impozitele.

Am avut însă cu toţii parte şi de o surpriză plăcută. Cu puţin înainte de începutul culesului, numai ce ne-am trezit în prag cu nimeni alta decât... mătuşa Nelda! Luase trenul până la Charlotte, iar acolo închiriase o şaretă cu care îşi continuase drumul până la Rosewood. Părea oarecum schimbată – mai hotărâtă decât o văzusem vreodată. Îşi chemă fraţii în salon şi le spuse aşa:

— Ştiu că treceţi prin dificultăţi financiare. Mi-am dat seama din cele spuse de voi şi de fete. Nu vă faceţi griji – nu e nimic ruşinos în asta. Voi sunteţi toată familia care mi-a mai rămas. Orice s-ar întâmpla, vă stau alături. Iată-mă, dar, aici să pun umărul la cules împreună cu voi toţi. N-am cules în viaţa mea bumbac, aşa că va trebui să-mi arătaţi voi cum se face. Totuşi,

două mâini în plus n-au cum să nu fie de folos, chiar și dacă numai la pregătitul meselor. Nu mă deranjează să fac bășici în palme atâta vreme cât asta ar putea salva plantația de la ruină. Suntem, doar, o familie.

Aceea a fost prima oară când l-am văzut pe unchiul Ward emoționat până la lacrimi. A ieșit din salon lăcrimând și ștergându-se la ochi. Gestul mătușii Nelda însemna enorm pentru el. Din momentul acela, cei doi frați și sora lor au devenit cei mai buni prieteni. Și-ar fi dat și viața unul pentru altul. După ce petrecuseră atâția ani despărțiți... era de-a dreptul minunat să îi vezi atât de apropiați!

Mai apoi am aflat că mătușa Nelda le mai spusese ceva.

— Nu sunt o femeie bogată. După moartea lui Horace, am rămas cu o seamă de datorii și abia am reușit să păstrez casa și un mic cont de investiții. Cu ajutorul acestuia și al banilor pe care îi câștig din cusut, am izbutit să achit toate datoriile, inclusiv creditul ipotecar, și să trăiesc confortabil. Orișicum, înainte să plec, mi-am scos toți banii din cont. Consider că acum aveți mai multă nevoie de ei decât mine.

Spunând acestea, scoase câteva bancnote din portofel și le puse pe masă.

— Sunt doar 115 dolari. Dar sunt ai voștri.

Cei doi frați se uitară la ea năuciți.

— Ai fi tu dispusă să faci una ca asta... pentru noi – doi frați netrebnici de care n-ai știut nimic ani în șir?...

— Nicio familie nu e perfectă, Ward. Dar frații se iartă unii pe alții și își stau alături la greu. Da, vreau să vă dau banii aceștia.

Până să apuce ei a mai spune ceva, Nelda își luă cele două valize și urcă la etaj, instalându-se în fosta cameră a Josephei.

În aceeași seară, Katie îi scrise lui Rob o scrisoare lungă, relatându-i tot ce știa și motivul pentru care venise mătușa să ne ajute la cules. Ce i-a scris, nu știu exact, dar i-a dat pesemne de înțeles că situația era gravă – cum fusese pe vremea în care aproape că pierduserăm plantația din pricina datoriilor – și că urma să muncim cu toții din greu la culesul recoltei.

Într-o zi zăpuşitoare de la începutul lui septembrie, după o vizită la domnul Thurston, tata şi unchiul Ward se întoarseră cu vestea că slujbaşii acestuia aveau să se apuce de cules chiar pe parcursul săptămânii şi că – lucru ciudat, adăugă tata zâmbind pe sub mustaţă – îl găsiseră pe vecinul nostru stând de vorbă cu doamna Hammond.

În cele din urmă, veni şi ziua mult aşteptată. Henry anunţă la cină că bumbacul e gata de cules. A doua zi dimineaţă ne şi puteam apuca de treabă.

A doua zi, când m-am trezit şi m-am uitat pe fereastră, deşi soarele încă nu răsărise, l-am văzut pe tata făcând ultima inspecţie a câmpurilor de bumbac. Henry şi unchiul Ward înhămau caii la prima căruţă pe care aveau să o ducă afară pe câmp.

Apoi, imediat după micul dejun, începu culesul – culesul celei mai importante recolte din câte avuseserăm vreodată la Rosewood.

44
Ni se alătură încă un culegător

În Hanover, Rob Paxton citea pentru a doua oară scrisoarea pe care o ţinea în mână, când intră în birou şeriful Heyes.

— Veşti bune? întrebă el.

— Nu sunt prea sigur, murmură Rob îngândurat. E o scrisoare de la domnişoara Clairborne. A sosit vremea culesului la Rosewood şi...

Trase gânditor aer în piept, după care întrebă:

— Aţi cules vreodată bumbac, domnule şerif?

— Nu. De ce întrebi?

— Ştiu şi eu?... Am impresia că le-ar prinde bine încă un culegător. V-aţi putea lipsi o vreme de mine, domnule şerif? Aş vrea să mă duc să îi ajut.

— Cât timp preconizezi că ai să fii plecat?

— O lună, două. Nu ştiu cât durează să culegi o recoltă de bumbac.

— Dacă socoteşti că e de datoria ta, du-te liniştit. Eşti un om valoros şi, decât să te pierd, prefer să te las să pleci. La cât de liniştite sunt acum treburile prin oraş, am să mă descurc o vreme şi singur. Până una, alta, fii bun şi trimite telegrama asta.

Peste câteva minute, Rob păşea deja pragul oficiului telegrafic.

— Bună ziua, domnule Evans. Aţi reuşit să vindeţi ferma?

— Încă nu, răspunse bărbatul. Aştept cumpărătorul potrivit.

*

De acum trebuia, bag seama, să ne fi obişnuit cu surprizele.

Şi totuşi, în cea de-a treia zi de cules, când călăreţul sosi la Rosewood, am rămas cu toţii năuciţi. Cu toate că tata îl văzu primul, în clipa următoare, Katie fu cea care slobozi un ţipăt de bucurie, după care, ieşind în grabă pe marginea câmpului, tăbărî pe noul venit, cât pe ce să-l doboare din şa.

— Rob... Rob!

— Aş zice că se bucură să te vadă, tinere Paxton, râse tata, apropiindu-se în spatele ei.

Rob descălecă şi o strânse pe Katie în braţe.

— Ce faci tu aici? îl întrebă ea entuziasmată.

— Am o chestiune... de fapt, două chestiuni de discutat cu diverşi membri ai familiei voastre de la Rosewood şi m-am gândit că ar fi cel mai bine să discutăm despre ele faţă în faţă.

— Doamne... nu-mi vine să cred că eşti aici! îi dădu Katie înainte.

— Unu la mână, am socotit că v-ar prinde bine o mână de ajutor la strânsul bumbacului. Dar pare-se că am ajuns prea târziu, adăugă el, aruncând o privire spre câmp. Văd că aţi început deja culesul.

— Doar de trei zile, îl linişti Katie.

— Orişicum, fiule, este un gest foarte nobil din partea ta, interveni tata. Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc... Şi sora mea a venit tocmai din Philadelphia – ai cunoscut-o pe Nelda.

— Da, sigur că da... Se află încă aici?

— Da, a venit şi ea să ne ajute la cules. Iar acum că s-a întors şi Jeremiah acasă... împreună cu tine, suntem cu toţii – dacă o convingem şi pe Josepha să ni se alăture... Ia să vedem... nouă culegători – mai mulţi ca niciodată! Ce mai, anul acesta culesul va fi floare la ureche!

— Grozav. Mă bucur să pot fi de ajutor.

— Ce zici, Kathleen – îl lăsăm să stea la colibă, împreună cu Jeremiah?

— O, da... da! strigă Katie încântată. Doamne, Rob... sunt atât de fericită că ești aici! Parcă e prea frumos să fie adevărat!

— Ei bine, noi tocmai ne pregăteam să facem o pauză de masă, spuse tata. Așa că poftește, Rob, înăuntru, să iei prânzul împreună cu noi, iar apoi Jeremiah are să te însoțească până la colibă. Ai cules vreodată bumbac?

— Nici măcar o singură dată.

— Mare parte dintre noi ne aflam în aceeași situație în urmă cu câțiva ani. Iar acum suntem cu toții experți – nu-i așa, Kathleen?

— Știu și eu, unchiule Templeton? Henry culege și acum de trei ori mai mult bumbac decât oricare dintre noi... Sau, mă rog, cu excepția lui Mayme – că și ea culege repede.

În după-masa aceea, Katie nici că își mai încăpea în piele de fericire în timp ce culegea bumbacul de la Rosewood cu Rob alături. Acum ea era, vezi bine, culegătorul cu experiență care îi arăta lui ce și cum să facă, întocmai cum o învățasem eu odinioară pe ea.

Împărțiți pe grupulețe, lucram sporovăind voioși de-a lungul șirurilor – tata și unchiul Ward împreună cu mătușa Nelda, Katie împreună cu Rob, Henry împreună cu Josepha, iar eu împreună cu Jeremiah. Frații Daniels îi împărtășeau cu desfătare tainele culesului surorii lor, iar Katie, lui Rob, de parcă ar fi cules tustrei bumbac de când lumea și pământul.

Ca de obicei, începutul culesului a fost mai anevoios, dar după câteva zile, timp în care ne-am intrat în ritm, căruțele au început să se umple văzând cu ochii.

45
O discuție despre viitor

În seara aceea, Katie și cu mine ne-am retras în odaia ei. N-o mai văzusem nicicând atât de emoționată! Rob rămăsese la parter să stea de vorbă cu mătușa și cei doi unchi ai ei. Am încercat noi să tragem cu urechea, dar degeaba – nu desluşeam ce își zic.

— Oare despre ce-or fi vorbind? întrebai eu cu un zâmbet poznaş.

— Of... nu ştiu! se tângui Katie, chit că de la cină, când îl auzise pe Rob spunând că are ceva important de discutat cu mătuşa Nelda şi cu fraţii ei, radia toată, nu alta.

Într-un târziu, se auzi de jos glasul tatei.

— Fetelor, ce-ar fi să veniţi şi voi aici? ne strigă el de la baza scării. Ne-aţi înnebunit cu chicotelile voastre, nu alta! Parcă aţi fi două fetiţe sturlubatice!

Katie nici că avu nevoie de încă o invitaţie. Se avântă pe trepte în jos, coborând câte trei odată!

— Rob a avut să ne spună câteva lucruri, începu tata. După cum ştiţi deja, şi-a luat un concediu de o lună ca să ne ajute la cules. Noi i-am zis că îi suntem recunoscători şi că este bine-venit să rămână la Rosewood cât doreşte el.

Tata îşi plimbă privirea peste noi toţi, apoi adăugă:

— Dar acesta nu e singurul lucru de care a vrut să discute cu noi tânărul Paxton. Nu-i aşa, Ward?

— Aşa-i, frate.

— Vrei să le spui tu despre ce este vorba? întrebă tata.

— Nu, zi-le mai bine tu.

— Nu cred că s-ar cuveni... E o chestiune personală.

— Ce-ar fi să le spui tu, Nelda? o întrebă unchiul Ward pe sora lor.

— Nu, eu nu sunt în măsură s-o fac, răspunse ea zâmbind.

— Hm... cel mai bine cred că ar fi să le spui chiar tu, Rob, zise tata mucalit, făcându-i cu ochiul.

Rob zâmbi şi se uită în ochii lui Katie.

— N-ai vrea să facem o plimbare? o întrebă el. E o seară frumoasă. Cred că de acum o fi răsărit şi luna.

Zicând acestea, o conduse până la uşă şi ieşiră împreună afară.

Mă întorsei întrebătoare spre tata, unchiul Ward şi mătuşa Nelda.

— Ei bine?...

— Ei bine... ce? făcu tata.

— N-aveţi de gând să-mi spuneţi?

— Ce anume?

— Of, tată, zău aşa! Ce v-a zis Rob!

— Cred că ar fi mai bine s-o întrebi pe Katie.

*

Katie şi Rob păşiră în seara liniştită şi se îndepărtară de casă şi de şură, lăsând încet în urmă freamătul animalelor din gospodărie. Pacea înserării îi învălui ca o mantie. Singurul zgomot care se auzea era cântecul greierilor dinspre copacii de pe malul râului.

Cum se plimbau ei aşa, Rob o luă pe Katie de mână.

— Ai mâinile aspre, spuse el.

— Îmi cer scuze... e din cauza bumbacului.

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze – mi se pare de-a dreptul minunat. Vă admir pe toţi – îndeosebi pe tine şi pe Mayme – pentru sârguinţa cu care munciţi.

— Peste o săptămână şi mâinile tale au să fie aspre şi pline de băşici.

— Am s-o consider o onoare dacă, aducându-mi astfel aportul, am să vă pot ajuta să vă achitaţi impozitul.

— Unchii mei ţi-au vorbit despre asta?

Rob încuviinţă din cap.

— Dragii de ei..., murmură Katie. Nici că mi-aş putea dori nişte unchi mai buni! Au ajuns să iubească plantaţia aceasta la fel de mult ca mine.

— Mi-am dat seama.

— Când te gândeşti că la început nu eram aici decât eu şi Mayme... Doamne, câte s-au schimbat între timp! Pe atunci nu eram decât nişte copile. Şi uită-te la noi acum... Suntem aproape femei în toată firea.

— Chiar *sunteţi* femei în toată firea.

— Probabil. Dar încetăm oare vreodată să ne simţim copii?

— Bănuiesc că sunt şi eu prea tânăr ca să ştiu răspunsul la această întrebare.

— Eşti, totuşi, mai mare ca mine.

— Am doar 23 de ani.

— Poftim, asta înseamnă că eşti cu trei ani mai vârstnic decât mine. Şi ai făcut deja atâtea lucruri curajoase şi palpitante!

— Şi ceea ce aţi făcut tu şi Mayme nu crezi că a fost curajos şi palpitant?

— Ştiu şi eu? răspunse Katie zâmbind. Poate curajul e mai uşor de remarcat la alţii. La vremea aceea bunăoară, peripeţiile prin care am trecut împreună cu Mayme nu mi s-au părut atât palpitante, cât înfricoşătoare. După ce ţi-am citit scrisoarea, mi-am zis că eşti un om curajos. Nu doar în fapte, ci şi în gândire – în felul în care te-ai rugat pentru domnul Teague şi ai căutat să afli voia lui Dumnezeu în ceea ce te priveşte. Sau, mă rog... Tu nu crezi că şi gândirea poate fi curajoasă?

— Mărturisesc că nu mi-am pus niciodată întrebarea asta, răspunse Robert, dar acum că ai adus vorba... da, cred că ai dreptate. Îţi trebuie curaj ca să poţi sparge anumite tipare de gândire.

Katie inspiră cu nesaţ aerul înmiresmat.

— Nu-i aşa că e minunat? exclamă ea. Nimic nu se compară cu o seară de vară.

— Acum înţeleg de ce iubiţi cu toţii locul acesta. E atât de plăcut şi de liniştit aici!

— Aşa e acum. Din păcate, însă, n-avem mereu parte de linişte şi de pace, ripostă Katie. Oamenii din ţinut – sau, mai bine zis, o parte din ei – continuă să ne hărţuiască.

— Din ce cauză?

— Mulţi nu privesc cu ochi buni felul în care trăim noi la Rosewood.

— Ai pomenit la un moment dat de Ku Klux Klan. E adevărat ce se spune despre ei – că ard cruci în iarbă şi spânzură oameni? Unde trăiesc eu nu s-au întâmplat niciodată asemenea grozăvii.

— Mayme are şi acum o cicatrice în locul unde i-au strâns ştreangul de gât când au încercat s-o spânzure. Pe Jeremiah l-au scos târâş din şură chiar sub ochii noştri şi l-au dus la spânzurătoare. N-am să uit cât trăiesc noaptea aceea de coşmar. Unchiul Templeton şi unchiul Ward l-au salvat în ultima clipă. Ţi-aş putea arăta locul din faţa casei unde o poteră de-a Klanului a dat foc unei cruci în iarbă. Copilaşul sărmanei Emma a fost înecat din ordinul unuia dintre cei mai influenţi plantatori din partea locului. Anul trecut, când a fost incendiat grajdul cu chirie din Greens Crossing, Henry era cât pe ce să ardă de viu. Şi, după cum ţi-am spus, şeriful din Oakwood face şi el parte din Klan. E groaznic de ce sunt în stare oamenii aceştia.

— Şi de ce mai rămâneţi aici?

— Pentru că acesta este căminul nostru. Unde altundeva să ne ducem? Nu mi-am dorit niciodată să mă mut în altă parte. Trăiesc la Rosewood de când mă ştiu.

Katie oftă abătută.

— Totuşi, după ce i s-a întâmplat lui Mayme în drum spre Philadelphia, continuă ea, mărturisesc că mă întreb uneori ce ne mai ţine aici. De ce am mai răbda toate nedreptăţile astea? Fireşte, cel mai mult au de suferit Mayme, Jeremiah, Henry şi Josepha.

Uneori mă cuprinde furia când văd cum sunt tratați. Ce viitor ar putea avea ei aici, știind că lumea îi privește cu dispreț – și asta doar pentru că sunt de culoare? Mayme este o ființă minunată și merită mai mult de atât. Uneori îmi spun că toate strădaniile noastre sunt în zadar, căci atitudinea localnicilor n-are să se schimbe, probabil, niciodată. În loc să se îndrepte, situația pare să se înrăutățească de la un an la altul. Oamenii au inimile pline de ură și nu înțeleg de ce.

— *Tu*... te vezi trăind în altă parte? întrebă Rob.

— Adică... departe de Mayme și de toți ceilalți?

— Da.

— Nu. De ce mi-aș dori una ca asta?

— Păi... dacă drumurile voastre s-ar despărți... Vreau să zic, până acum tu și Mayme ați împărțit totul, v-ați petrecut fiecare clipă împreună... dar dacă lucrurile nu pot rămâne așa la nesfârșit? Dacă vine o vreme în care Dumnezeu are să vă îndrepte pașii în direcții diferite? Atunci ce ai să faci?

— La ce te referi când zici „direcții diferite"?

— La faptul că, după ce vă veți mărita, fiecare dintre voi va avea familia ei... viața ei.

Katie își simți inima bubuind în piept.

— Ce încerc eu să spun, continuă Rob, e că vreau să îmi petrec viața alături de tine... Că te iubesc și îmi doresc să fii soția mea.

Lui Katie i se tăie respirația.

— Katie, te întreb dacă vrei să te căsătorești cu mine.

— O, Rob! suspină ea, cu ochii înotând în lacrimi.

Rob îi cuprinse umerii cu brațul și o trase aproape de el. După ce își reveni un pic, Katie murmură:

— Despre asta vorbeai cu mătușa și cu unchii mei?

— Da. Ei sunt tutorii tăi legali. Întâi trebuia să le cer dânșilor permisiunea.

— Și ei ce au spus?

— Mi-au dat... ba nu – *ne*-au dat binecuvântarea lor.

— Mă bucur. Știu că te plac tustrei.

— Acum câteva luni, când erai în vizită la părinții mei, te-am rugat să ai puțină răbdare. Și ai avut. Atunci ți-am spus că țin foarte mult la tine. Acum doresc să îți declar, din toată inima, că te iubesc, Kathleen Clairborne. Vrei să fii soția mea?

— O, da, Rob! Din toată inima... da!

Câtă vreme s-au mai plimbat după aceea, învăluiți de o fericire profundă ce nu avea nevoie de cuvinte, n-o știa nici unul, nici celălalt. Luna, care la începutul plimbării lor abia se ițise la orizont, era deja sus pe cer. De pe malul râului o luară ca prin vis înapoi spre pădure, lăsând în urmă cântecul răsunător al greierilor. Într-un târziu, Katie fu cea care rupse încântătoarea tăcere.

— De aceea mă întrebai de Rosewood, și de viitor, și dacă aș fi fericită în altă parte?

— Firește, răspunse Rob. Asta e întrebarea care m-a frământat de la bun început. Realitatea este că ducem vieți diferite și complet separate – tu aici, în Carolina de Nord, iar eu hăt, în Pennsylvania. Ce-i de făcut?

— Cândva m-ai întrebat dacă mi-ar plăcea să fiu soție de şerif. Mai ții minte?

— Sigur că da.

— Ei bine, acum te întreb eu pe tine: n-ai vrea să fii soțul unei stăpâne de plantație?

Luat pe nepregătite, Rob făcu ochii mari.

— *Eu*... fermier?... Să îmi trăiesc tot restul vieții muncind pământul și îngrijind de animale?...

Katie izbucni în râs.

— Să știi că e o viață frumoasă.

— Rosewood chiar este a ta?

— Nu tocmai. Plantația a aparținut, desigur, părinților mei, dar mama i-a cedat dreptul de proprietate unchiului Ward, iar el a insistat să fim trecuți titulari tuspatru – el, unchiul Templeton, Mayme și cu mine. Așa că, în cele din urmă, presupun că Rosewood ne va reveni mie și lui Mayme. Am trăit mereu cu convingerea că, după ce ne vom căsători, vom construi încă o casă și vom rămâne cu toții aici.

— Dar nu îţi dai seama cât de periculos ar fi? O familie de albi şi una de negri, trăind împreună pe aceeaşi plantaţie... Localnicii nu vor accepta poate niciodată aşa ceva.

— Speram că au să se mai îndrepte lucrurile. Puneam ostilitatea lor pe seama războiului şi îmi spuneam că în cele din urmă vor reveni la sentimente mai bune.

— Dar chiar tu ai spus cu gura ta că situaţia s-a înrăutăţit.

— Aşa este. Ce mai, mă contrazic singură! Ei, dar ce poţi aştepta din partea unei fete care tocmai a fost cerută în căsătorie? râse Katie îmbujorată.

— Albii din Sud s-ar putea să nu-i accepte *niciodată* pe cei de culoare drept cetăţeni liberi, egali cu ei. Problemele cu care vă confruntaţi aici, la Rosewood, mă îngrijorează profund şi nu sunt sigur că vreau să îmi întemeiez un cămin într-un loc în care există atâta animozitate între rase.

— Şi atunci ce crezi că ar trebui să facem, Rob?

— Nu ştiu, Katie. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să te iau de lângă familia ta. În acelaşi timp însă, aş face tot ce îmi stă în puteri să te feresc de pericole. Dacă voi putea face asta la Rosewood, rămâne de văzut. Încă nu ştiu dacă îmi surâde ideea de a fi bărbatul unei plantatoare, adăugă el zâmbind. Ce se întâmplă bunăoară dacă, după culesul bumbacului, are să mi se acrească de muncile câmpului?

Katie pufni în râs.

— Îţi promit, Rob, că n-are să ţi se acrească. Ba dimpotrivă, are să-ţi placă la nebunie. Nu este nimic mai satisfăcător decât culesul recoltei! Culesul propriu-zis nu e, desigur, nici uşor, şi nici plăcut. Năduşeşti ore în şir sub soarele zăpuşitor, te dor toţi muşchii, iar şirurile de bumbac se întind parcă la nesfârşit. E o muncă înfiorător de monotonă şi fiecare ghemotoc de bumbac ţi se pare de-a dreptul insignifiant. Dar, puse laolaltă, ghemotoacele formează încetul cu încetul un funt... şi apoi sute de funţi până ce ajungi să umpli o căruţă întreagă şi isprăveşti de cules tot bumbacul de pe o tarla şi treci la următoarea... şi tot aşa, iar şi iar. Ei, dar când dai gata şi ultimul câmp, simţi o fericire,

o bucurie şi o mulţumire fără margini, căci ceea ce ai plantat a crescut sub ochii tăi şi a dat roade. Şi atunci îţi vine să strigi: „Iubesc locul acesta, iubesc viaţa aceasta!"

Rob se întoarse spre ea şi îi privi chipul la lumina lunii. Katie radia toată.

— Măi să fie, exclamă el, tu chiar *eşti* o plantatoare sadea! Ţi-e dragă viaţa pe care o duci aici, nu-i aşa?

— Da, Rob, mi-e dragă. Şi are să-ţi fie şi ţie. Nu e nimic mai frumos şi mai curat decât să îţi câştigi traiul cu sudoarea frunţii, făcând pâine şi brânză şi bucurându-te de roadele pământului.

— Atunci, domnişoară Clairborne, pesemne că în momentul de faţă cel mai important este culesul. Am să fac băşici în palme, aşa ca tine, şi poate chiar are să ajungă să-mi placă... şi abia *apoi* ne vom gândi la viitorul nostru.

Se apleacă şi o sărută cu tandreţe.

— Te iubesc, Katie. M-ai făcut nespus de fericit în seara asta.

— Şi eu te iubesc, Rob, şopti ea. Nu cred că există pe faţa pământului fiinţă mai fericită decât sunt eu acum!

46
Altercația

Era trecut de ora 11 când Katie dădu buzna în casă, iar Rob porni, la lumina lunii, înapoi spre coliba lui Jeremiah.

Ne retrăseserăm cu toții la culcare și toate luminile erau stinse. De dormit, nu știu dacă dormea careva. Eu una sigur nu dormeam. Și, odată ce Katie se năpusti în odaia mea, strigând cât o ținea gura că Rob o ceruse de soție, se trezi cât ai clipi întreaga suflare și se aprinseră felinarele în întreaga casă!

Peste cinci minute, eram deja așezate amândouă pe patul din camera mătușii Nelda, iar Katie ne povestea cu însuflețire cum avusese loc cererea în căsătorie. Mătușa era la fel de entuziasmată ca noi. Turuiam înfrigurate tustrele, ca niște copilițe. După numai câteva minute, se auziră pași pe hol, apoi un ciocănit în ușă, și tata cu unchiul Ward își ițiră capetele înăuntru – așa aflară și ei vestea cea mare.

Tata o felicită pe Katie și o sărută, după care se întoarse afară, pe palier.

— Mă duc să îi anunț pe Henry și pe Josepha.

— Ei, zău așa, Templeton – cum să te duci să îi trezești în miez de noapte? protestă mătușa Nelda.

— Dacă nu le dau vestea acum, Josepha are să ne mănânce urechile mâine dimineață.

Katie, unchiul Ward și cu mine pufnirăm în râs. Știam, vezi bine, că are dreptate!

— Stai că vin și eu, frate Templeton! sări unchiul Ward.

Câteva minute mai târziu, când se auziră din depărtare chiote de bucurie, însoțite de niscaiva „Lăudat fie Domnu'!", ne pufni iar râsul pe tustrele. În noaptea aceea, Katie mă rugă să rămân la ea în odaie. Cuibărite în patul ei, am discutat în șoaptă vreme de încă un ceas. Atunci i-am mărturisit că eu și Jeremiah aveam de gând să ne căsătorim după culesul recoltei.

— Vai, Mayme... ce veste minunată! exclamă Katie. Ați așteptat, doar, atâta amar de vreme!

În mod năstrușnic, mărturisirea mea ne întristă însă puțin pe amândouă. Și eu, și ea înțelegeam că vremea prieteniei strânse dintre noi, în care să ne putem aparține pe deplin una celeilalte fără a trebui să ținem cont și de alții, se apropia de sfârșit. Eram amândouă dornice să ne măritām, dar nu voiam să pierdem acea parte importantă din viețile noastre. Aceasta era o consecință a îndrăgostirii pe care nu o prevăzuse niciuna dintre noi.

Apoi i-am spus lui Katie că, după căsătorie, eu și Jeremiah aveam de gând să ne mutăm în coliba lui și s-o punem la punct. Socoteam că are s-o bucure vestea că nu plecăm de la Rosewood. Și la început chiar a bucurat-o.

După aceea a căzut însă pe gânduri. Își dădea pentru prima oară seama că locuințele de la Rosewood sunt numărate. În afară de coliba în care stăteau Henry și Josepha și cea în care urma să ne mutăm eu și Jeremiah, nu mai rămânea bunăoară decât casa mare, unde aveau să locuiască mai departe, așa cum se și cuvenea, cei doi unchi ai ei. Dar atunci unde să stea ea și Rob?

La cât de strâmtorați eram în momentul acela, nu ne dădea mâna să construim încă o casă. Asta însemna că... va trebui să plece de la Rosewood?... Chiar dacă avea să fie împreună cu Rob, gândul o întrista până peste poate. Nu voia să se mute într-un orășel din Pennsylvania, unde să stea toată ziulica singură acasă, plictisindu-se de moarte, în vreme ce soțul ei era plecat la datorie, îndeplinindu-și atribuțiile de șerif adjunct. Nu mi-a mărturisit toate astea în noaptea aceea, dar pe parcursul zilelor ce au urmat, judecând după cele spuse de ea, mi-am dat seama ce o frământă.

Să nu care cumva să mă înțelegeți greșit. Pe de o parte, Katie era fericită din cale afară că avea să devină soția lui Rob. Ci când te pregătești de un pas așa de important, începi parcă a cumpăni altfel lucrurile, iar uneori lucrurile la care trebuie să te gândești sunt nițel înfricoșătoare. A fi logodit înseamnă schimbare. Iar unele schimbări sunt dificile.

Cum era de așteptat, a doua zi am ajuns pe câmp cam... târzior! Toată lumea era însă voioasă nevoie mare, discutând cu însuflețire despre vestea logodnei dintre Katie și Rob. Chiar dacă s-o fi întrebat careva ce urmări o să aibă cererea în căsătorie, și de Katie are să plece ori ba de la Rosewood, nimeni nu pomeni vreun cuvânt despre asta. Katie era viața și sufletul plantației. Ce s-ar fi ales de Rosewood fără ea? Pentru moment, nici noi, nici viitorii miri nu voiam să ne gândim la despărțire.

În ziua aceea, Katie nu strânse prea mult bumbac. Cum Rob era începător, ar fi trebuit să-l îndrume într-ale culesului, dar ți-ai găsit! În loc de a se îndeletnici cu treaba, cei doi îndrăgostiți se sorbeau mai tot timpul din priviri și își șopteau vorbe dulci. A doua zi au cules, totuși, ceva mai mult bumbac și de acum, intrându-ne în mână, lucram cu toții mai cu spor, chit că, la cât de iute dădea Henry gata șir după șir, ai fi zis că noi ăștialalți stăm pe loc, nu alta!

Trecură zilele și grămezile de bumbac creșteau văzând cu ochii.

Într-o zi, încrucișându-ne pe două rânduri alăturate, eu și Katie ne-am pus vesele pe sporovăit, cum obișnuiam ori de câte ori ne aflam împreună. Ridicându-mi la un moment dat privirea, am văzut că, în depărtare, Rob și Jeremiah lucrau și ei cot la cot, stând de vorbă și râzând. Muncind împreună tot restul zilei, în scurtă vreme ajunseră a fi prieteni la cataramă. De acum, Rob mai că putea ține pasul cu Jeremiah.

Frații Daniels și sora lor se mișcau ceva mai încet decât ceilalți, dar păreau că se distrează de minune. Mătușa Nelda, îmbrăcată cu una dintre rochiile de lucru ale mamei lui Katie, cu o pălărie de soare pe cap, era de-a dreptul adorabilă. Unde trăise toată viața la oraș, ți-era mai mare dragul s-o vezi acum

la cules de bumbac împreună cu cei doi frați ai ei. Văzându-i așa pe tustrei, m-am întrebat cum or fi fost pe vremea în care erau copii. Oare băieții se jucau între ei, iar Nelda și Rosalind se jucau cu păpușile... sau zburdau tuspatru pe afară, făcând fel și fel de șotii? La cât de bine se înțelegeau acum, ai fi zis că fuseseră prieteni toată viața. Iar faptul că își uneau forțele într-un scop atât de important, îi apropia și mai mult.

*

De vreo două săptămâni, nu mai fusese niciunul dintre ei în Greens Crossing.

— Ni se gată cafeaua și sarea, dom' Templeton, anunță într-o dimineață Josepha la micul dejun. Cineva tre' să facă un drum până-n târg.

Templeton își roti șovăielnic privirea în jurul mesei, deloc dornic să se lipsească de un membru al echipei de culegători vreme de o jumătate de zi.

— Ce-ar fi să dau eu o fugă până acolo împreună Jeremiah? sugeră Rob. N-am văzut decât fugitiv orașul și cu acest prilej aș putea face cunoștință și cu vestita doamnă Hammond, despre care am auzit atâtea. În două ore ne și întoarcem. Ce zici, Jeremiah, vrei să mă însoțești?

— Vreau, cum nu! încuviință Jeremiah. Mata ce crezi, dom' Templeton?

De vreo două luni, niciunul dintre negrii de la Rosewood nu mai pusese piciorul în târg. Totuși, între timp spiritele se liniștiseră și sperau cu toții că necazurile erau de domeniul trecutului.

— Nu văd de ce nu te-ai duce, răspunse Templeton. Dar, după ce luați proviziile, vă sfătuiesc să nu zăboviți prin oraș – veniți direct acasă. Știu, Jeremiah, că ai vrea să treci pe la domnul Watson să vezi cum mai stau lucrurile la depozit... dar nu te duce. Are să ne dea el de știre când o fi pregătit să îți redea slujba.

— Am înțeles, dom' Templeton.

Imediat după micul dejun, cei doi tineri puseră șaua pe cai și porniră întins la drum. Ajunseră în Greens Crossing pe la vreo opt și jumătate; doamna Hammond abia ce deschisese prăvălia.

— 'Neața, coană Hammond, o salută Jeremiah după ce trecură amândoi pragul.

— Bună dimineața, Jeremiah, îi răspunse jupâneasa la salut, aruncând o privire spre tânărul de lângă el.

— Rob, dânsa-i coana Hammond, prietenă bună cu Josepha și... dacă stau bine să mă gândesc, cu noi toți.

Jupâneasa încuviință, zâmbind, din cap.

— Coană Hammond, aista-i Rob Paxton. De loc, Rob îi din Baltimore, Maryland, da' acu' trăiește-n Pennsylvania.

— Îmi pare bine, stimată doamnă, spuse Rob zâmbitor, strângându-i mâna.

— Încântată de cunoștință, domnule Paxton. Ați venit... ăă... în vizită?

— N-o să-ți vie să crezi, coană Hammond, interveni Jeremiah, da' Rob aci de față numa' ce-a cerut-o de nevastă pe donșoara Katie.

— O, Doamne... ce veste minunată! exclamă femeia. Felicitări, domnule Paxton. Dacă nu mă înșel, dumneata ești tânărul cu care corespondează Kathleen.

— Mă declar vinovat! râse Rob. Am venit să dau o mână de ajutor la culesul bumbacului și... așa cum a zis Jeremiah, s-o cer pe Katie de soție. Spre bucuria mea, a spus „da".

— Să fie într-un ceas bun! Ați hotărât deja data nunții?

— Încă nu am avut timp să ne gândim la asta.

— Când veți fixa data, să îmi dați de știre. Nu de alta, dar îmi doresc din tot sufletul să fiu de față la nunta lui Kathleen.

— Voi avea grijă ca dumneavoastră să primiți cea dintâi invitație, răspunse Rob.

Femeia zâmbi, vădit încântată.

— Coană Hammond, nu putem zăbovi prea mult, că ne-așteaptă 'napoi la cules, se băgă Jeremiah în vorbă. Josepha mi-a dat lista asta cu lucrurile de care-avem trebuință și-ți transmite tăte cele bune.

Doamna Hammond luă lista și, peste mai puțin de cinci minute, Jeremiah și Rob părăseau deja prăvălia, încărcați cu o grămadă de provizii.

Când cotiră pe trotuar, spre locul în care își priponiseră caii, trei băieți albi își făcură apariția din direcția opusă.

— Fir-ar să fie..., murmură Jeremiah.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Rob.

— Îi Deke Steeves, răspunse Jeremiah în șoaptă. Să nu spui nimica.

Steeves și cei doi tovarăși ai săi se opriră lângă cai.

Rob și Jeremiah coborâră de pe trotuar și, după ce așezară proviziile și corespondența în desagile din spatele șeilor, trecură în fața cailor să îi dezlege.

Apucând frâiele calului său, Rob înclină din cap și îi salută zâmbind pe cei trei.

Steeves făcu un pas spre el și anunță cu emfază:

— Ăsta-i priponu' meu propriu și personal.

— Aha, făcu Rob. Nu știam.

— Ș-acuma c-o știi, ce-ai de gând să faci?

— Nu știu ce altceva aș mai putea face în punctul acesta decât să îmi cer scuze și să vă asigur că nu se va mai repeta.

— Scuzele tale vin cam târziu, băiețaș, îl repezi Steeves, neluând câtuși de puțin în seamă faptul că erau probabil de aceeași vârstă. Ce treabă ai tu cu gunoiul ăsta negru?

— Mă tem că nu știu exact la cine vă referiți, ripostă Rob.

Exprimarea lui îngrijită îl făcu pe Steeves să ridice mofluz din sprâncene.

— Eu și Jeremiah, dacă la el vă refereați, continuă Rob, tocmai am luat niște provizii de la magazinul universal și acum ne pregătim să părăsim orașul.

— Oți pleca când o să vă dau eu voie! se zborși Steeves la el. Și încă tot nu mi-ai răspuns la întrebare: ce treabă ai tu cu *ăsta*?

— Tocmai v-am spus. Dar, dacă țineți morțiș, adăugă Rob care, în pofida calmului afișat, începea deja să clocotească pe dinăuntru, aflați că Jeremiah este prietenul meu.

— Ha! râse Steeves sarcastic. Asta-nseamnă că şi tu eşti un gunoi, la fel ca el! N-am dreptate, băieţi?

Ca să-i facă pe plac, tovarăşii lui râseră şi ei, dar cam mânzeşte, ochindu-i precauţi pe cei doi. Unul dintre ei făcuse deja cunoştinţă cu pumnii negrului, iar albul înalt care îl însoţea părea a fi un adversar la fel de redutabil.

— Se vede treaba, băiete, că nu ştii cum merg lucrurile prin părţile astea, îi dădu Steeves înainte. Aicea albii nu se-amestecă cu negroteii.

— Pe meleagurile de unde vin eu lucrurile stau altfel, răspunse Rob zâmbind.

— Îţi baţi joc de mine, băieţaş?!

— Nicidecum. Şi eu sunt sudist, dacă vreţi să ştiţi. Sunt originar din Maryland, un stat la fel de confederat precum Carolina de Nord. Dar războiul s-a terminat şi oamenii de acolo ştiu că a venit vremea să mergem mai departe. Orişicum, îmi cer încă o dată scuze că v-am folosit priponul.

Zicând acestea, Rob dădu să apuce frâiele, dar Steeves îl înşfăcă de braţ, mârâind ameninţător:

— Cred că se cade să-nveţi niscaiva bune maniere.

Rob oftă în sinea lui, mai mult a năduf, decât de frică.

— Ce ziceţi, băieţi? continuă Steeves. Să le dăm o lecţie ca să nu le mai treacă prin cap să pună picioru-n oraş?

Jeremiah, care stătea lângă Rob, făcu un pas în faţă. Rob întinse braţul să-l oprească.

— Ce-i, albişorule – ţi-a-nghiţit mâţa limba? Laşule! răcni Steeves, luându-şi avânt să îi dea un pumn în falcă.

Rob îşi feri repede capul, evitând lovitura. Dezechilibrându-se, Steeves, care stătea pe marginea trotuarului, se trezi în genunchi în colbul străzii. Furios să arate neputincios şi ridicol, sări însă repede în picioare şi se năpusti vijelios asupra lui Rob, doborându-l la pământ. În aceeaşi clipă, cei doi acoliţi ei săi tăbărâră, vrând-nevrând, pe Jeremiah. Negrul le ţinu piept cu dârzenie şi peste un minut, două, atacatorii săi începură să bată în retragere. Niciunul dintre ei nu era dornic să se aleagă cu un pumn între

ochi. Rob, pe de altă parte, care, nevoind să își rănească agresorul, nu făcuse decât să își ferească fața cu mâinile, încasase o serie de lovituri năprasnice în abdomen, coaste, umeri și cap.

Văzând că tovarășii săi se retrag și, știind că nu îi mai rămân decât câteva secunde până ce Jeremiah are să se repeadă asupra lui, ceea ce nu îi surâdea defel, Steeves hotărî să pună capăt atacului și se ridică în picioare, administrând un ultim șut în coastele lui Rob.

În vreme ce zurbagiii se îndepărtau râzând, Jeremiah îl ajută pe Rob să se ridice în picioare.

— Ești bine? întrebă Jeremiah.

— N-aș spune că sunt tocmai bine, gemu Rob.

— Păcat că nu m-ai lăsat să-l altoiesc cum se cuvine.

— E mai bine așa. Lasă-l să creadă că sunt un laș. Dacă te-ai fi luat la încăierare cu el, ar fi fost apoi dornic să se răzbune și asta n-ar fi dus la nimic bun. Din partea mea, n-au decât să creadă că suntem doi prostănaci.

Își pipăi capul și pieptul, schimonosindu-se de durere, apoi își scutură praful de pe cămașă și pantaloni.

— E un puști puternic... De rupt, nu mi-a rupt nimic, dar am să rămân fără îndoială cu câteva vânătăi zdravene. Bine, totuși, că am reușit să îmi feresc fața.

47
Seminţe spirituale

Când băieţii ajunseră acasă, Katie le fugi în întâmpinare. Văzând însă că Rob are haina ruptă şi o tăietură adâncă pe frunte, se opri ca lovită de trăsnet şi îşi duse îngrozită mâna la gură.

— Sunt bine, o linişti Rob, chit că la descălecare se schimonosi, fără să vrea, de durere.

Katie dădu fuga la el şi, luându-l de braţ, îl conduse spre casă. Aflând ce se întâmplase, clătină din cap şi oftă posomorâtă:

— Bine ai venit în Carolina de Nord.

În vreme ce Katie se ocupă de Rob, pansându-i rana de la cap şi coastele zdrelite, Jeremiah duse caii în grajd, după care li se alătură în casă şi îi înmână lui Katie corespondenţa. Printre plicuri se afla şi o scrisoare de la Micah şi Emma, pe care Katie o citi cu voce tare la masa de seară.

Dragii noştri,

În timp ce poposeam în Utah, gândindu-ne ce rută să urmăm spre Coasta de Vest, s-a întâmplat ceva de-a dreptul extraordinar. Am zărit în depărtare un bărbat. Deşi avea barba căruntă şi era mai bătrân decât mi-l aminteam, am luat-o la fugă după el, strigând numele ce îmi veni numaidecât în minte: „Hawk!"

A întors capul spre mine. Era chiar el, Hawk – cel care, în tinereţea mea, m-a oprit într-o noapte pe străzile din Chicago şi mi-a schimbat viaţa din temelii.

M-a scrutat cu privirea lui pătrunzătoare, care citeşte până în adâncul omului şi, cu toate că nu mă mai văzuse de ani de zile, m-a recunoscut imediat. Ne-am îmbrăţişat de parcă am fi fost tată şi fiu, iar într-un târziu, când am făcut fiecare un pas înapoi, Hawk avea lacrimi în ochi. Nu-mi venea să cred că era atât de mişcat să mă revadă!

I-am prezentat-o pe Emma şi i-am spus că este soţia mea. Hawk i-a strâns mâna şi s-a uitat adânc în ochii ei. Emma zice că în momentul acela Hawk a înţeles parcă povestea întregii ei vieţi şi cât de greu îi fusese să ajungă a se considera o femeie vrednică. El a înclinat, simplu, din cap şi i-a zâmbit. Iar zâmbetul acela spunea totul.

Aşa e Hawk! Caută mereu să înţeleagă ce poate şi, mai ales, ce ar trebui să devină o fiinţă. Iar o schimbare adevărată, aşa cum a sesizat la Emma, îi umple mereu inima de bucurie. Pentru asta trăieşte – să-i vadă pe oameni crescând sufleteşte. Venise în vest înainte de război, la scurtă vreme după ce l-am cunoscut şi, în tot acest timp, trăise mai mult în munţi, printre indienii Paiute. În momentul acela se afla în Utah pentru a negocia, în numele lor, cu autorităţile guvernamentale.

În loc să îi slăbească puterile, înaintarea în vârstă îl făcuse mai înţelept şi mai hotărât ca niciodată să vestească adevărul lui Dumnezeu în vieţile celor spre care îi îndrepta El paşii. Fireşte că i-am spus povestea mea şi felul în care m-a înrâurit întâlnirea cu el, punându-mă pe calea responsabilităţii, a maturităţii şi a creşterii spirituale. Auzind toate acestea, i s-au umplut iar ochii de lacrimi.

Doamne, cât mi-aş fi dorit să îl puteţi cunoaşte şi voi!

Hawk ne-a invitat să îl însoţim până în California, zicând că, dacă suntem hotărâţi să ne stabilim în Oregon, ne va călăuzi el însuşi spre nord din San Francisco sau Sacramento. După spusele lui nu e o călătorie anevoioasă; nu vom avea de străbătut munţi înalţi, ci mai degrabă păduri dese.

Aşadar, când veţi primi această scrisoare, noi vom fi probabil în drum spre California, fără să avem încă o destinaţie

anume. Vom petrece iarna împreună cu Hawk și niște prieteni de-ai săi de lângă Sacramento – Zack Hollister și soția lui, o indiancă Paiute pe nume Apa-care-râde...

— Ia stai așa, interveni Ward Daniels. N-or fi cumva chiar Hollisterii noștri, Templeton? Nu Zack îl chema pe feciorul lui Drum Hollister?

— Ba da! exclamă fratele lui. Dar a trecut cam multișor de atunci. Oricum, tu îi cunoșteai mai bine decât mine.

Îi făcu semn lui Katie și ea citi mai departe:

Hawk spune că Zack și cu mine avem multe în comun în ceea ce privește anii tinereții. Când l-am întrebat la ce anume se referă, a zâmbit misterios și mi-a spus doar atât: „Când ai să-l întâlnești, roagă-l să-ți spună povestea lui. Și atunci ai să înțelegi."

Lunga noastră călătorie va ajunge în curând la sfârșit. Până la iarnă vom fi deja în California. Cu toate că tânjim să aflăm vești de la voi, asta va trebui să aștepte până vom avea o adresă la care să ne puteți scrie. Suntem foarte fericiți, dar vă ducem dorul. Emma vă îmbrățișează din inimă pe toți.

Cu mare drag,
Micah și Emma Duff

*

În duminica aceea, Katie și Rob ședeau afară pe verandă, bucurându-se de ziua de odihnă. M-am dus la ei și în curând ne-am așternut tustrei la vorbă.

— Rob, am citit și eu scrisoarea aceea lungă despre bărbatul care a fost spânzurat, spusei eu. Sper că nu te superi.

— De ce m-aș supăra? ripostă el. Cele de care am povestit în scrisoare fac parte din ceea ce sunt eu azi. Nu am nimic de ascuns.

— E o poveste de-a dreptul extraordinară. Nu-i așa, Katie?

Katie încuviință, zâmbind, din cap.

— Am discutat mult cu Mayme despre ceea ce ți s-a întâmplat, explică ea. Sper că nu te deranjează, Rob.

— A fost o experiență grea și chinuitoare, spuse el, care m-a învățat multe despre Dumnezeu, despre mine însumi, despre păcat... și despre multe altele. Nu pot decât să mă bucur dacă povestea mea le poate fi de folos și altora.

— Încă de când ne-am cunoscut, Mayme și cu mine ne-am dorit să Îi dăm ascultare lui Dumnezeu și să trăim după voia Lui. Ne-am rugat nu o dată împreună – nu-i așa, Mayme? Totuși, cred că scrisoarea ta ne-a făcut să înțelegem că a trăi pentru Dumnezeu înseamnă mult mai mult decât ne închipuiam noi.

— Asta voiam și eu să zic, aprobai eu. M-a mișcat din cale afară cu câtă devoțiune și perseverență ai încercat să faci voia lui Dumnezeu în ceea ce te privește. În afară de Micah Duff, n-am mai cunoscut pe nimeni care să aibă o credință așa de personală și de profundă.

— Am înțeles, zise Rob, dând din cap. Bănuiesc că este, într-adevăr, un caz mai puțin obișnuit. Din miile de oameni care merg la biserică în fiecare duminică, prea puțini nutresc o credință veritabilă, vie și dinamică.

— Mi-a plăcut când ai spus că Dumnezeu este ca un tată iubitor, adăugai eu. Chiar crezi că așa este?

— Din tot sufletul.

— Predicatorii care îi amenință pe oameni cu chinurile iadului nu Îl prezintă nicidecum în chipul acesta.

— Știu, îmi răspunse Rob zâmbind. Este o problemă des întâlnită – și cu atât mai mult pentru unul ca mine, care în copilărie a petrecut mai mult timp la biserică decât acasă. Acum că am ajuns să Îl văd pe Dumnezeu cu alți ochi și îmi dau seama că iubirea Lui necondiționată e mult mai mare decât crede lumea că ar fi cu putință, mă doare inima să știu că mulți Îl privesc ca pe un căpcăun înfricoșător.

Între timp, ni se alăturase și Henry, care ședea acum pe treptele verandei. Tata și unchiul Ward, care ne ascultaseră din camera de zi, se ridicară din fotolii și veniră și ei în prag.

— Dar nu te-ai gândit că dai atâta importanță credinței tale tocmai pentru că ești fiu de preot? întrebai eu.

Rob pufni în râs.

— Scuze că râd, dar aş spune că dimpotrivă! Multă lume trăieşte cu impresia că unii sunt făcuţi să fie mai duhovniceşti decât alţii. Dumnezeu vrea să fie activ în viaţa fiecăruia, nu doar în vieţile celor ce se întâmplă să fie religioşi. Eu încerc doar să trăiesc aşa cum cred că ar vrea El să trăim cu toţii – nu mi se pare că fac ceva ieşit din comun. Greşesc şi eu, ca toţi ceilalţi. Totuşi, cu ajutorul Lui, mă străduiesc să fiu mai bun. Cred că asta este tot ce Îşi doreşte Dumnezeu.

— La ce te referi când zici că Dumnezeu vrea să fie activ în viaţa fiecăruia? întrebă tata din pragul uşii.

Rob îşi cumpăni răspunsul vreme de câteva clipe.

— Poate că ar fi trebuit să mă exprim un pic altfel: Dumnezeu vrea ca noi să căutăm în mod activ viaţa Lui, spuse el în cele din urmă.

— Şi cum se face asta?

— După cum am spus, Dumnezeu vrea să trăim aşa cum ne-a hărăzit tuturora. Vrea să trăim activ în felul acesta, nu doar să lăsăm lucrurile să decurgă de la sine. Vrea să umblăm alături de El, ca şi El să poată umbla alături de noi.

— Şi cum vrea El să trăim? întrebai eu. Fiind buni şi făcând fapte bune?

— Sigur, în esenţă, tocmai despre asta este vorba, încuviinţă Rob. Dumnezeu vrea să fim buni, binevoitori, altruişti, cumpătaţi la vorbă, zăbavnici la mânie, mărinimoşi, atenţi cu cei din jur şi milostivi – aşa cum ne îndeamnă Isus.

— Şi ce înseamnă să... umbli cu Dumnezeu? întrebă Katie.

Rob căzu câteva secunde pe gânduri, apoi răspunse aşa:

— Înseamnă să Îl incluzi în mod activ în viaţa ta – în gândurile şi atitudinile tale, în felul în care te porţi cu ceilalţi, în orice decizie iei, tot ce gândeşti şi tot ce faci în viaţă. Înseamnă să Îl întrebi care este voia Lui atunci când nu eşti sigur ce alegere trebuie să faci.

— Prin rugăciune? întrebai eu.

— Da, întrebându-L pur și simplu cum vrea El să îți trăiești viața.

Jeremiah apăru de după colțul casei și se așeză jos, pe iarbă, iar la scurtă vreme după aceea ni se alătură și Josepha. Adunați în chipul acesta, ascultam de acum cu toții vorbele lui Rob.

— Am încercat și noi două să facem așa cum zici tu, spusei eu. Henry ne-a fost de mare ajutor, îndrumându-ne tot timpul să Îi dăm ascultare lui Isus. Nu-i așa, Henry?

— Nu-i nemica mai important în viața asta decât să te rogi și să-L întrebi pe Dumnezău ce să faci... ș-apoi să-I dai ascultare, răspunse el.

— Totuși, stăruii eu, n-am mai auzit pe nimeni vorbind așa cum ai făcut-o tu în scrisoarea către Katie despre ceea ce se petrecea în sufletul tău, despre propria-ți păcătoșenie și atitudine greșită și despre felul în care încerca Dumnezeu să te schimbe pe dinăuntru. Ziceai că încerca să te facă asemeni lui Isus Însuși.

— N-am mai auzit de când îs așa ceva! exclamă Josepha.

Rob zâmbi.

— Bănuiesc că este, într-adevăr, un lucru îndrăzneț să spui că vrei să îți trăiești viața precum Isus.

— Cin' poa' să trăiască precum El?

— Oricine, Josepha, atâta vreme cât se roagă zi de zi pentru asta, răspunse Rob. Asta este, cel puțin, convingerea mea. Consider că aceasta este rugăciunea de căpătâi pe care Dumnezeu vrea să o înălțăm cu toții, întreaga viață. Nu spun că am putea deveni întru totul precum Isus, dar Îl putem ruga pe Dumnezeu să ne șlefuiască asemeni Lui.

Se lăsă tăcerea. Cumpăneam cu toții la imensitatea chestiunii de care vorbea Rob.

— Creșterea spirituală e un drum individual, cu cotituri diferite pentru fiecare dintre noi, continuă el. Fiecare învață în felul lui să trăiască așa cum ne spune Isus și să facă voia lui Dumnezeu în viața sa. În ceea ce mă privește, la o vârstă fragedă, am avut un moment de răscruce care m-a silit să mă confrunt de timpuriu cu mine însumi. Din câte mi-ați povestit

despre prietenul vostru, Micah, și el l-a întâlnit în copilărie pe acel bărbat pe nume Hawk, iar acea întâlnire i-a schimbat viața din temelii, făcându-l să se întrebe cine era el cu adevărat și ce devenea ca ființă. Voi două, adăugă el, uitându-se la mine și la Katie, ați trecut împreună prin încercări care v-au făcut să vă cercetați caracterul și să vă întrebați cum vrea Dumnezeu să vă trăiți viața. Fiecare dintre noi înfruntă împrejurări diferite, dar toate aceste împrejurări sunt menite să ne călăuzească în aceeași direcție – să ne învețe a întreba: „Doamne, ce vrei să fac, ce fel de om vrei să fiu?" Cred că de aceea spune Isus că împărăția cerurilor se aseamănă cu un grăunte de muștar care crește diferit în fiecare dintre noi.

Conversația continuă vreme de încă un ceas, marcându-ne în fel și chip pe fiecare dintre noi.

În după-masa aceea, eu bunăoară am pornit singură la plimbare pe câmpul pe care tocmai îl isprăviserăm de recoltat cu o zi în urmă. Pe jos erau răsfirate o mulțime de tulpini, amestecate cu niscaiva buruieni și cu ghemotoace de bumbac care ne scăpaseră neobservate. Câteva păsări scurmau ici-colo cu ciocul, căutând semințele căzute în țărână. Iar în depărtare se vedea căruța, plină ochi cu roadele dalbe ale muncii noastre.

Cu gândul la discuția avută cu ceva vreme în urmă, n-am putut decât să murmur: „Doamne, vreau să devin ființa care vrei Tu să fiu. Arată-mi ce vrei să fac."

*

După ce conversația de pe verandă luă sfârșit și fiecare se întoarse la ale sale, Mayme porni singură spre unul dintre câmpuri, iar Templeton și Ward porniră spre cel unde aveau să înceapă culesul a doua zi.

Cei doi frați mergeau tăcuți, fiecare absorbit de gânduri noi, cu totul neașteptate.

— Rob Paxton este un tânăr de ispravă, spuse Ward într-un târziu.

— Are să fie un soț bun pentru Kathleen, încuviință Templeton.

Fratele lui aprobă din cap, apoi murmură gânditor:

— E foarte credincios.

— Cum altfel ar putea să fie un fiu de pastor? ripostă Templeton.

— Mda, dar am impresia că nu e doar asta. Sunt de acord cu ce a spus Mayme – n-am mai auzit niciodată un predicator care să vorbească așa.

— Că ai și ascultat tu multe predici la viața ta! îl luă Templeton peste picior, mustăcind.

— N-oi fi eu prea dus la biserică, dar la câteva slujbe tot am fost.

Templeton râse încetișor, dar redeveni imediat serios.

— Cred că știu ce vrei să zici – nici eu n-am mai auzit pe cineva care să vorbească de lucrurile pomenite de tânărul Paxton. E de-a dreptul remarcabil, dacă stai bine să te gândești.

— Nici chiar mama, pe cât de credincioasă era ea, fie-i țărâna ușoară, n-a spus vreodată asemenea lucruri. A fost fără doar și poate o femeie de ispravă și ne-a învățat să îi respectăm pe ceilalți, dar n-am auzit-o niciodată să spună că trebuie să căutăm în toate voia lui Dumnezeu.

Ward făcu o pauză, apoi întrebă:

— Spune-mi, Templeton, tu L-ai întrebat vreodată pe Dumnezeu ce vrea El să faci?

— Nu, frate. Niciodată.

— Nici eu. Am făcut întotdeauna ce am vrut eu să fac. De obicei încercam să fac așa cum socoteam eu că e mai bine, dar nu m-am gândit niciodată ce ar avea Dumnezeu de spus despre alegerile mele. E un fel cu totul diferit de a privi lucrurile.

— Mie-mi spui?

Ward începu să râdă molcom.

— Ce-ți veni? îl întrebă Templeton.

— Mă gândeam ce uimită ar fi mama să ne audă vorbind așa!

Templeton zâmbi.

— Uimită, dar și încântată. A fost, așa cum zici, o femeie de ispravă. Păcat că n-am știut să o prețuiesc îndeajuns cât era încă în viață.

Cei doi merseră până departe, pe malul râului, şi rămaseră adânciţi în gânduri tot restul zilei.

Pe întreg cuprinsul plantaţiei Rosewood, seminţele spirituale încolţeau şi creşteau rădăcini în lung şi în lat, urmând să dea, la vremea lor, îmbelşugate şi felurite roade.

*

Am continuat culesul – ce-i drept, o vreme fără ajutorul lui Rob. Venea cu noi afară pe câmp, dar îl durea prea tare umărul rănit ca să poată apuca bumbacul cu ambele mâini. Totuşi, după câteva zile îi trecură durerile şi uite aşa, spre sfârşitul săptămânii, lucra deja cot la cot cu noi.

Pe cât de anost e să strângi bumbac, noi eram vorbăreţi şi plini de voie bună, căci tare era plăcut să muncim în chipul acesta, cu toţii laolaltă, pentru ceva aşa de important. Din când în când, Josepha şi Henry dădeau tonul la câte o cântare de-ale negrilor şi ne aşterneam toţi pe cântat, amintindu-ne de lunga istorie a culesului de bumbac.

În mod ciudat, cel mai entuziast cred că era Rob – îl bucura nespus să fie părtaş la culesul recoltei care definise ani de-a rândul plantaţia Rosewood şi existenţa noastră, a foştilor sclavi de culoare. Deşi Maryland fusese un stat sclavagist, cei de acolo, aflându-se prea departe, în Nord, nu prea aveau habar ce însemna cu adevărat viaţa pe o plantaţie.

La sfârşitul zilei, când el şi Katie plecau de pe câmp ţinându-se de mână, chiar dacă erau amândoi năduşiţi şi osteniţi, ştiam că se simt mai apropiaţi ca niciodată datorită trudei depuse împreună. Aşa cum seminţele celor spuse de Rob despre umblarea cu Dumnezeu creşteau în inimile şi în minţile noastre, aşa Rosewood şi muncile câmpului îşi făceau lucrarea într-însul, sădindu-i drag de pământ în suflet şi-n gând.

Peste vreo două săptămâni, Henry ne spuse în taină mie şi lui Katie că se apropie ziua de naştere a Josephei şi că îi pregătise o surpriză specială.

— O să intre la bănuieli, zise el, dacă-i spunem că s-a îngriji altcineva de bucate, aşa c-om lăsa-o să-şi vadă de treabă ca de obicei. Da' ar fi straşnic de i-aţi face colo, un tort frumos. Io oi căta s-o ţin departe de bucătărie tătă dimineaţa.

— Cu mare drag, Henry, răspunse Katie. O să fie distractiv!

Josepha deveni, într-adevăr, bănuitoare când Henry ţinu morţiş să prânzească singuri, în căsuţa lor. Mai târziu, pe la ora trei după-masa, când veni la conac, adulmecă intrigată aerul şi sunt sigură că bănui ea ceva, chit că scoseserăm deja tortul din cuptor şi îl ascunseserăm în coliba lui Jeremiah, să se răcească.

Chiar şi aşa, cred că Josepha tot a fost surprinsă trei ceasuri mai târziu, când s-a ivit tortul împodobit cu lumânări, urmat de cadouri din partea tuturor. Până atunci niciunul dintre noi nu ştiuse când era ziua ei de naştere, iar Josepha nici cu gândul nu gândise că Henry are să ne spună.

Sărbătorita primise deja mai toate cadourile. Nu mai rămâneau decât cele din partea soţului ei – două cutii cam de aceeaşi mărime, împachetate în hârtie colorată şi legate frumos cu panglică. Când Josepha ridică primul pachet, fu cât pe ce să-l scape din mână, atât era de greu!

Îl prinse strâns în palme şi, desfăcând cu grijă hârtia, atentă să n-o rupă, scoase dinăuntru cea mai frumoasă carte pe care o văzusem vreodată, cu coperţi din piele, împodobite cu gravuri pe margine.

— „Călătoria pelerinului"! exclamă Josepha. Doamne, de când îmi doresc cartea asta! Da' n-am văzut de când îs una aşa de frumoasă.

— Am rugat-o pe coana Hammond s-o comande pe a mai frumoasă dintre toate, zise Henry. Despre asta vorbeam cu dânsa în ziua ceea când te supăraşi tu pe mine.

— Ei, ce vrei – eram şi io curioasă!

Henry râse încetişor.

— Hai, deschide şi celălalt cadou, o îndemnai eu.

Josepha aşeză cartea pe masă cu nespusă grijă, de parcă ar fi fost un prunc, apoi luă în mână cel de-al doilea pachet.

— Şi ăsta-i la fel de greu – să fie tot o carte?

— Desfă-l ş-ai să vezi, spuse Henry.

După ce îndepărtă cu grijă hârtia, Josephei i se tăie răsuflarea.

— E o Biblie! Doamne, Henry... îi a mai frumoasă Biblie din câte văzut-am vreodat'!

Se aplecă şi îi dădu soţului ei o sărutare.

— N-am avut de când îs lucruri aşa de frumoase!

După aceea, Josepha ne întrebă dacă în serile următoare, după cină, nu ne-am putea aduna laolaltă să citim „Călătoria pelerinului" din propriul ei exemplar. Bineînţeles că am fost cu toţii de acord. Ba mai mult, am început lectura în aceeaşi seară.

48
Sam Jenkins

Şeriful Sam Jenkins era ultima persoană pe care ne-am fi aşteptat s-o vedem sosind la Rosewood. Singurul lucru de care eram siguri era că vizita sa nu era una de curtoazie.

Se năpusti călare în mijlocul câmpului, călcând sub copitele calului tulpini întregi de bumbac încă necules, şi se duse întins la locul în care lucrau tata şi unchiul Ward împreună cu mătuşa Nelda.

— Vai, ce înduioşător! făcu el sarcastic. Înduioşător, dar zadarnic. Măi, băieţi, de ce nu vă lăsaţi odată păgubaşi? N-aveţi nicio şansă de câştig.

— Asta rămâne de văzut, ripostă tata.

— Voi chiar nu înţelegeţi că vă pierdeţi timpul degeaba?

— Ce doreşti, Sam? Bănuiesc că n-ai venit să vezi cum merge culesul la Rosewood.

— Puţin îmi pasă mie de culesul vostru! pufni şeriful. Caut pe cineva şi am impresia că-i aici, cu voi.

Îşi roti iar privirea peste câmp. Noi, ceilalţi, lucram răsfiraţi care pe unde pe o rază de o sută de metri.

— Un puşti alb înalt... prieten cu cioroiu' ăla, fecioru' lui Henry... a tulburat ordinea publică în Greens Crossing. Aha – cred că l-am dibuit!

— Rob! strigă tata. Eşti bun să vii puţin până aici?

Rob porni spre ei, urmat de noi toţi. Ne strânserăm în jurul şerifului, care stătea mai departe călare pe cal.

— Rob, dumnealui este şeriful Jenkins. Se află aici din pricina disputei pe care aţi avut-o ieri în oraş tu şi Jeremiah. Sam, el este Rob Paxton.

Şeriful îl măsură din cap până-n picioare şi faţa i se destinse încet într-un rânjet.

— Judecând după tăietura de pe frunte şi vânătaia de sub ureche, ca să nu mai vorbim de felul în care îţi atârnă braţul stâng, de parcă te-ar durea niţel, se vede treaba că ai fost părtaş la cele întâmplate.

— Am fost de faţă, răspunse Rob.

— S-a făcut o plângere împotriva ta, băiete, continuă şeriful, pentru comiterea unui act de violenţă.

Katie icni indignată. Întorcându-mă spre ea, văzui că îi scăpărau ochii de furie.

— Reclamantul este Deke Steeves, spuse Jenkins. Ştii ceva despre asta?

— Da, am avut o mică altercaţie cu dumnealui.

— Recunoşti, aşadar, că plângerea este întemeiată?

— N-am spus asta, stimate domn, răspunse Rob pe un ton calm. Învinuirea care mi se aduce este mincinoasă.

— Îl acuzi pe Deke Steeves că a dat o declaraţie falsă? E împotriva legii.

— Sunt conştient de asta, domnule Jenkins. Şi drept răspuns la întrebarea dumneavoastră, nu acuz pe nimeni de nimic. Neştiind cum aţi intrat în posesia acestei informaţii, nu fac decât să vă spun că ea nu este adevărată.

— Aşa zici dumneata, rânji Jenkins.

— Da, domnule, aşa zic eu, ripostă Rob, fără să îşi piardă calmul.

— Şi de unde să ştiu eu că nu minţi?

— Nu mi-a stat niciodată în obicei să mint, domnule Jenkins. Dacă l-aş fi atacat pe domnul Steeves, aş fi primul care s-o recunoască.

— Pari foarte sigur de dumneata, domnule... Paxton.

— Chiar sunt, domnule şerif.

— Atunci ce propui, mă rog, să fac? Am în buzunar un mandat de arestare pe numele dumitale, dar dumneata susții că Deke Steeves este un mincinos.

— Dacă ați ascultat cu atenție tot ce v-am spus, știți foarte bine că n-am făcut pe nimeni mincinos. Am afirmat doar că denunțul, în forma sa actuală, este fals.

— Mă rog.

— Dar, ca să vă răspund la întrebare, v-aș sfătui să vă asigurați de felul în care s-au petrecut faptele înainte de a face o arestare – aceasta este regula de bază după care ar trebui să se călăuzească orice reprezentant al legii. Nu uitați că au existat și martori oculari.

— Te-i fi referind la cioara asta, pufni șeriful, arătând cu capul spre Jeremiah.

De astă dată îmi scăpărară mie ochii!

Rob făcu o grimasă la auzul invectivei.

— Rasa lui nu are nicio relevanță, domnule Jenkins, spuse el. Cert e că Jeremiah a auzit și a văzut tot ce s-a petrecut între mine și domnul Steeves. Consider că o coroborare a informațiilor ar fi cât se poate de utilă. În caz contrar, dacă acționați în mod prematur și pripit, s-ar putea să fiți acuzat de privare ilegală de libertate.

— Paxton, interveni unchiul Ward, arătând spre Rob, este ajutor de șerif în Nord și știe câte ceva despre lege.

— Este doar o sugestie, domnule Jenkins, continuă Rob. Sunt pe deplin conștient de faptul că nu am nicio autoritate aici. Orișicum, dacă aveți, într-adevăr, un mandat de arestare pe numele meu și sunteți hotărât să îl puneți în aplicare, am să mă predau de bunăvoie.

Jenkins privi în jur, dându-și încet seama că acest individ pe care nici măcar nu-l cunoștea... îl face de râs în fața întregii șlehte de imbecili de la Rosewood!

— Lucrurile nu se-ncheie aici, Paxton, scuipă el cu venin, după care își întoarse calul și se îndepărtă în galop de-a curmezișul unei porțiuni nerecoltate a câmpului.

— Rob, ce-ai fi făcut dacă te aresta?? exclamă Katie.

— Ţi-aş fi spus să îi trimiţi o telegramă lui John Heyes în Hanover, Pennsylvania, râse el. John ar fi sosit în mai puţin de 48 de ore şi ar fi fost vai şi amar de şeriful Jenkins.

Am reluat culesul. Dintre toţi, cel mai puţin afectat de vizita lui Sam Jenkins era chiar Rob. Dar el nu ştia, vezi bine, de ce sunt în stare indivizii aceştia.

49
Herb Watson

Peste trei zile îşi făcu apariţia la Rosewood, abătut din cale afară, domnul Watson. Venise să stea de vorbă cu fraţii Daniels. Intrară tustrei în casă şi luară loc.

Vreme de câteva minute, niciunul dintre ei nu scoase însă un cuvânt.

— Ei, zău aşa, Herb! făcu Ward într-un târziu. Cât de grav poate să fie?

— E grav, băieţi, foarte grav. Nici nu ştiu cum să v-o spun.

— Hai, zi odată ce ai pe suflet!

— V-am spus data trecută, începu Watson fără tragere de inimă, că se fac presiuni asupra mea să nu vă mai vând cherestea. Atunci credeam că, în timp, or să se liniştească spiritele. Dar nu s-a întâmplat aşa. Dimpotrivă. I-a înfuriat la culme că anul trecut, când au încercat să îl ardă pe Henry de viu, dând foc grajdului din Greens Crossing, le-aţi dejucat planurile. Iar acum plănuiesc să se descotorosească de voi pentru totdeauna. Ameninţările devin periculoase.

— Ce fel de ameninţări?

— Sam tocmai mi-a făcut o vizită. Pare dornic de răzbunare. Dacă mă împotrivesc, au să-mi ardă depozitul din temelii.

— Poftim?!

— Exact aşa a spus.

— Dar asta ar afecta întreaga comunitate, nu doar pe tine.

— Şi i-ar falimenta pe jumătate din plantatorii de bumbac din ţinut, încuviinţă abătut Watson. O ştiu prea bine. Şi ei trebuie să îşi vândă recolta undeva, dar când sunt năpădiţi de ură, oamenii nu mai gândesc limpede.

— Care a fost condiţia lor? întrebă Templeton.

— Sam mi-a zis clar şi răspicat să nu vă cumpăr bumbacul - nici chiar la cel mai mic preţ.

— Poftim?! Păi, Herb... dacă nu ne vindem recolta, o să ajungem la sapă de lemn!

— Ştiu, Templeton, ştiu... Mi-am tot stors creierii să găsesc o soluţie, dar la cum stau lucrurile în momentul de faţă, nu ştiu pur şi simplu ce să fac.

— O să ne vindem bumbacul în altă parte! spuse Ward furios.

— Dă, Doamne, să puteţi. Asta ar fi cea mai bună soluţie pentru toată lumea. Doar că...

— Aşa..., îi dădu ghes Templeton.

— S-ar putea să nu ajungeţi cu bumbacul nici la Charlotte, nici în altă parte. Sunt chitiţi să vă îngenuncheze... orice ar presupune asta.

— Vrei să zici că vor sta cu ochii pe noi şi, dacă încercăm să ducem bumbacul undeva, au să ne prade la drumul mare?

— Da, exact asta vreau să zic. S-ar putea să vă fure bumbacul, să vă dea foc la câmpuri – Dumnezeu ştie de ce-s în stare. Cert e că *nu* au să vă lase să vă vindeţi recolta.

*

După vizita domnului Watson, tata şi unchiul Ward au rămas înneguraţi tot restul zilei. Era clar pentru toată lumea că se întâmplase ceva groaznic. Totuşi, am continuat culesul.

— Oare ce le-o fi spus domnul Watson? o întrebai eu pe Katie când ne încrucişarăm de-a lungul unui şir.

— Nu ştiu, răspunse ea. Poate că preţul are să fie chiar mai scăzut decât credeau ei.

— Atunci trebuie să culegem tot bumbacul de pe câmpurile astea, până la ultima bucăţică.

Şi am cules mai departe.

50

Oferta

Peste două zile, domnul Watson se întoarse și avu încă o discuție privată cu frații Daniels.

— După conversația pe care am purtat-o deunăzi, începu el, m-am gândit îndelung la situația voastră și mi-a venit o idee.

— Orice sugestie este bine-venită, Herb. Știi unde ne-am putea vinde bumbacul și cum l-am putea transporta în siguranță până acolo?

— Nu, e vorba de cu totul altceva, răspunse Watson.

— Te ascultăm.

Watson pironi tăcut masa vreme de câteva secunde, apoi murmură:

— V-ați gândit vreodată...?

Se uită adânc în ochii celor doi frați, apoi reluă întrebarea:

— V-ați gândit vreodată să vindeți plantația?

— Să vindem... *Rosewoodul*?!

Watson încuviință din cap.

— Nu... niciodată, răspunse Templeton.

— Unu la mână, interveni Ward, plantația nu e a noastră ca s-o putem vinde.

— Eu altceva am auzit.

— E plantația lui Kathleen... e a noastră, a tuturor.

— Asta așa o fi, dar voi doi sunteți cei care hotărăsc ce și cum.

— Nu fi așa de sigur, zâmbi Ward.

— Nici nu se pune problema, Herb, zise Templeton. Este de neconceput să vindem plantaţia.

— Ia gândiţi-vă... Dacă nu vă puteţi achita impozitele, Rosewood o să fie scoasă la licitaţie şi n-o să vă alegeţi cu nimic.

— O să le achităm.

— Şi dacă, totuşi, nu veţi izbuti?

— Atunci poate că vom fi nevoiţi să luăm în considerare şi posibilitatea asta. Ai fi interesat să cumperi tu plantaţia?

— De ce nu? Tot voiam eu să mă mut la ţară. Proprietatea asta e, ce-i drept, mult mai mare decât ce aveam eu în gând, dar... mă rog, nu pot privi cu braţele încrucişate cum pierdeţi totul. Gândiţi-vă la oferta mea. S-ar putea să fie singura voastră cale de scăpare.

— Şi ce ai face tu, Herb, cu o plantaţie ca asta?

— Aş lăsa depozitul în seama oamenilor mei, iar eu m-aş muta aici, aş tocmi câţiva muncitori şi, cu ajutorul lor, aş munci pământul şi aş creşte niscaiva animale... la fel cum faceţi voi acum.

— Cu alte cuvinte, vrei să îţi măreşti avutul profitând de strâmtorarea noastră?

— Ei, zău aşa, băieţi, ştiţi prea bine că n-aş face nicicând una ca asta. Sunt dispus să cumpăr plantaţia la un preţ corect, ca să aveţi bani din belşug să vă stabiliţi confortabil în altă parte. Casa, animalele, anexele, terenul... toate astea fac bani frumoşi. Hm... dacă stau bine să mă gândesc, n-ar fi exclus ca tocmai ăsta să fie unul dintre motivele pentru care se doreşte îndepărtarea voastră.

— Ce anume?

— Faptul că aceasta este o proprietate de prim rang, cu ieşire la râu şi cu cel mai rodnic pământ din ţinut. Probabil că mulţi şi-ar dori să pună mâna pe ea.

— Ai auzit tu ceva?

— Nu, n-am auzit nimic şi nu bănuiesc pe nimeni. Eu spun doar că, dacă mi-o vindeţi mie, veţi primi pe ea atât cât valorează şi veţi ieşi cu toţii câştigaţi. Casa face probabil vreo cinci mii de dolari, terenul, încă zece, recolta de anul acesta, o mie, două,

Cu animalele, restul clădirilor şi căsuţa lui Henry, aveţi o mică avere aici. Nu vreau, pur şi simplu, să pierdeţi totul şi să nu vă alegeţi cu nimic.

Ward şi Templeton, încă năuciţi, nu spuseră nimic.

Peste câteva clipe, se ridicară şi îl conduseră pe Watson până afară.

— Ştiu că adineauri am fost cam irascibili, spuse Templeton, dar trebuie să înţelegi, Herb, că nu ne este deloc uşor.

— Înţeleg, băieţi. E o situaţie dificilă.

— Orişicum, îţi mulţumim pentru ofertă.

Îşi dădură mâna, apoi Watson încălecă în şa şi o luă din loc.

După ce musafirul se făcu nevăzut, Ward dădu rostire întrebării care îl rodea de ceva timp.

— O fi oare în cârdăşie cu ei... ca să pună el însuşi mâna pe Rosewood?

— Sunt convins că n-ar face niciodată aşa ceva, ripostă Templeton. Herb este un om corect şi onorabil. În situaţia dată, oferta pe care ne-a făcut-o e mai mult decât rezonabilă. Dacă ar fi aşa cum zici tu, ar putea aştepta să se pună sechestru pe plantaţie şi apoi s-o cumpere, la licitaţie, pe bani de nimic. Nu, cred că oferta lui este cât se poate de cinstită.

— Ar trebui să discutăm cu fetele, spuse Ward, uitându-se spre câmpuri.

— Ştii ce au să zică.

— Va trebui oricum să stăm de vorbă cu ele.

— Şi nu doar cu ele, murmură Templeton.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Poate că a venit vremea să-i dăm ascultare lui Rob – să Îl întrebăm pe Dumnezeu ce vrea *El* să facem.

51
Consfătuire

Când domnul Watson se îndepărtă călare, noi lucram pe câmp. Încă nu bănuiam nici pe departe motivul vizitelor sale. Ne gândeam că o fi vorba de prețul bumbacului sau altele asemenea.

Zece minute mai târziu, tata și unchiul Ward porniră încet înapoi spre câmp, vorbind între ei. Erau și de astă dată întunecați la față și parcă le trecuse tot cheful de cules. Înnegurarea lor ne îngrijora pe toți.

După-amiază, lucrară departe de ceilalți, șușotind între ei, iar pe la patru și jumătate ne chemară pe toți în jurul lor. Pe Josepha și pe mătușa Nelda le trimiseseră deja în casă cu două ceasuri în urmă.

— Astăzi vom încheia culesul mai devreme, anunță tata. Duceți-vă fiecare să vă spălați și să vă primeniți. Josepha și Nelda ne pregătesc ceva bun pentru masa de seară. Iar după cină vom avea de purtat o discuție serioasă.

Eu și Katie ne uitarăm întrebătoare una la alta. Eram amândouă îngrijorate.

După ce servirăm cina în tăcere, bărbații se ridicară și ne invitară să mergem cu toții în salon.

— Vino și tu, Nelda, spuse unchiul Ward.

— Dar eu nu sunt... știți voi, nu fac parte din familia voastră de la Rosewood.

— Nu uita, Nelda, că eu am fost cândva oaia neagră a familiei, ripostă unchiul Ward. Eu am fost cel care a plecat și a uitat de toți și de toate. Dar oamenii ăștia m-au primit cu brațele deschise înapoi în sânul familiei. Iar, dacă au primit pe unul ca mine, n-au cum să nu te primească și pe tine. Acum, Nelda, faci parte din această familie, la fel ca noi toți.

Sărmana mătușă Nelda! Bărbia și buza de jos începură să-i tremure și ochii i se umplură de lacrimi. Iar în clipa următoare alergă la unchiul Ward și îi dădu cea mai călduroasă îmbrățișare de care avusese el parte vreodată!

— Ești un frate nemaipomenit, Ward, murmură ea. În ochii mei n-ai fost niciodată o oaie neagră. Îți mulțumesc!

— Vino și tu, Rob – orice o privește pe Katie te privește acum și pe tine. Și tu, Jeremiah – Mayme și cu tine va trebui să luați orișice hotărâre împreună.

După ce ne așezarăm cu toții, tata luă cuvântul.

— V-am chemat aici – îndeosebi pe voi, fetelor – pentru că suntem o familie și acum Rosewood este a noastră, a tuturor. Avem de luat niște hotărâri majore, pe care trebuie să le luăm împreună.

— Ce fel de hotărâri, unchiule Templeton? întrebă Katie, cu vocea tremurândă.

— Despre viitorul plantației.

Tata aruncă o privire spre fratele lui.

— Zi-i înainte, frate Templeton, îl îndemnă unchiul Ward. Tu ești la Rosewood dinaintea mea și ai tot dreptul să vorbești în numele amândurora.

Tata oftă și se scărpină în cap.

— Nu mai e o taină pentru nimeni faptul că suntem restanțieri la plata impozitelor. Avem niște probleme financiare, dar nici pe departe la fel de grave precum cele cu care v-ați confruntat voi două, spuse el, uitându-se întâi la Katie, și apoi la mine, pe vremea când erați singure. Atunci v-a fost, ce-i drept, de mare ajutor și aurul lui Ward. Am putea și acum să ieșim din impas dacă ne unim cu toții forțele și muncim din greu. Nelda s-a oferit și ea

să ne ajute, gest pentru care îi mulțumim, adăugă el, zâmbindu-i soră-sii, dar mă tem că problemele noastre nu se rezumă la bani. Dacă ar fi vorba doar de asta, am scoate-o noi cumva la capăt. Dar nu este doar o chestiune de ordin financiar. Problema noastră cea mai mare este vrajba pe care ne-o poartă cei din ținut – Sam Jenkins, Dwight Steeves, întregul Klan. Indivizii aceştia sunt împotriva noastră şi au să fie mereu.

— Bine, dar bumbacul..., începu Katie.

— Bumbacul n-are să fie de ajuns, Kathleen, o întrerupse tata.

— Cum să nu fie?...

— Pentru că, aşa cum am mai spus, problema noastră cea mai mare nu sunt banii...

Cei doi frați se uitară iar unul la altul, după care tata adăugă:

— Domnul Watson nu ne poate cumpăra bumbacul.

— Poftim??... De ce să nu poată? îngăimă Katie înmărmurită. Încă nu înțelegea pe deplin toate implicațiile celor spuse de tata.

— A primit amenințări şi nu mai poate să colaboreze sub nicio formă cu noi, răspunse el. Dacă o face, va fi distrus – amintiți-vă ce soartă a avut grajdul cu chirie din Greens Crossing. După prietenia pe care ne-a arătat-o în tot acest timp, nu-l putem pune într-un asemenea pericol.

— N-am putea vinde altcuiva bumbacul? întrebai eu.

— N-avem cui, răspunse tata, întorcându-şi privirea spre mine. Ce încerc eu să vă dau de înțeles, Mary Ann, este că nu e vorba doar de vânzarea bumbacului. Chiar dacă am încerca să ducem bumbacul în altă parte, ne vor prăda la drumul mare sau ne vor da foc la câmpuri.

Abia acum începeam eu şi Katie să înțelegem cât de gravă era, de fapt, situația.

— Atunci... ce ne facem, unchiule Templeton? întrebă ea. Trebuie să vindem bumbacul!

— Tocmai ți-am spus, Kathleen dragă... că probabil n-o să-l putem vinde.

Urmă o tăcere îndelungată. Tata trase adânc aer în piept.

— Domnul Watson a venit ieri și ne-a propus o eventuală soluție, spuse el în cele din urmă. Propunerea făcută de el nu e nici pe placul meu și al lui Ward, și n-are să fie nici pe placul vostru, dar s-ar putea să fie singura cale de ieșire din impasul în care ne aflăm. Pe scurt…., domnul Watson s-a oferit să cumpere plantația.

Katie și cu mine am rămas amândouă ca lovite de trăsnet. Nu ne venea să ne credem urechilor.

— Să vindem… plantația? șopti Katie, cu ochii plini de lacrimi.

— Da, răspunse tata. Totuși, cum suntem trecuți tuspatru titulari pe actul de proprietate, Ward și cu mine am hotărât că, dacă nu cădem cu toții de acord, nu vom vinde. Vom fi alături de tine, Kathleen, orice ai alege.

— Of, unchiule Templeton, nu se poate să nu găsim noi o soluție! stărui ea, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Până acum am scos-o cumva la capăt de fiecare dată, chiar și pe vremea în care eram singure la Rosewood.

— Vremurile s-au schimbat, Kathleen, și de astă dată s-ar putea să nu mai fim în stare să ieșim din impas. Chiar dacă am avea o recoltă din cele mai bogate, la ce bun, dacă au să ne dea foc la plantație?

— Nu știu, unchiule Templeton, suspină ea, ștergându-se la ochi, dar trebuie să existe o cale. Trebuie!

Rob își așeză mâna pe umărul ei, dar până și lui îi pierise graiul.

Pironeam cu toții podeaua, fără să spunem un cuvânt. Mi se pusese un nod în stomac. Era cea mai cruntă lovitură pe care o primisem de când îmi pierdusem familia.

Cel mai dureros era că, din tonul tatei, atât eu, cât și Katie am înțeles că acesta era cel mai dificil moment cu care ne confruntaserăm vreodată. Tata era un optimist convins – mereu vesel, mucalit și pus pe șagă – care vedea partea bună în orice situație.

Acum însă până și el părea îngenuncheat. În voce i se simțea nu doar disperarea, ci și… teama.

Iar dacă el se temea, cum să nu ne temem şi noi? Dacă el era îngrijorat, situaţia era fără doar şi poate gravă.

Poate că acesta era, într-adevăr, sfârşitul. Cum stăteam eu acolo, mi-am dat seama că plângeam la rându-mi.

— N-am să părăsesc niciodată plantaţia! strigă Katie într-un sfârşit. Rosewood are să rămână, cât trăim, căminul nostru. Nici nu mă gândesc s-o vând. Vom rămâne aici pentru totdeauna... şi...

Izbucni în lacrimi. Rob încercă s-o ia de mână ca s-o liniştească, dar Katie zvâcni în picioare şi fugi la etaj.

Eu şi Rob ne uitarăm unul la altul. Până acum, eu eram mereu cea care se ducea după ea s-o consoleze, aşa cum făcea şi Katie când eram eu tristă. Între timp, însă, situaţia se schimbase şi mă întrebam dacă nu o fi cumva de datoria lui Rob să se ducă să discute cu ea.

Ghicindu-mi parcă gândurile, Rob arătă cu capul spre scară, îndemnându-mă din priviri să merg după Katie.

Aşa am şi făcut.

Când am păşit în odaia ei de la etaj, Katie mă privi cu aceeaşi expresie speriată şi deznădăjduită pe care o văzusem pe chipul ei când ne-am cunoscut.

Ne-am prăbuşit una în braţele celeilalte, vărsând lacrimi amare.

*

După plecarea fetelor, se lăsă tăcerea în salon.

— Nu ştiu dacă v-ar putea fi de vreun ajutor, zise Rob într-un târziu, dar îmi amintesc ceva ce ne-a învăţat tata pe vremea când eram mici. Spunea că, atunci când te afli într-un impas şi nu ştii ce hotărâre să iei, sunt patru paşi pe care ar trebui să îi urmezi. Să stai de vorbă cu toţi cei pe care îi priveşte problema. Să te rogi şi să Îl întrebi pe Dumnezeu ce vrea El să faci. Să vezi dacă nu găseşti cumva vreo îndrumare în Biblie. Iar apoi să aştepţi ca împrejurările să îţi indice direcţia pe care ar trebui s-o alegi. Tata zicea că, în cele din urmă, Dumnezeu Îşi arată de fiecare dată

voia, fie vorbind minții sau inimii tale, fie prin circumstanțele pe care le creează.

— E un sfat bun, Paxton, spuse Ward.

— Acum că faceți deja tot ce vă stă în puteri, adăugă Rob, nu vă mai rămâne decât să vă rugați și să vedeți în ce direcție vă călăuzește Dumnezeu prin felul în care va evolua situația.

— Ei bine, tinere Paxton, zise Templeton, ar trebui pesemne să facem exact ce spui tu – să Îl întrebăm pe Dumnezeu care este voia Lui și să încercăm să Îi deslușim răspunsul.

— De ce nu L-am întreba chiar acum? ripostă Rob.

Frații Daniels se uitară șovăielnici unul la altul, dar Rob își plecase deja capul, începând să se roage:

— Tată, acești copii dragi ai Tăi se confruntă cu o situație dificilă și au nevoie de ajutorul Tău. Au nevoie să știe ce alegere vrei Tu să facă. Arată-le, Te rog, voia Ta prin împrejurările care se vor ivi în zilele și în săptămânile următoare. Oricare ar fi împrejurările acelea, Te rog să le dai clar de înțeles ce Îți dorești de la ei.

După o clipă de tăcere, se auzi vocea lui Henry:

— Amin, Doamne. Fă-ne cunoscută voia Ta, cât mai răpede cu putință.

Apoi îi veni rândul lui Templeton să se roage – după cum îi mărturisi mai apoi lui Mayme, era prima oară când se ruga cu voce tare de față cu alții.

— Așa cum au zis și ceilalți, Doamne, nu știm ce-i de făcut, începu el. Fii, așadar, bun și ne arată voia Ta. Spune-ne, Doamne, ce avem de făcut, și-o să ne străduim să Îți dăm ascultare.

— Amin, șoptiră toți ceilalți.

52
Strădanii deznădăjduite

Acum Katie era mai hotărâtă ca niciodată să culegem tot bumbacul de la Rosewood şi să îl vindem undeva.

A doua zi m-am trezit dis-de-dimineaţă şi m-am dus la fereastră. Încă înainte să privesc afară, ştiam ce voi vedea. Şi nu m-am înşelat. Departe, pe câmpul pe care îl recoltam de trei zile încoace, Katie culegea deja de zor, singură pe un şir parcă nesfârşit de bumbac. Nu era prima dată când se întâmpla asta. Ori de câte ori Rosewood era în pericol, Katie făcea tot ce îi stătea în puteri să îşi salveze mult iubitul cămin, chiar de ar fi fost să muncească până la epuizare.

Apoi l-am văzut pe Rob ieşind din coliba lui Jeremiah şi îndreptându-se încet către ea.

Se îmbrăţişară şi rămaseră câteva clipe înlănţuiţi. Când se desprinseră din îmbrăţişare, Katie îi întinse lui Rob o traistă, iar el se apucă de cules pe şirul alăturat.

De astă dată, poate nici măcar tenacitatea lui Katie n-are să fie de ajuns, mi-am spus eu în sinea mea. Dar Katie nu era singură. Ne avea pe noi toţi. Orice s-o întâmpla, îi vom rămâne alături.

M-am îmbrăcat, mi-am luat ghetele şi m-am dus la ei. Jeremiah era deja afară pe câmp. Îmi ieşi în întâmpinare, cu un zâmbet trist pe chip şi mă îmbrăţişă. Apoi ne-am luat amândoi

traistele de unde le lăsaserăm în ajun şi ne-am apucat şi noi de treabă.

Ni se alăturară, rând pe rând, toţi ceilalţi – în afară de Josepha, care rămăsese la conac să pregătească micul dejun.

Lucram fără să scoatem un cuvânt. Deşi eu şi Katie îi aveam alături pe Jeremiah şi pe Rob, bărbaţii pe care îi iubeam şi cu care urma să ne căsătorim, în loc să fim veseli şi fericiţi, cum ar fi fost de aşteptat, eram cu toţii abătuţi din cale afară.

Şi aşa am rămas tot restul săptămânii. Grămezile de bumbac din şură creşteau văzând cu ochii – o treime din recoltă era deja ambalată şi gata de vânzare. Ştiam că unii plantatori începeau să îşi vândă încă de pe acum bumbacul. Domnul Thurston trecuse pe la noi să ne spună că preţul plătit de Herb Watson cultivatorilor era unul cât se poate de bun. Cu bumbacul pe care îl strânseserăm deja, am fi putut achita pasămite toate impozitele, dar tata şi unchiul Ward nu pomeneau nimic de vânzare. Ştiam cu toţii că se întreabă ce să facă.

Aşa că noi continuam să culegem… şi să ne rugăm.

Când şi când se ivea în depărtare câte un călăreţ care se oprea preţ de câteva clipe şi ne scruta din şa.

— Cine era omul acela? l-am întrebat eu o dată pe tata.

— Nu sunt sigur, Mary Ann, îmi răspunse el, dar s-ar fi putut să fie Dwight Steeves.

Altă dată l-am zărit pe şeriful Jenkins ochindu-ne de departe, dar ne-am făcut cu toţii că nu băgăm de seamă. Printre cei care ne supravegheau în chipul acesta, aşteptând să vadă ce vom face, l-am recunoscut o dată chiar şi pe William McSimmons, de care nu mai auziserăm nimic de când îl confruntase Micah, împreună cu tata şi cu unchiul Ward.

Într-o noapte, auzind zgomot, m-am dat jos din pat şi m-am furişat tiptil până la fereastră. De jos, din curte, răzbătea un licăr de lumină. Fusese o zi zăpuşitoare şi fereastra rămăsese deschisă. Privind afară, l-am văzut pe unchiul Ward venind dinspre şură, cu un felinar într-o mână şi o puşcă în cealaltă. Tata închise uşa casei în urma lui şi îi ieşi în întâmpinare.

— Nicio mişcare?

— Nicio mişcare, răspunse fratele lui, întinzându-i felinarul şi arma.

— Bun. Atunci tu du-te şi te culcă. Am să rămân eu de pază.

M-am retras încetişor şi m-am băgat înapoi în pat. Tata şi unchiul Ward stăteau de pază toată noaptea! Oare chiar credeau că are să încerce careva să ne fure bumbacul?

Sau mai rău?...

53
Alertă

Călărețul gonea nebunește prin noapte.

Din fericire pentru calul său, razele lunii luminau îndeajuns drumeagul pustiu cât să vadă calea. Nu putea încetini. Trebuia să ajungă acolo până nu era prea târziu. De asta atârnau mai multe vieți – și propriul său viitor.

La scurt timp după miezul nopții, îl deșteptase ceva. Orice o fi fost, cert e că la un moment dat se trezi brusc din somn, înconjurat de întuneric și de tăcere.

Numai nebunii sunt treji la ora asta, își spuse el. Totuși, o voce lăuntrică îl îndemnă să se scoale și să arunce o privire în jur. Se dădu jos din pat buimac, își puse pantalonii și cizmele, luă sfeșnicul și coborî la parter.

Amenințările pe care le primise fuseseră cât se poate de clare. Dar dacă le tălmăcise greșit intențiile?

Inspectă înfrigurat depozitul, dar nu găsi nimic nelalocul său. Tăcerea în care era cufundat întregul oraș era străbătută când și când doar de câte un lătrat răzleț de câine. *Imaginația îmi joacă feste,* încercă el să se liniștească, pornind-o înapoi către casă.

Brusc, un zgomot tulbură tăcerea nopții... pași grei ce înaintau bocănind de-a lungul străzii la câteva clădiri distanță.

Stinse repede lumânarea și se strecură înapoi, lipindu-se de zidul depozitului.

— ... au zis că ne-om întâlni cu toţii la ora 1..., îl auzi şoptind pe unul dintre ei.

Recunoscând imediat vocea, se luă după ei, căznindu-se să le desluşească vorbele.

— ... de ce în noaptea asta?

— Au primit destule avertismente... e timpul să trecem la fapte...

De pe o stradă lăturalnică li se alătură un al treilea, care ducea sub braţ ceva alb.

— ... cai?

— O aduce McSimmons destui din herghelia lui. Ca să nu trezim întregul oraş.

— ... ne întâlnim în capătul nordic al târgului.

— ... Sam a zis că...

— ... aşa am auzit şi eu... s-a săturat să...

— În noaptea asta are să se lase cu vărsare de sânge... Până la dimineaţă...

— ... o să se aleagă scrumul de conac.

Cel care trăgea cu urechea auzise destul. Se întoarse grăbit acasă. Ştia prea bine despre care conac vorbeau. Nu era sigur dacă va putea ajunge acolo la timp ca să-i salveze pe cei ai casei şi să prevină vărsarea de sânge, dar era de datoria lui morală să încerce.

Cinci minute mai târziu, îşi înşeua deja calul pe întuneric. Avea să ia drumul spre sud, după care va face un ocol înapoi spre nord, nădăjduind să treacă neobservat. În felul acesta, va avea probabil un avans de 40 de minute faţă de ei, dacă nu chiar o oră întreagă.

Cum să îşi trezească prietenii din somn fără a sfârşi cu un glonţ în cap e o întrebare pe care şi-o puse abia când se apropie de destinaţie.

În cele din urmă, îşi mână calul în curtea dintre şură şi casă, după care îşi scoase puşca şi trase scurt două focuri în aer.

În vreme ce ecoul împușcăturilor se stingea, câinii lătrau, iar animalele din grajd nechezau și mugeau de mama focului, se aprinseră felinare și răsunară strigăte de alarmă în toată casa.

— Treziți-vă! strigă călărețul spre ferestrele de la etaj, unde apăruseră câteva lumini. Sunt eu... Herb Watson! Templeton... Ward... trebuie să vă vorbesc!

Se întredeschise o fereastră și Ward Daniels își iți capul afară, cu pușca la ochi.

— Cine-i acolo? strigă el.

— Daniels... sunt eu, Herb Watson! răspunse vizitatorul. Coborâți amândoi, tu și frate-tău... trebuie să vă vorbesc. Nu-i vreme de pierdut. Au să atace... au să atace în noaptea asta!

Ward își trase capul îndărăt și închise fereastra. Peste un minut, ambii frați pășiră pe veranda din fața casei, Templeton venind cu un felinar în mână dinspre șură, unde îl furase somnul, iar Ward, înarmat cu pușca.

— Ce te apucă, Herb, să vii aici în miez de noapte și să faci asemenea tărăboi? îl luă Templeton în primire.

— Trebuia să vă trezesc – n-avem timp de pierdut... Au și pornit încoace! Trebuie să ne mișcăm repede. Trebuie să plecați de aici, cu toții.

— Crezi că situația e chiar atât de gravă? întrebă Ward.

— I-am auzit pe câțiva dintre ei când se duceau la întâlnire cu Sam, Bill și ceilalți. Sunt chitiți să omoare pe cineva în noaptea asta și să vă ardă casa din temelii. Spuneau că se va lăsa cu vărsare de sânge și că nu va mai rămâne decât scrumul din casă până la dimineață.

Cei doi frați se uitară unul la altul. Tonul imperios al prietenului lor le dădea clar de înțeles că vorbește cât se poate de serios.

— Cum rămâne cu discuția pe care am purtat-o data trecută? întrebă Templeton. Acum n-avem timp să întocmim contractul de vânzare-cumpărare.

— M-am gândit la asta pe drum încoace, răspunse Watson. Dacă vă învoiți, putem rezolva chiar acum chestiunea. Am adus cu mine câteva acte preliminare. Atâta vreme cât le iscălim cu

toţii, or să aibă valoare legală. Va trebui să vă încredeţi că o să vă dau toţi banii care vi se cuvin, de îndată ce am să pun la socoteală şi bumbacul pe care l-aţi recoltat. Aşa cum v-am spus, am să vă plătesc preţul integral pe casă, pământ, animale, bumbac şi toate celelalte.

Templeton căzu câteva clipe pe gânduri, apoi slobozi un oftat.

— Nu prea avem de ales, Herb. Şi chiar de am avea, tot ne-am încrede în tine. Te-ai dovedit a fi un prieten de nădejde şi un om de onoare. Iar acum ţi-ai pus viaţa în primejdie ca să le salvezi pe ale noastre. Aşa că ai, probabil, dreptate... pesemne că a sosit, în sfârşit, timpul. Dar... dacă au să-şi verse mânia pe tine şi au să dea oricum foc la plantaţie?

— Nu cred că o vor face. De voi vor ei să se descotorosească, nu de mine.

— Nu-mi surâde ideea de a te lăsa să îi înfrunţi singur. Am avea, poate, mai multe şanse dacă am rămâne cu toţii...

— Uite ce e, Templeton – dacă indivizii ăştia dau cu ochii de oricare dintre voi, *niciunul* dintre noi nu va mai avea vreo şansă de scăpare. Singura cale de a salva plantaţia este să fiţi cu toţii plecaţi pe când or să ajungă ei aici. Sunt prea mulţi ca să le puteţi ţine piept. Ne-ar încercui şi nu le-ar lua nici cinci minute să incendieze casa şi şura.

— Ne-am putea ascunde în pădure.

— Acela e primul loc unde s-ar gândi să vă caute. N-au să-mi dea crezare până n-or să scormonească întreaga plantaţie. Haideţi, hotărâţi-vă – v-am spus că se îndreaptă deja încoace!

Templeton se uită iar la fratele său. În momentul acela, doi tineri îşi făcură apariţia dinspre fostele colibe ale sclavilor. Unul era negru, celălalt alb. Acesta din urmă avea în mână un revolver Colt 45. Auzind împuşcăturile şi gândindu-se la ce-i mai rău, cei doi veniseră fuga să vadă ce se întâmplă.

— E în regulă, băieţi, e doar domnul Watson.

— Mă bucur să te văd, Jeremiah, îl salută Watson pe tânărul de culoare.

— Aşijderea, dom' Watson, răspunse acesta, strângându-i mâna

— Herb, acesta este Rob Paxton, logodnicul nepoatei mele, făcu Templeton prezentările.

Cei doi dădură mâna.

— Văd, băiete, că ai un pistol straşnic, comentă Watson.

— A fost al bunicului meu. L-am luat cu mine când am auzit împuşcăturile, gândindu-mă că situaţia s-ar putea să fie periculoasă.

— Chiar este, Rob, spuse Ward. Să sperăm însă că n-o să fii nevoit să-ţi foloseşti arma.

— Ne aflăm în mare pericol, băieţi, interveni Templeton. Trebuie să trezim pe toată lumea şi să plecăm cât mai iute de aici. Jeremiah, tu du-te după Henry şi Josepha. Rob, tu înhamă cei mai iuţi cai la două căruţe şi la şareta cea mare şi înşeuează încă vreo doi, trei cai pe deasupra. Eu mă duc la etaj să le trezesc pe fete. Cu toţii, suntem nouă inși. Nu vom putea lua prea multe cu noi şi va trebui să-i dăm zor.

— Am să vă dau şi eu o mână de ajutor, spuse domnul Watson. Să mergem, băieţi!

54
O decizie grea

Eu şi Katie eram încă adormite când am ajuns în bucătărie, dar vorbele tatei ne dezmeticiră numaidecât.

— Fetelor, începu el, aţi auzit şi voi focurile de armă care ne-au trezit pe toţi din somn. Cel care a tras a fost Herb Watson. Herb a venit să ne dea de ştire că suntem în mare pericol. Sam Jenkins, Bill McSimmons, Dwight Steeves şi restul bandei lor se îndreaptă călare încoace, înarmaţi cu puşti şi cu torţe. Herb i-a auzit vorbind. De astă dată, nu vin doar să ne ameninţe – sunt chitiţi să dea foc casei. Chiar şi în aceste împrejurări, Herb este încă dispus să cumpere plantaţia – cu tot ce ţine de ea, inclusiv recolta de bumbac – în schimbul unei sume rezonabile cu care s-o putem lua de la capăt în altă parte. Aşa că avem o decizie de luat, şi asta chiar acum.

Ne privi cu o expresie gravă. Amândouă îl ascultam cu ochii mari, năucite de groază, dar mai ales de durere.

— Am mai vorbit despre oferta lui Herb, continuă tata. Niciunul dintre noi nu şi-ar fi dorit să se despartă de Rosewood, dar de astă dată pare-se că n-avem de ales. Dacă ne găsesc aici, au să ardă casa din temelii. Iar dacă se înfierbântă şi se pun pe tras, ţintele vom fi ori eu, ori Ward, ori Henry, ori Jeremiah. Nu ştiu cum să vă dau mai clar de înţeles, fetelor, că dacă nu acţionăm imediat, mâine s-ar putea să fiţi nevoite să-l îngropaţi pe

unul dintre noi. Trebuie să plecăm, neîntârziat. Singura cale de a mai salva plantația în momentul de față este vânzând-o domnului Watson.

Făcu iar o pauză și se uită la noi. Între timp ni se alăturase și mătușa Nelda, care acum strângea într-o mână mâna lui Katie, iar în cealaltă, mâna mea.

— Asta este, așadar, situația, urmă tata. Fie rămânem să le ținem piept – iar asta ar însemna să îi înfruntăm cu arme, cu riscul de a omorî pe cineva sau de a fi omorâți noi înșine, căci avem de a face cu oameni haini care nu mai suportă să ne aibă prin preajmă; fie iscălim cu toții actele și îi vindem plantația lui Herb. Orice am alege, tot am pierde Rosewoodul.

Își mută privirea de la una la cealaltă. De acum plângeam amândouă.

Se așternu o tăcere ca de mormânt. Deși pericolul era iminent, tata așteptă răbdător. După ce petrecusem atâția ani la Rosewood, iar Katie, întreaga ei viață, ne era din cale afară de greu să luăm o asemenea decizie, iar el o știa prea bine. Dar de această decizie atârna viitorul nostru.

Chit că, în mod oficial, era o hotărâre pe care trebuia s-o luăm împreună, știam cu toții că singura în măsură să hotărască era Katie și nimeni altcineva. În fond și la urma urmei, fără ea, niciunul dintre noi n-ar fi ajuns să fie trecut în actul de proprietate.

Uitându-mă la ea, mi-am dat seama că retrăia cumplita noapte în care îi fusese masacrată familia.

— Nu ne-am putea... ascunde în pivniță, unchiule Templeton? îngână Katie cu o voce ca de copil.

— Kathleen, răspunse tata cu o tandrețe nemărginită, dacă n-au să găsească pe nimeni în casă, fie au să scormonească fiece colțișor până or să dea de noi, fie or să ardă casa din temelii. N-avem încotro. Ori plecăm, ori pierdem totul.

— Templeton are dreptate, Kathleen, spuse unchiul Ward. Herb a auzit cu urechile lui când au spus că or să incendieze totul.

— Kathleen, adăugă tata, singura cale de a salva casa aceasta este vânzându-i-o domnului Watson şi plecând înainte să ajungă ei aici. Nici chiar atunci nu-i sigur că o vor cruţa, dar este singura noastră şansă. De dragul Rosewoodului, este singurul lucru pe care îl putem face.

Ne mai cufundarăm în tăcere vreme de un minut, două, chibzuind la cele spuse de tata. Refuzam parcă a crede că-i adevărat. Dându-şi în cele din urmă seama că era singura cale de scăpare, Katie începu să plângă, apoi încuviinţă încet din cap.

— Sunt de acord să vindem, şopti ea printre lacrimi.

Totuşi, de astă dată, chiar dacă vorbise abia şoptit, o făcuse cu vocea unei femei mature. Apoi izbucni în suspine. Mi se rupea inima pentru ea.

Tata se uită la mine.

— Şi eu sunt de acord, încuviinţai la rându-mi, înghiţindu-mi lacrimile.

— Ward? întrebă tata.

— Şi eu.

— Bine, atunci, spuse tata. Ward, eşti bun să-l chemi pe Herb? Semnăm actele şi imediat după aceea o luăm din loc.

Unchiul Ward numai ce ieşise, când dădură buzna înăuntru Josepha şi Henry.

Tata se ridică şi se duse la Katie, care stătea aşezată de cealaltă parte a mesei. Ea se sculă şi i se prăbuşi în braţe. Tata o strânse la piept clipe în şir, în vreme ce ea plângea scuturată de suspine.

— Eşti o tânără curajoasă, Kathleen, spuse el, iar acesta s-ar putea să fie unul dintre cele mai curajoase lucruri pe care le-ai făcut vreodată. A şti când să renunţi presupune la fel de mult curaj ca a şti când să lupţi.

Katie dădu din cap, zguduindu-se de plâns la pieptul lui.

Într-un târziu, tata îi dădu uşurel drumul şi se întoarse spre ceilalţi.

— Josepha..., avem nevoie de cafea – vezi să fie multă... şi tare. Şi de merinde – câte putem duce. Nelda, fii bună şi dă-i

o mână de ajutor. Henry, tu du-te să-i ajuți pe băieți la înhămatul cailor.

— Da' ce, Doamne iartă-mă, se petrece, dom' Templeton?

— Părăsim plantația pentru totdeauna, Henry – chiar acum, în noaptea asta. Membrii Klanului se îndreaptă încoace... și sunt chitiți să ne omoare.

Unchiul Ward se întoarse în fugă, însoțit de domnul Watson.

— Bun, spuse tata, atunci hai să iscălim actele astea.

Domnul Watson scoase câteva hârtii din buzunar și le răsfiră pe masă.

— Sunt dispus să cumpăr totul – mobilier, teren, echipamente de lucru, clădiri, animale și întreaga recoltă de bumbac. Am să vă achit și impozitele restante. Este totul trecut aici, negru pe alb. Sunt convins că n-au să-mi facă nimic odată ce-și vor da seama că nu mai sunteți aici și că plantația e trecută pe numele meu. În privința plății, va trebui să vă încredeți în cuvântul meu.

Se priviră în ochi.

— Ne încredem, Herb, zise tata.

— Am strâns toți banii gheață pe care îi aveam în casă și vi i-am adus drept avans, ca să aveți de drum.

Spunând acestea, domnul Watson scoase un teanc de bancnote și îl puse pe masă.

— Nu sunt decât vreo două sute de dolari, dar banii ăștia au să vă acopere, fără doar și poate, cheltuielile de călătorie. Nu-mi spuneți unde mergeți. Nu vreau să știu. Telegrafiați-mi sau scrieți-mi la adresa doamnei Hammond. Asta dacă...

— Da, ne încredem în ea, zise tata. Se va învoi să ne fie persoană de legătură și să nu sufle nimănui un cuvânt.

— Am să vă trimit restul banilor după ce ajungeți la destinație și este cules tot bumbacul.

Domnul Watson se uită la hârtiile luminate de felinarul așezat în mijlocul mesei.

— Am să trec în acte data de ieri, spuse el, după care scoase un condei din buzunar și scrise data în partea de sus a primei foi. Nu vreți să citiți și voi contractul?

— N-avem timp, Herb, spuse tata, înmuind penița în călimara de pe masa din bucătărie și iscălindu-se în josul celei de-a doua foi.

Unchiul Ward semnă sub numele tatei.

Până și Josepha, care forfotea în celălalt capăt al bucătăriei, încremenise locului, uitându-se la noi. Toate privirile erau îndreptate spre hârtiile acelea întinse pe masă.

Unchiul Ward îmi întinse condeiul și mă iscălii la rându-mi.

De acum Katie își revenise în fire. Se șterse la ochi, apoi trase stoică aer în piept și îmi luă penița din mână. Privirile ni se întâlniră într-un zâmbet încărcat de dragoste... și de durere.

— Asta e, Mayme...

— Of, Katie!

Katie nu mai șovăi decât preț de o clipă, apoi își trecu numele sub al meu:

Kathleen O'Bannon Clairborne.

Și cu asta, Rosewood a trecut în posesia lui Herb Watson.

— Ei bine, Herb, iată-te stăpân de plantație! exclamă tata. Dacă vor incendia, totuși, plantația în chip de răzbunare, nu ne datorezi nimic – și când îți spun asta, știu că vorbesc în numele tuturor.

Încuviințarăm cu toții din cap.

După ce domnul Watson dădu mâna cu tata și cu unchiul Ward, Katie se întoarse cu fața spre el.

— Vă rog să aveți mare grijă de Rosewood, domnule Watson, șopti ea, începând iar să plângă, dar străduindu-se să zâmbească printre lacrimi, după care îl îmbrățișă.

— Te asigur că voi avea, Kathleen dragă, răspunse bărbatul. După ce or să treacă toate astea, sper că ai să te întorci în vizită. Am să împachetez toate lucrurile pe care nu le puteți lua acum cu voi și am să le păstrez. Vă puteți întoarce după ele când doriți.

Katie făcu un pas îndărăt și Rob își petrecu brațul pe după umerii ei, după care îmi veni mie rândul să îi strâng mâna domnului Watson.

— Trebuie să adunăm tot ce putem duce cu noi, şi asta cât mai repede, interveni tata. Herb, cât timp crezi că ne mai rămâne?

— Douăzeci... cel mult treizeci de minute. Dar, dacă nu vreţi să pornească pe urmele voastre, trebuie să aveţi un avans faţă de ei, ca să nu vă audă când sosesc.

— Am înţeles..., murmură tata. În cazul acesta, vom lua doar strictul necesar – mâncare, haine, pături... obiecte de suflet, cărţi, amintiri. Josepha, tu du-te la voi acasă şi fă bagajele pentru tine şi Henry. Nelda, tu dă fuga la etaj după cele două valize ale tale, apoi ocupă-te de restul merindelor. Fetelor, mergeţi şi voi să vă luaţi lucrurile. Dar aţi auzit ce-a spus Herb – dacă e ceva ce nu putem lua acum cu noi, va avea el grijă ca tot ce lăsaţi în urmă să vă parvină într-un fel sau într-altul. Haideţi... să-i dăm zor! Într-un sfert de ceas plecăm.

Toată lumea părăsi grăbită bucătăria, alergând care încotro.

Katie aruncă o ultimă privire spre hârtiile din mijlocul mesei, apoi mă urmă la etaj.

55
Rămas-bun

Cât ai clipi din ochi, în cele două căruțe trase lângă casă, la care Rob și Jeremiah înhămaseră deja câte o pereche de cai, începură să se adune, claie peste grămadă, valize, unelte, haine, pături, cutii cu argintărie și sacoșe cu ustensile de bucătărie, borcane, farfurii, merinde, tigăi, saci cu fasole, zahăr, pastramă, brânză și pâine, sfoară, perne, bidoane pentru apă, săpun, pălării, ghete, mănuși, piese de schimb pentru căruță și bucăți de piele pentru reparatul hamurilor, șei, nutreț pentru cai și toate celelalte provizii pe care le consideram necesare pentru o călătorie lungă. Măiculiță, ce harababură – zece inși care apucau ce le pica pe mână și azvârleau totul în căruțe mai iute decât ai fi în stare să spui cum te cheamă!

La acestea se adăugau și doi cai înșeuați și trăsurica. Henry veni fuga cu un braț de haine și cuverturi, în care erau înfășurate cele două cărți de preț ale Josephei. În acest timp, nevasta lui forfotea între bucătărie și căruțe, tot aducând pe alimente, oale și cratițe. Alergă și Rob la colibă să își adune cele câteva lucrușoare cu care venise. Ce mai, era un du-te-vino de nedescris și căruțele se umpleau văzând cu ochii.

Când tata și domnul Watson ieșiră din casă, toată lumea alerga încă de colo-colo.

— Nu ştiu unde veţi face prima oprire, spuse Watson, dar important e ca în noaptea asta să ajungeţi cât mai departe de Greens Crossing. La cum îi ştiu eu pe Bill şi pe Sam, la dimineaţă au să trimită oameni pe urmele voastre. Oricum, după ce se vor linişti lucrurile, vă puteţi întoarce, aşa cum v-am spus, să luaţi orice doriţi... unelte, mobilă, amintiri de familie, chiar şi pianul măicuţei lui Kathleen, din salon.

— Îţi mulţumim, Herb, spuse Templeton, dând recunoscător din cap. Asta înseamnă enorm pentru Kathleen. Rosewood a fost singurul cămin pe care l-a avut vreodată.

Ştiind parcă despre ce vorbesc, Katie se apropie de ei.

— Aceasta este una dintre cele mai triste zile din viaţa mea, spuse ea. Totuşi, vreau să vă mulţumesc, domnule Watson, că aţi salvat de la pieire plantaţia Rosewood... chiar dacă eu s-ar putea să n-o mai revăd niciodată.

— Ba ai s-o revezi, Kathleen. Tocmai îi spuneam unchiului dumitale că sunteţi bine-veniţi să vă întoarceţi oricând în vizită. Rosewood va rămâne mereu casa dumitale.

Katie făcu un pas în faţă şi îl sărută pe obraz, sforţându-se să zâmbească, după care murmură cu glasul abia şoptit:

— Mulţumesc, domnule Watson.

Peste alte zece minute, forfota se domoli şi începurăm a ne strânge cu toţii în jurul căruţelor. Mătuşa Nelda se duse înfrigurată la domnul Watson.

— Domnule Watson, era cât pe ce să uit... Calul şi brişca pe care le-am închiriat la Charlotte...

— Nu vă faceţi nicio grijă, doamnă Fairchild, o linişti bărbatul. Am să mă ocup eu de ele.

— Vă rog să îmi daţi de ştire cât vă datorez şi am să vă fac plata prin bancă.

— Lăsaţi totul pe seama mea, stimată doamnă, ripostă zâmbind domnul Watson, după care se întoarse spre noi şi exclamă, aruncând o privire spre oraş: E vremea să plecaţi! Pare-mi-se că se desluşesc deja vag în zare nişte luminiţe. Porniţi cât mai iute spre pădure!

Cinci dintre noi ne suirăm fuga în căruţe – eu, Katie şi tata într-una, iar mătuşa Nelda şi unchiul Ward în cealaltă –, Jeremiah şi Rob încălecară pe cei doi cai înşeuaţi, iar Henry o ajută pe Josepha să urce în trăsurică, apoi se săltă şi el pe şa lângă dânsa.

— Nu mai putem zăbovi. Fiecare secundă contează, spuse tata, aruncând o ultimă privire în jur şi clipind des, să îşi înfrâneze lacrimile. Rămâi cu bine, Herb, şi îţi mulţumim încă o dată! adăugă el, după care plesni din hăţuri şi caii o porniră la trap prin noapte, ducându-ne spre noua noastră viaţă, oricare ar fi fost ea.

Mă îndoiesc că se afla în momentele acelea vreunul dintre noi care să nu plângă.

Dintre Katie şi Josepha, zău că nu ştiu care era mai tristă – Katie, că îşi părăsea căminul de-o viaţă, sau Josepha, că îşi părăsea noua ei căsuţă în care sperase că avea să trăiască tot restul vieţii. Feţele amândurora şiroiau de lacrimi. Iar, în ceea ce mă priveşte, mă durea inima mai mult pentru ele decât pentru mine însămi.

Căruţele trecură hurducându-se pe lângă şură, apoi o luară pe drumul ce ducea spre plantaţia domnului Thurston.

Eu şi Josepha mai plecaserăm cândva de la Rosewood, zicându-ne că nu ne-om mai întoarce niciodată, dar pentru Katie aceasta era prima oară şi durerea ei era nemăsurată. Ne-am întors amândouă şi am privit îndărăt, spre casa şi şura ce începeau să se estompeze în întunericul nopţii. Înainte de cotitură am aruncat o privire către Katie. Ochii îi străluceau de lacrimi în lumina plăpândă a lunii. Îşi întoarse şi ea privirea spre mine.

— Am fost fericite aici. Nu-i aşa, Mayme?

— Aşa-i, Katie. N-am fost nicăieri mai fericită ca la Rosewood.

— Cu tine alături, am să fiu fericită oriunde. Of, dar cât are să-mi lipsească locul acesta drag! Nu pot decât să sper că părinţii mei nu vor fi dezamăgiţi de ceea ce am făcut.

— N-au să fie. S-ar fi ajuns de mult aici, dacă n-ai fi fost tu așa de muncitoare și de curajoasă. Cred că părinții tăi ar fi foarte mândri de tine.

Ne-am întors amândouă privirea spre casă.

— Rămas-bun, Rosewood.

Katie mai pironi câteva clipe zarea, până ce clădirile se făcură nevăzute, apoi șopti la rându-i, cu glasul stins:

— Rămas-bun.

56
Înfruntarea

Încă înainte să iasă căruţele din curte, Herb Watson îşi luă calul de dârlogi şi îl duse în grajd, unde îi scoase grăbit şaua, după care, sperând că animalul nu va fi găsit lac de sudoare, se repezi la etajul casei, îşi lepădă hainele şi scotoci prin dulapuri până găsi o cămaşă de noapte veche, ce aparţinuse probabil răposatului Clairborne, tatăl lui Kathleen. În timp ce uruitul căruţelor se pierdea în depărtare, stinse toate felinarele din casă... şi aşteptă.

Când ajunseră la Rosewood cu torţele aprinse, hăulind şi răcnind sălbatic, clica furioasă de călăreţi albi găsiră conacul exact aşa cum se aşteptau – cufundat în tăcere şi în beznă. În scurtă vreme, apăru o lumină la una dintre ferestrele de la etaj.

Dar cel care îşi iţi, somnoros, capul pe fereastra deschisă peste câteva secunde era ultima fiinţă pe care s-ar fi aşteptat ei s-o găsească acolo.

— Watson, strigă William McSimmons, scoţându-şi gluga de pe cap, ce mama sărăciei cauţi tu aici?!

— N-ai auzit? ripostă Watson. Eu sunt noul proprietar al plantaţiei Rosewood.

Un murmur de uimire străbătu ceata de călăreţi.

— Am venit aici cu o socoteală, Watson, îi strigă Sam Jenkins. Aşa că fă bine şi vino să ne lămureşti ce-i cu toată tărăşenia asta.

Peste un minut, Watson își făcu apariția cu un felinar în mână, frecându-se la ochi ca unul ce abia fusese deșteptat din somn.

— Unde sunt? îl luă Jenkins la întrebări.

— Cine?

— Afurisiții ăia de Daniels și șleahta lor de ciori!

— Habar n-am. Tot ce știu e că au plecat... Nu sunt decât eu aici.

— Asta rămâne de văzut. Te deranjează dacă aruncăm o privire în jur?

Watson șovăi preț de o clipă înainte de a răspunde.

— Să înțeleg, Sam... că te îndoiești de cuvântul meu?

— N-am spus asta. Vreau doar să știu dacă ne dai voie să cercetăm casa și împrejurimile, atâta tot.

— Asta înseamnă că nu vă încredeți în ceea ce v-am spus. Și nu sunt sigur că v-o pot lua în nume de bine.

Jenkins fu cât pe ce să sloboadă o înjurătură zdravănă, dar se înfrână. Herb Watson era unul dintre cei mai respectați oameni din Greens Crossing.

— Dar dacă țineți morțiș, n-aveți decât să percheziționați tot ce vreți, adăugă Watson, după care își plimbă, rând pe rând, privirea de la un călăreț la altul. Deși, dacă stau bine să mă gândesc, băieți, eu unul am încredere în voi când îmi aduceți bumbacul și cerealele recoltate de pe câmpurile voastre. Dacă aș fi mai puțin încrezător, aș putea bunăoară să vă desfac baloturile și să scotocesc și eu prin ele. Probabil că aș găsi buruieni, pietre și scaieți și nu v-aș putea plăti prețul pe care vi l-ați dori. Înțelegeți unde bat? Eu am încredere în voi. Dacă voi nu vă încredeți în mine, n-aveți decât să scormoniți întreaga plantație. Dar am să-mi amintesc de asta data viitoare când oți vrea să vă cumpăr bumbacul. Cu sau fără cearșafuri, știu prea bine cine sunteți, de la primul până la ultimul. Orișicum... Sam, dacă nu crezi când îți spun că plantația e acum a mea și că frații Daniels au plecat, împreună cu toți ceilalți... n-ai decât să te convingi singur.

În spatele lui, câțiva dintre călăreți se foiră stingheriți în șa.

— Prea-i cusută cu ață albă povestea asta, mârâi Jenkins. Ți-am spus să nu mai faci afaceri cu frații Daniels și când colo, acum pretinzi că au plecat și că plantația e a ta.

— Asta mi s-a părut a fi soluția cea mai bună pentru toată lumea. Se știe de mult că voiam să îmi cumpăr o casă la țară.

— I-ai lăsat să-și ia tălpășița, Herb. Chiar și numai pentru asta, am putea să dăm foc la plantație.

— Ați putea – voi sunteți mulți, iar eu, unul singur. Dar n-ați avea niciun motiv s-o faceți. Ce ați avea de câștigat? Eu m-am purtat întotdeauna cinstit cu fiecare dintre voi. Vreți să mă pedepsiți pentru că am profitat de o oportunitate? Puteți, într-adevăr, să dați foc la plantație – chiar în noaptea aceasta. Puteți să-mi incendiați până și depozitul din oraș, dacă ura voastră a ajuns atât de departe. Dar chiar vă doriți asta? N-a mai rămas niciun negru aici. Au plecat cu toții și nu se vor mai întoarce. Am cumpărat plantația în mod legal și am acte care s-o dovedească. Au plecat toți negrii. Nu mai suntem aici decât voi și cu mine. Știu cine sunteți și că, fără depozitul meu, ați ajunge mai toți la sapă de lemn. Eu sunt cel care vă cumpără bumbacul. Fără mine, recoltele voastre nu valorează nimic. Întrebați-vă, așadar, dacă merită.

Fie că lui Sam Jenkins îi convenea ori ba, cuvintele lui Watson începeau să stârnească îndoieli în toți ceilalți, inclusiv lui William McSimmons, a cărui recoltă de bumbac era uriașă. Sam trăia din leafa de șerif, dar ceilalți își câștigau cu toții traiul din bumbac.

— Ați câștigat, continuă Watson. Frații Daniels au plecat. V-ați atins scopul: ați reușit să îi izgoniți.

— Unde au plecat?

— Habar n-am. Tot ce știu e că aveau de gând s-o ia pe căi lăturalnice spre Charlotte, să își vândă caii și căruțele și apoi să ia trenul spre Nord. Au ceva rude pe undeva prin Pennsylvania.

— Când au pornit la drum?

— Ieri, minți Herb Watson, izbutind în sfârșit să îl lase pe Sam Jenkins fără replică.

Câţiva dintre bărbaţi dădură încet înapoi şi îşi întoarseră caii, iar în scurtă vreme ceilalţi le urmară exemplul. Peste un minut se îndepărtau deja toţi prin noapte, înapoi spre Greens Crossing.

Herb Watson se întoarse în casa goală, care acum se afla în proprietatea lui, şi murmură în barbă:

— Ptiu, a fost pe muchie de cuţit!... Sper că a mai rămas ceva din cafeaua aia făcută de Josepha.

57
La foc de tabără

Nu străbătuserăm decât vreun kilometru jumătate, îndepărtându-ne de drumul principal, prin pădure, pe o cărare îngustă de abia încăpeau căruțele pe ea, când tata trase de hățuri și ne spuse să facem liniște.

Greierii și animalele pădurii își dormeau de acum somnul nopții și totul era cufundat în tăcere. Dinspre casă răzbătea zvon înfundat de strigăte și de copite și printre copaci se zăreau, vag, torțe pâlpâitoare.

Trăgeam înfrigurați cu urechea, rugându-ne să nu auzim pârâit de flăcări, căci asta ar fi însemnat că dăduseră foc la casă ori la șură.

Jeremiah se apropie călare de căruța noastră și îi spuse șoptit tatei:

— Dom' Templeton, ce-ar fi să fac eu cale-ntoarsă, cu mare grijă să nu m-audă nimeni și să văd ce se petrece? Dac-or porni pe urmele noastre, i-oi duce într-altă direcție. Iar de n-or da să ne caute, om ști măcar cum stau lucrurile.

— Hm, ar fi prea riscant, Jeremiah...

Tata căzu câteva clipe pe gânduri, apoi dădu încet din cap.

— Dar ai dreptate. Ne-ar fi de mare ajutor să știm. Ai însă grijă să nu te audă.

— Oi avea, dom' Templeton, stai pe pace.

Zicând acestea, Jeremiah își întoarse calul și o porni încet înapoi pe cărarea pe care veniserăm.

Se făcu o liniște ca de mormânt. În mod normal, la ora asta am fi dormit duși, dar spaima și zbuciumul sufletesc ne răpiseră tuturor somnul.

Am așteptat, cu urechile ciulite, și am tot așteptat.

La o adică, ne aflam într-un pericol la fel de mare cum am fi înfruntat dacă rămâneam la Rosewood. Dacă ne prindeau aici în pădure, încercând să fugim, ne-ar fi ucis probabil pe toți și ne-ar fi aruncat leșurile într-o râpă.

Într-un târziu, se auzi din depărtare zgomot înfundat de copite. Tropotul se înteți și apoi se auzi prin beznă o voce:

— Sunt eu... Jeremiah.

Răsuflarăm cu toții ușurați.

— Or plecat, spuse el când ajunse la noi. Or pornit 'napoi către Greens Crossing și Rosewood îi în siguranță. N-or dat foc la nimica.

Ne veni să chiuim de bucurie, zău așa! Ne-am înfrânat însă entuziasmul, nu cumva să fim auziți.

Cred că în momentul acela nu se afla printre noi vreunul care să nu-și dorească să se întoarcă la Rosewood și să se bage înapoi în propriu-i pat.

Dar acela nu mai era căminul nostru.

Și n-am fi rezolvat, orișicum, nimic întorcându-ne.

Viitorul se afla înaintea, nu în urma noastră. Luaserăm o decizie și nu mai exista cale de întoarcere.

După ce toată lumea se liniști, tata plesni din hățuri și caii o porniră din loc.

— Fetelor, vă sfătuiesc să vă cuibăriți în spate și să trageți un pui de somn, zise el. Ne așteaptă o noapte lungă.

Când mă trezii, soarele strălucea deja pe cer. Dimineața era răcoroasă și pământul, acoperit de rouă. Îmi ajunse la nări miros de cafea.

Ridicându-mă în șezut, îi văzui pe tata, unchiul Ward, Henry și Josepha discutând în șoaptă, așezați în jurul unui mic foc de

tabără. Josepha avea ochii înroşiţi de la plâns, iar cei trei bărbaţi erau abătuţi.

Era un moment de cotitură în vieţile noastre, care ne zdruncinase pe toţi până în adâncul sufletului. Tristeţea pe care o simţeam după cele petrecute în ajun nu avea să treacă, vezi bine, cu una, cu două.

După o scurtă vizită în pădure, mă aşezai şi eu lângă foc.

— Ai reuşit să dormi un pic? mă întrebă tata, cuprinzându-mă cu braţul.

— Da, îi zâmbii eu, cuibărindu-mă la pieptul lui. Unde suntem?

— Dumnezeu ştie! râse el molcom. Probabil cale de vreo 13–16 kilometri la nord de oraş.

— Şi acum ce-i de făcut?

— Îi dăm zor înainte încă o zi, două până ce nu va mai exista riscul să fim văzuţi de careva care le-ar putea da de ştire celor din Oakwood şi Greens Crossing.

În momentul acela ni se alătură şi Rob.

— 'Neaţa, oameni buni. Nu ştiam că sunteţi o familie aşa de aventuroasă! Viaţa voastră e mereu atât de palpitantă?

Cum nu mai eram, bag seama, nevoiţi să vorbim în şoaptă, la auzul întrebării lui, eu şi tata am râs aşa de tare, că le-am trezit din somn pe Katie şi pe mătuşa Nelda!

Josepha se şterse la ochi şi se ridică, opintindu-se, în picioare.

— Io oi pregăti repejor ceva de-ale gurii. Azi om bate cale lungă şi nu-i cuminte să pornim la drum cu burta goală.

Ne-am continuat greoi călătoria pe cărări lăturalnice. Am ajuns a înainta ceva mai repede abia după ce, îndepărtându-ne îndeajuns de Greens Crossing, am îndrăznit s-o luăm pe drumul principal. La sfârşitul celei de-a doua zile ne despărţeau deja vreo 40 de kilometri de Rosewood şi bărbaţii socoteau că ne aflăm de acum în afara primejdiei.

Totuşi, în urma săptămânilor de cules şi a fugii în miez de noapte, oboseala începea să îşi spună cuvântul, aşa că în ziua aceea ne-am oprit mai devreme, pe la cinci după-masa. Bărbaţii

au făcut un foc de tabără, iar Josepha, mătuşa Nelda, Katie şi cu mine am fiert niscaiva cartofi şi am pregătit alături o mâncare de fasole cu slănină. A ieşit o cină să te lingi pe degete, nu alta!

În seara aceea, în vreme ce şedeam cu toţii în jurul focului, Katie dădu în sfârşit rostire întrebării care ne frământa, fără doar şi poate, pe fiecare dintre noi.

— Încotro ne îndreptăm, unchiule Templeton?

— Nu ştiu exact, Kathleen, răspunse tata. Trebuia, înainte de toate, să ajungem cât mai departe de Greens Crossing. Acum că ne aflăm în afara pericolului, presupun că e vremea să stabilim ce vom face de acum înainte. Cu banii primiţi de la domnul Watson putem merge oriunde. Aşa că s-ar cuveni să hotărâm unde anume ne dorim să ajungem.

— Nu uita de banii mei, Templeton, interveni mătuşa Nelda. Sunt în siguranţă, la mine în bagaj.

— N-am să uit, Nelda, zâmbi tata. Ehei, asta înseamnă că avem, cu totul, mai bine de trei sute de dolari. Suntem de-a dreptul bogaţi. Putem merge unde ne pofteşte inima!

Zâmbetul îi pieri însă iute de pe buze.

— Dar poate că nu ne dorim cu toţii aceeaşi destinaţie, adăugă el. Nelda, tu bunăoară ţi-ai dori, probabil, să te întorci acasă la tine, în Philadelphia. Dacă vrei, te-am putea duce până la următoarea gară şi...

— Nici prin cap nu îmi trece să vă părăsesc acum, îl întrerupse ea. N-am avut nicicând o experienţă mai palpitantă! Ştiu cât de greu vă este să vă lăsaţi în urmă căminul. Dar suntem cu toţii teferi, şi acesta este lucrul cel mai important. Iar în ceea ce priveşte destinaţia, sunteţi cu toţii bine-veniţi la mine, în Philadelphia... chit că reşedinţa mea s-ar putea să fie niţel cam neîncăpătoare.

— Îţi mulţumim, Nelda, spuse unchiul Ward. Invitaţia ta înseamnă mult pentru noi toţi.

— Poate că şi tu, Rob, ţi-ai dori să te întorci acasă, adăugă tata.

— Nu e nicio grabă, domnule Daniels. Am venit în Carolina de Nord să vă dau o mână de ajutor, şi n-am de gând să vă las de izbelişte tocmai acum.

Tata îi mulțumi printr-o înclinare a capului, apoi continuă:

— Ceea ce vreau eu să zic e că poate a venit vremea ca fiecare să își vadă de viața lui. Rob, tu și Kathleen aveți planuri de căsătorie. Probabil că veți dori să vă întemeiați un cămin în Hanover. Jeremiah, tu ai avut un loc de muncă în Nord – poate că, după ce te vei însura cu fiica mea, o să vă mutați amândoi acolo. Henry și Josepha, voi ați fost nevoiți să vă părăsiți căsuța cea nouă, dar fiți pe pace – când domnul Watson are să ne facă plata pentru Rosewood, o să vă primiți partea cuvenită și vă asigur că o să vă puteți cumpăra o casă nouă în altă parte. Cât despre mine și Ward, noi bag seama că o putem scoate la capăt oriunde. Poate că e vremea să purcedem iar la drum, să ne întoarcem în California, așa cum aveam noi de gând să facem la un moment dat... Știu și eu?... Să-i vizităm pe Hollisteri, și pe Micah și Emma. Așa că poate s-ar cuveni să împărțim chiar acum între noi cei două sute de dolari primiți de la domnul Watson, și în felul acesta fiecare dintre voi va fi liber să meargă unde dorește.

Se făcu tăcere. Cuvintele tatei îmi răsunară în urechi aidoma unei condamnări la moarte. Nu voiam nicidecum să ne despărțim și s-o pornim care încotro!

Toată lumea pironea, tăcută, pământul. Cea care rupse într-un târziu tăcerea fu Katie.

— Să înțeleg, unchiule Templeton, că vrei să plecăm fiecare pe calea lui?

— Nu asta am vrut să zic, Kathleen, răspunse tata. Mă gândeam doar că fiecare are de hotărât ce vrea să facă și unde vrea să meargă. Sunteți cu toții maturi – nu sunt eu în măsură să vă spun ce să faceți.

— Cu tăt respectu', dom' Templeton, se amestecă Henry, io și Josepha am vrea mai degrab' să vă urmăm pe mata și pe dom' Ward, de n-aveți nemica-mpotrivă, oriunde oți merge. Că suntem, doar, cu tății o familie, mai cu seamă noi, ăștia mai bătrâni. Îi cam târzior s-o luăm acu' pe căi diferite, noi așa socotim. California-i nițel cam departe pentru niște inși de vârsta noastră, da' s-a găsi, bag seama, un loc ceva mai aproape un' să putem începe cu tății o viață nouă.

— Sunt de acord cu Henry, spuse Katie. Şi eu vreau să rămân cu voi.

— Şi eu! exclamai la rându-mi.

— Şi voi, tinerilor, ce planuri aveţi? întrebă tata, uitându-se la Rob şi la Jeremiah.

— Eu n-am încă niciunu', dom' Templeton, răspunse Jeremiah. N-avut-am încă vreme să stau de vorbă cu Mayme. Noi doi ne gândeam c-om rămâne la Rosewood. Toate s-or întâmplat tare răpede şi, cu toate schimbările acestea, eu unu' socotesc că s-ar cuveni să mai rămânem o vreme cu toţii laolaltă.

Tata îşi întoarse privirea spre Rob.

— Eu şi Katie am discutat despre viitorul nostru, spuse el, dar încă n-am luat nicio hotărâre. Ştiu cât de importanţi sunteţi cu toţii pentru ea. Aceasta este familia lui Katie şi i-am spus că nu mi-aş dori niciodată să o iau de lângă voi. Iar acum sunteţi... sau, mă rog, veţi fi în curând şi familia mea. N-am niciun dubiu că părinţii mei v-ar primi pe toţi cu braţele deschise. Casa lor s-ar putea să fie, la fel ca a Neldei, un pic cam neîncăpătoare, adăugă el zâmbind, dar în lipsa altor posibilităţi, aţi putea s-o luaţi în considerare drept o soluţie temporară.

Încet-încet, toate privirile se întoarseră spre Katie.

— De când am fost cu Mayme în Nord, spuse ea, m-am tot gândit la viitor. La cum stau lucrurile în momentul de faţă, nu vreau să mai trăiesc în Carolina de Nord, ci cât mai departe cu putinţă. Nu vreau să îmi fac griji de ceea ce crede lumea despre prietena mea cea mai bună, sau despre Jeremiah, Josepha ori Henry. Vreau să trăiesc într-un loc în care oamenii sunt respectaţi pentru ceea ce sunt ei pe dinăuntru.

Îşi plimbă privirea peste toţi, îmi zâmbi, apoi se întoarse iar spre tata.

— Ceea ce încerc eu să spun, continuă ea, slobozind un oftat, este că sunt pregătită să plec de aici şi să caut un loc, în Nord sau în orice altă parte, în care să putem fi o familie.

Aruncă o privire spre Henry şi Josepha, apoi adăugă zâmbind:

— Totuşi, trebuie să mărturisesc că sunt de acord cu Henry: până în California e drum lung. Nu putem începe o viață nouă undeva mai aproape?

Câțiva râseră încetişor, apoi se făcu iar linişte. Nimeni nu dorea s-o întrerupă pe Katie cu propriile-i gânduri. Ştiam că încă nu spusese tot ce avea de spus.

— Ascultând ce spuneați fiecare, continuă ea, mi-am dat seama de un lucru. Ce avem aici–noi toți, laolaltă adică–asta este Rosewood. Nu noi ne-am luat rămas-bun de la Rosewood... Rosewood şi-a luat rămas-bun de la Greens Crossing. Noi suntem Rosewood. Familia a transformat locul acela într-un cămin pentru noi toți. Are să-mi fie dor de casa părintească, de întreaga plantație, de refugiul meu tainic din pădure, de toate amintirile pe care le las în urmă. Acolo sunt mormintele celor dragi nouă şi nu vom uita asta niciodată. Are să-mi lipsească până şi doamna Hammond, draga de ea!

Am râs cu toții, realizând pentru prima dată cât de mult ne intrase la suflet jupâneasa din Greens Crossing.

— Dar să fim împreună cu toții, zise Katie, chiar şi aşa, adunați la un foc de tabără, dormind sub cerul liber, fără un acoperiş deasupra capului, este mai important pentru mine decât toate plantațiile din lume.

Uitându-mă în ochii ei în timp ce vorbea, am văzut aceeaşi tărie care o însuflețea mereu în asemenea clipe. În momentele de cumpănă, Katie găsea de fiecare dată o putere lăuntrică pe care n-ar fi bănuit nimeni că o are, nici măcar ea însăşi.

Dar eu ştiam cât e de puternică. Ştiusem de la bun început. Şi, deşi Katie spunea că noi toți suntem Rosewood, ştiam că, mai mult decât oricine altcineva, sufletul a ceea ce însemna Rosewood era... ea însăşi. Ea era forța care ne ținea pe toți laolaltă.

Am rămas cu toții tăcuți, pironind focul.

După noaptea aceea, nu s-a mai pus nici măcar o dată problema despărțirii. Oriunde era să ne ducem, ne duceam împreună.

A doua zi, Rob se apropie călare de căruța noastră.

— Am putea sta puțin de vorbă, domnule Daniels?

— Sigur că da, răspunse tata, trăgând de hățuri. Fetelor, care dintre voi vrea să ia în primire calul lui Rob?

— Eu, se oferi Katie.

— Eu am să merg o bucată de drum cu Jeremiah, spusei, sărind jos din căruță și dând fuga la logodnicul meu.

Jeremiah mă ajută să încalec în spatele lui, Katie se sui în șa pe calul lui Rob, iar Rob se așeză pe capră, lângă tata.

— Ți-a venit vreo idee, fiule? îl întrebă tata, după ce pornirăm mai departe.

— Da, domnule Daniels. I-am pomenit de asta lui Katie cu ceva vreme în urmă, dar nu voiam s-o spun de față cu toți înainte de a mă consulta cu dumneavoastră și cu domnul Ward.

— Despre ce-i vorba, fiule?

— Știu că deocamdată nu aveți niciun plan concret... dar speram că eu și Katie ne vom putea stabili undeva aproape de familia mea. Iar sora dumneavoastră trăiește în Philadelphia și, din câte am înțeles, acolo ați copilărit cu toții.

— Da, nu departe de oraș.

— Ei bine, lângă localitatea unde trăiesc eu este o proprietate frumoasă de vânzare, cu două case și 50 de acri de pământ mănos. Katie mi-a spus că familia dumneavoastră se trage din părțile acelea, iar acolo sunt cât se poate de sigur că Henry, Josepha, Jeremiah și Mayme vor fi priviți cu mai multă bunăvoință.

Tata dădu din cap, vădit interesat de ceea ce îi spunea Rob.

— Domnul Evans crește cai, vaci și oi și cultivă porumb dulce, roșii, grâu și cartofi.

— Și de ce vrea să vândă ferma?

— I-a murit soția acum câțiva ani și vrea să se mute la New York, să fie aproape de familia fiului său.

— Hm... sună interesant. Du-te să vorbești și cu frate-meu Ward, iar apoi sfătuiește-te cu Katie. Dacă ei sunt de acord, vom discuta chestiunea cu toți ceilalți. Este fără doar și poate o posibilitate demnă de luat în seamă.

58
În Nord

E uimitor cât de departe poţi să ajungi dacă o ţii statornic tot înainte.

Deşi nu străbăteam decât vreo 16–19 kilometri pe zi, după două săptămâni de călătorie, ne aflam deja în Virginia şi din ce în ce mai aproape de Baltimore, unde trăiau părinţii lui Rob, şi de statul Pennsylvania, unde trăiau Rob şi mătuşa Nelda–el în Hanover, iar ea în Philadelphia.

După cele spuse de Katie în acea seară de neuitat, în timp ce stăteam adunaţi în jurul focului de tabără, şi după ce Rob ne-a vorbit tuturor de ferma de lângă Hanover, a început să înflorească în noi speranţa unei noi vieţi. Aşteptam entuziasmaţi să vedem ce ne rezervă viitorul, unde avea să ne călăuzească Dumnezeu paşii de acum încolo. Ceea ce trăiam ni se părea o mare aventură, precum călătoria lui Micah şi a Emmei spre Vest, sau fuga Josephei, cu ani în urmă, pe Calea Ferată Subterană. Noi nu ne îndreptam spre vest, ci spre Nord, şi nu eram nevoiţi a ne ascunde precum sclavii fugari, dar ne îndreptam cu toţii spre o nouă viaţă… Unde anume, n-o ştiam încă.

Tata a spus că aceia dintre noi care voiau să ia trenul sau să tragă la hotel de-a lungul drumului, o puteau face liniştiţi. Dar n-a vrut nimeni. Ne doream să rămânem împreună. Până şi mătuşa Nelda, care era mai puţin obişnuită cu greutăţile ca

oricare dintre noi, era bucuroasă şi entuziasmată să trăiască o aventură atât de palpitantă alături de restul familiei.

Cu toate că nici nu văzuserăm încă ferma descrisă de Rob, nici că mai eram în stare să vorbim despre altceva. Tata şi unchiul Ward discutau deja despre posibilităţile oferite de proprietate; Henry cumpănea ce ar face altfel, dacă ar avea şansa de a ridica o nouă casă pentru el şi Josepha; ori de câte ori ne aflam împreună, Jeremiah îmi vorbea de slujba pe care îşi dorea s-o găsească. Brusc, toată lumea avea idei, planuri, speranţe şi visuri noi. Cum se spune, tot răul e spre bine. Poate că, tot aşa, şi plecarea noastră din comitatul Shenandoah avea să ducă până la urmă la ceva bun.

În urma telegramei trimise de Rob, domnul Evans ne aştepta deja. La sosirea în Hanover, Rob ne conduse direct în oraş şi oprirăm chiar în faţa oficiului telegrafic. Arătam, fără doar şi poate, ca vai de noi, cu căruţele pline ochi cu fel şi fel de calabalâcuri, de la şei până la oale, tigăi şi polonice! Rob sări jos din şa şi dădu fuga să îl anunţe pe domnul Evans de sosirea noastră, după care trecu repede pe la biroul şerifului să îl salute pe John Heyes. Domnul Evans spuse că puteam face tabără la ferma lui şi chiar ne pofti să folosim liniştiţi casa şi şura până ce vom lua o hotărâre.

— Rob, fii bun şi condu-i dumneata până acolo, adăugă el în încheiere. Am să vă urmez şi eu numaidecât. Mă duc chiar acum să pun şaua pe cal.

Pe măsură ce ne apropiam, peisajul mi se părea din ce în ce mai cunoscut. Eu, Katie şi mătuşa Nelda străbătuserăm acelaşi drum... cu doar câteva luni în urmă! Tata devenea şi el din ce în ce mai gânditor.

— Ward, spuse el de îndată ce oprirăm şi ne dădurăm jos din căruţe, n-ai şi tu impresia că am mai fost cândva pe aici?

Îşi rotiră amândoi privirea de jur împrejur. În faţa noastră se aflau o casă mare albă, o şură şi alte două-trei acareturi. La vreo 200 de metri, pe o colină ce se iţea la marginea unei dumbrăvi, se înălţa încă o casă, ceva mai mică.

— N-am fost niciodată superstiţios, zise unchiul Ward, dar zău c-am simţit furnicături pe ceafă pe drum încoace. Ceva îmi spune că suntem aproape de ferma bunicilor.

— La asta mă gândeam şi eu, spuse tata.

Ne adunaserăm cu toţii ciorchine în jurul lor şi îi ascultam cu sufletele la gură. Mi se făcuse şi mie pielea de găină!

— Nu pot să jur, fireşte, adăugă unchiul Ward. Au trecut cincizeci de ani de când n-am mai fost pe aici. Dar parcă ţin vag minte că mama şi tata ne-au adus pe undeva prin apropiere pe vremea când eram copii. Să fi tot avut vreo 6-8 ani pe atunci. Tu, Templeton, erai şi mai mic. Casa asta nu era atunci aici, dar drumul pe care am venit şi colina aceea... mi se par tare cunoscute.

Ajungându-ne din urmă, domnul Evans descălecă şi veni la noi.

— Haideţi să vă arăt casa.

Am pornit cu toţii după el, dar tata şi unchiul Ward păreau a fi cu gândul în altă parte. Atât ei, cât şi mătuşa Nelda îşi tot roteau ochii de jur împrejur, scrutând câmpurile, pădurea şi păşunile din jurul casei.

Era o casă cu etaj, ceva mai mică decât cea de la Rosewood, dar mai mare decât multe dintre casele pe lângă care trecuserăm pe drum încoace. De îndată ce am păşit înăuntru, s-a întâmplat în sufletele noastre ceva ce ne-a dat de înţeles că am putea fi fericiţi acolo, că locul acela ne-ar putea fi cămin.

Domnul Evans ne arătă toate încăperile, apoi ne conduse afară pe uşa din dos. Tata şi unchiul Ward păreau în continuare mai interesaţi de împrejurimi decât de ceea ce ne arăta dânsul. Când am păşit în şură, tata inspiră cu nesaţ. Îi lipsiseră, vezi bine, mirosurile acelea. Schiţă un zâmbet şi dădu încet din cap, parcă spunându-şi: Da, mă văd trăind aici... Îmi place locul ăsta.

Iar dacă lui îi plăcea, îmi plăcea şi mie. Şi era limpede că şi lui Katie îi place. Atunci cum să nu ne placă tuturor?

Domnul Evans îi trata pe Henry şi pe Josepha cu acelaşi respect ca pe tata şi pe unchiul Ward, de parcă nici n-ar fi băgat de

seamă că sunt de culoare. Iar mie și lui Jeremiah ne vorbea cu aceeași căldură cu care i se adresa și lui Katie.

— Acolo, spuse domnul Evans, arătând spre clădirea de pe deal, e căsuța pe care am construit-o acum câțiva ani pentru mine și pentru nevastă-mea, Dumnezeu s-o odihnească în pace, cu gândul că o fi de ajuns pentru noi doi după ce feciorul nostru o să se mute cu familia lui în casa cea mare. Dar lucrurile nu s-au întâmplat așa, iar casa a rămas goală.

După ce ne-a arătat și căsuța de pe colină, ne-am răsfirat care pe unde, fiecare adâncit în gândurile sale. Am văzut că Henry se îndepărtează de mână cu Josepha, iar la un moment dat o cuprinde cu brațul. Pesemne că, după tot zbuciumul prin care trecuse, o apucase iar plânsul, iar Henry încerca să o îmbărbăteze. Micuța Seffie ajunsese în sfârșit în Nord.

— Să nu mi-o iei în nume de rău, Evans, începu unchiul Ward, este o fermă frumoasă, nimic de zis, dar... se afla cândva prin apropiere o veche gospodărie de quakeri... Ai cumva habar ce s-a ales de ea?

— Știți de vechea fermă a quakerilor?? se miră domnul Evans. Da, e aici, la vreo trei kilometri distanță... de-a lungul acestui drumeag de pământ, adăugă el, arătând spre cărarea ce pornea dindărătul șurii. Se mai poate ajunge acolo și cotind de pe drumul principal, dar atunci ai de străbătut nu trei, ci aproape cinci kilometri.

— Casa e locuită? întrebă tata.

— Nu... nu trăiește nimeni acolo de ani de zile. Dar e tot a mea – o vând împreună cu restul fermei. Aveam de mult de gând să o pun la punct. Dar acum că fiul meu și familia lui nu se mai întorc aici, vând toate cele trei case. Am încercat eu să o mai peticesc pe ici și colo pe cea veche, dar tot mai are nevoie de o mulțime de reparații. La drept vorbind, chiar în vara asta am tocmit un om să repare acoperișul.

— Am putea s-o vedem? întrebă tata.

— Sigur... de ce nu? răspunse domnul Evans nițel nedumerit, întrebându-se probabil în sinea lui cum de o casă veche

și dărăpănată părea să îi intereseze mai mult pe potențialii cumpărători decât cele două noi. Drumul e accidentat și plin de hârtoape, așa că mai bine lăsăm căruțele aici și mergem călare.

Ne-am dus cu toții, în afară de Henry și de Josepha, care au rămas să își tragă sufletele în casa cea mare. Peste douăzeci de minute purcedeam deja într-acolo, eu și Jeremiah călare pe un cal, Rob și Katie pe un altul.

Misterioasa emoție pe care o simțiserăm cu toții în drum spre fermă își găsi explicație de cum dădurăm cu ochii de casa cea veche. Era chiar casa pe care o vizitasem împreună cu Katie și cu mătușa Nelda – vechea gospodărie Daniels!

Tata și unchiul Ward descălecară, clătinând uluiți din cap.

— Asta-i casa, murmură tata. Nu-i așa, Ward?

— Ce casă? întrebă domnul Evans, plimbându-și privirea de la unul la celălalt.

— Dacă eu și fratele meu nu ne înșelăm, răspunse tata, această casă a aparținut cândva familiei noastre.

— Nu vă înșelați, interveni mătușa Nelda. Ward... Templeton, haideți să vă arăt ceva.

Zicând acestea, ne conduse pe toți până la micul cimitir de lângă casă. Domnul Evans o urmă la rându-i, vădit surprins să vadă că știe atât de bine drumul. Tata, unchiul Ward și mătușa Nelda se opriră în fața locurilor de veci, fixând cu pioșenie numele trecute pe pietrele de mormânt.

— Aici am fost vara asta împreună cu fetele, zise într-un târziu mătușa Nelda.

— Aceasta e casa de care mi-ai vorbit?? o întrebă Rob uimit pe Katie. Habar nu aveam că face parte din ferma Evans. E de necrezut că, după toate câte s-au întâmplat, v-au purtat pașii chiar aici!

— Daniels – firește! făcu domnul Evans, luminându-se la față. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Am mai văzut pietrele astea de mormânt, dar n-am dat mare importanță numelor. Eu am cumpărat ferma, cu tot cu vechea gospodărie, cu ani în urmă,

când familia Daniels nu mai trăia aici. Ştiţi cumva când au vândut casa?

— Nu sunt sigur, răspunse tata. Tu ştii, Nelda?

— Cred că pe vremea bunicilor noştri, când toată familia s-a mutat mai aproape de Philadelphia.

— Ei bine, pesemne că a sosit timpul ca vechea fermă să se întoarcă în familia Daniels, spuse Ward.

— Fără doar şi poate, frate Ward, încuviinţă tata.

Uneori lucrurile se petrec mai repede, alteori, mai greoi. Am fi putut, bag seama, să chibzuim la asta săptămâni sau luni în şir, să vedem şi alte case de vânzare şi apoi să stăm în cumpănă un an întreg. Totuşi, ceva ne spunea tuturor că acesta era locul potrivit în care să începem o nouă viaţă împreună. În clipa în care tata şi unchiul Ward au văzut numele „Daniels" gravat pe pietrele acelea de mormânt, au ştiut amândoi că se întorseseră acasă. Aşa că nu ne-a luat mult să luăm hotărârea de a cumpăra ferma domnului Evans. Rob lucra chiar în Hanover, părinţii lui locuiau la nici 80 de kilometri distanţă, iar mătuşa Nelda putea ajunge cu trenul din Philadelphia în doar două ceasuri. Preţul pe care îl cerea domnul Evans pe întreaga fermă, cu tot cu cele trei case, mobilier şi echipamente de lucru, era doar jumătate din suma pe care preconiza tata că o vom primi în cele din urmă de la domnul Watson. Ne puteam instala aşadar imediat, căci casele erau toate mobilate. Iar domnul Evans era nespus de fericit că îşi poate vinde ferma unor oameni care au s-o îndrăgească şi care au deja rădăcini adânci în locul acesta. S-ar putea zice că, dintre noi toţi, el era cel mai fericit!

Cred că intuise de la bun început că îi vom cumpăra ferma. La sfârşitul acelei prime întâlniri, când tata spuse că ar trebui să căutăm un hotel, domnul Evans ripostă, râzând, că n-are să fie nevoie de asta – eram bine-veniţi să facem tabără la ferma lui. După ce călătoriserăm în ultimele săptămâni ca nişte nomazi, mai puteam petrece, vezi bine, câteva nopţi sub cerul liber. Încă din prima noapte, domnul Evans insistă însă ca noi, femeile, să ocupăm camerele libere din casă şi să folosim bucătăria şi celelalte

dependințe după bunul nostru plac. Și nu își regretă deloc hotărârea, căci în felul acesta, pe parcursul zilelor ce urmară apucă și el să se bucure, alături de noi toți, de bunătățile pregătite de Josepha! A doua zi, Katie plecă împreună cu Rob la Baltimore, să le facă o vizită Paxtonilor.

Mătușa Nelda mai rămase cu noi vreme de trei zile, după care tata și unchiul Ward o conduseră la gară și o puseră pe tren. Nu cred că mătușa își dorea să plece. Orișicum, n-am stat mult timp despărțiți, căci după aceea a început a ne vizita cel puțin o dată pe lună. Cu timpul, camera de oaspeți a ajuns bunăoară să fie numită „dormitorul mătușii Nelda". În mai puțin de o săptămână, Jeremiah își găsi o slujbă la un depozit de cereale de lângă Hanover, aflat la nici șase kilometri depărtare de casă, iar tata și unchiul Ward începură demersurile pentru cumpărarea fermei.

De îndată ce ne-am instalat, tata le telegrafie lui Herb Watson și domnului Taylor, la banca din Greens Crossing. Domnul Watson ne achitase deja toate impozitele. Tata aranjă cu domnul Taylor închiderea conturilor noastre bancare, iar acesta ne trimise toate actele la semnat. Domnul Watson sugeră ca tata și unchiul Ward să se întoarcă la Greens Crossing pentru reglarea socotelilor peste câteva săptămâni, după ce va fi vândut recolta de bumbac firmei din Charlotte.

La întoarcerea lor, cu banii primiți de la domnul Watson pe Rosewood, am cumpărat ferma domnului Evans, noul act de proprietate având-i drept titulari pe tuspatru, la fel ca înainte, și ne-au mai rămas destui pentru toate cheltuielile necesare și pregătirea recoltei de anul următor.

Era timpul să începem o nouă viață.

59
Bine-veniți

— Ce nume să dăm fermei? întrebă unchiul Ward odată ce hotărârea fu luată.

— Ce-ar fi să-i zicem Noul Rosewood? sugeră Katie.

Ne uitarăm unii la alții, apoi tata exclamă râzând:

— Atunci trăiască Noul Rosewood!

Nu era zi în care tata și unchiul Ward să nu meargă călare până la vechea fermă Daniels. Zona era încă populată de numeroase familii de quakeri. Știau amândoi că acolo au să își petreacă tot restul vieții și asta îi umplea de mulțumire și de pace sufletească.

Încă înainte să se întoarcă Rob și Katie din Baltimore, se și apucară de renovare.

Domnul Evans prinse atâta drag de noi – îndeosebi de tata și de unchiul Ward – că, nemaiașteptând până la semnarea actelor finale, stărui să ne instalăm cu toții în casă înainte de venirea iernii. Sosiserăm în a treia săptămână din octombrie și vremea începea să se strice. Și uite așa, după doar câteva zile, eu și Katie împărțeam o cameră, iar tata și unchiul Ward, o alta. Casa avea cinci dormitoare, un salonaș frumos, o bucătărie, mai mică decât cea de la Rosewood, dar numai potrivită pentru noi, și, spre marea noastră încântare, o baie interioară, cu albie pentru

spălatul rufelor şi o cadă legată la pompă şi la o sobă pentru încălzirea apei, cu scurgere în exterior – o minunăţie, zău aşa!

Jeremiah se mută în oraş, la pensiunea unde locuia Rob de când venise în Hanover împreună cu şeriful Heyes. Din moment ce era doar un aranjament provizoriu, proprietăreasa s-a învoit ca Jeremiah să împartă odaia cu Rob şi să plătească o sumă modică doar pentru masă.

Henry şi Josepha stăteau în căsuţa pe care o construise domnul Evans cu gând să se retragă acolo împreună cu nevasta lui după ce fiul lor va prelua cârma fermei şi se va muta în casa cea mare. Cum însă lucrurile nu se întâmplaseră aşa, casa rămăsese nelocuită vreme îndelungată.

În mai toate serile, cinam împreună cu toţii, exact cum făceam la Rosewood, doar că tot ce ne înconjura acum – relieful, vremea, sunetele, peisajul – era diferit. Chit că nu ne-a fost uşor să ne obişnuim cu schimbarea, în scurtă vreme am revenit la vechea noastră rutină şi ne-am pus pe treabă. Căci atunci când ai inima întristată, nu se află pe lume leac mai bun decât munca, iar noi eram cu toţii oameni muncitori. Toate la ferma domnului Evans erau într-o stare excelentă, dar unde este voinţă, se găseşte întotdeauna ceva de făcut. Tata şi unchiul Ward bunăoară plănuiau să desţelenească imaşuri, să defrişeze păduri, să facă drumuri şi să îngrădească unele porţiuni de teren, iar domnul Evans era la fel de entuziasmat ca ei de toate aceste planuri.

În fiecare zi se duceau tustrei călare la vechea reşedinţă Daniels şi se puneau a trebălui cu mare hărnicie, făcând curăţenie, reparaţii şi mobilând încăperile de la etaj. Uneori eu, Josepha şi Katie mergeam cu ei să le dăm o mână de ajutor, alteori rămâneam la ferma domnul Evans, căci şi acasă la dânsul se găseau o mulţime de lucruri de făcut. Nu-i, vezi bine, uşor să te muţi într-o casă nouă, unde nu ştii rostul lucrurilor şi totul ţi-e străin – cu scaune, paturi, dulapuri care au aparţinut cândva unei alte familii. Casa era mai puţin spaţioasă decât cea de la Rosewood, dar se afla mult mai aproape de oraş, ceea ce constituia un mare avantaj. Cei din partea locului erau drăguţi şi primitori şi nu

ne-a luat mult să legăm noi prietenii. Aproape zi de zi, eu, Katie şi Josepha ne îmbrăcam frumos şi ne plimbam prin oraş, intrând prin magazine şi făcând cunoştinţă cu oamenii. În scurtă vreme, eram deja recunoscute oriunde mergeam şi nici măcar o dată nu s-a întâmplat ca vreun localnic să ne privească pe mine şi pe Josepha cu vrajbă din pricina culorii noastre.

Într-o zi, lucram tustrele în grădina de zarzavaturi din vechea gospodărie, ce nu mai fusese cultivată de ani de zile. Dădeam care cu sapa, care cu săpăliga, să prăşim şi să afânăm pământul pentru însămânţarea de la primăvară, în vreme ce tata, unchiul Ward şi domnul Evans bocăneau de zor în casă. Deşi ne aflam la jumătatea lunii noiembrie şi frunzele copacilor se îngălbeniseră deja mai toate, vremea era încă îndeajuns de frumoasă cât să-ţi facă plăcere a lucra afară.

La un moment dat, ridicând privirea, văzurăm venind înspre noi o fetişcană de culoare, pe la 16–17 ani, cu o pâine în mână. Mi se părea atât de tânără! E năstruşnic că gândeam una ca asta când, cu doar câţiva ani în urmă, la o vârstă chiar mai fragedă decât a ei, Katie şi cu mine ne luptam să îngrijim singure de o plantaţie întreagă.

Doamne, câte se mai întâmplaseră în vieţile noastre!

— Voi fi-veţi noii noştri megieşi, spuse fata, împletind în vorba sa noul şi vechiul.

Avea glas de negresă, dar vorbea precum albii – într-un grai cu iz de altădată ce îmi amintea de quakerii Brannon.

— Ne întrebam cine s-o fi mutat în casa cea veche. Fost-a goală vreme îndelungată, încă dinainte să mă nasc eu.

— Nu s-a mutat încă niciunul dintre noi aici, dar nădăjduim că o vom putea face cât de curând, răspunse Katie. Deocamdată locuim cu toţii în casa cea mare.

— În casa domnului Evans?

— Da. Noi vom cumpăra casa dânsului. Îl cunoşti?

— Dominul Evans este prietenul nostru.

— Mă bucur să aud asta. Pe mine mă cheamă Katie Clairborne, iar ele sunt Josepha şi Mayme.

— Încântată de cunoştinţă, spuse fata, dând mâna cu fiecare în parte. Numele meu este Calebia Eaton. Trăiesc cu măicuţa şi cu tăicuţul în casa aceea, adăugă ea, arătând în depărtare.

Privind cu ochii mijiţi într-acolo, Josepha exclamă uimită:

— Aceea n-a fi cumva sfârleaza după care se călăuzeau sclavii fugari??

Uitându-mă în direcţia indicată de ea, recunoscui la rându-mi, în vârful hambarului, girueta în formă de cap de cal.

— Ba da, răspunse fata. Aşa ajuns-au aici, cu ani în urmă, tăicuţul şi măicuţa mea, Lucindy – urmărind dincotro bate vântul girueta. Amândoi fost-au sclavi în Sud, dar au fugit şi au venit aici pe Calea Ferată Subterană. Aici nu există sclavie. Eu nu am fost niciodată sclavă. Cel care lucrează pe câmpul acela este fratele meu, Broan. Şi el, şi măicuţa veni-vor să vă întâmpine cum se cuvine după ce or isprăvi treaba. Măicuţa spală azi rufele doamnei Mueller – pentru familia dumneaei lucrează şi ea, şi tăicuţul – şi de aceea m-a trimis acum pe mine, să vă aduc asta în chip de bun-venit, adăugă ea, întinzându-ne pâinea.

— Este încă aburindă! exclamă Katie.

— Am făcut-o chiar în dimineaţa aceasta, răspunse fata zâmbind.

— Îţi mulţumim din suflet, este un gest minunat, spuse Katie. Te rog să îi transmiţi salutări mamei tale.

— Am să-i transmit. O zi bună şi Domnul fie cu voi.

60
Un nou început

Am reuşit să încheiem repede toate formalităţile şi să cumpărăm ferma, iar domnul Evans s-a mutat în Nord încă înainte de finele anului, apucând să petreacă sărbătoarea Crăciunului alături de familia fiului său.

Până în primăvara anului următor, 1871, ne-am acomodat întru totul cu noul nostru cămin. Henry şi Josepha ocupau mai departe locuinţa mai mică de pe fosta fermă Evans, dar aveau de gând să cumpere de la noi câţiva acri de teren pe care să îşi construiască o nouă casă. Vechea gospodărie Daniels era aproape ca nouă, iar tata şi unchiul Ward plănuiau să se mute acolo de îndată ce vor fi încheiat lucrările de renovare.

Tot acolo, la vechea fermă, ne-am căsătorit afară, în aer liber, eu cu Jeremiah, iar Katie cu Rob, în luna mai a aceluiaşi an. La nuntă au venit mai multe familii din Hanover, dintre care nu au lipsit, fireşte, Muellerii şi Eatonii. Le-am trimis invitaţii, în Virginia, Brannonilor şi Davidsonilor, iar ei ni s-au alăturat cu drag, la fel cum au făcut-o doamna Hammond, domnul Thurston şi domnul Watson din Greens Crossing şi domnul Evans, care s-a întors special pentru această ocazie de la New York.

Cununia a fost oficiată de pastorul Paxton, iar printre invitaţi s-au aflat, cum era şi firesc, numeroase neamuri şi cunoştinţe de-ale lui Rob din şi de pe lângă Baltimore. Şeriful Heyes,

care devenise unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Rob, era şi el, desigur, alături de noi.

Era o zi însorită şi caldă şi întreaga natură emana mireasma proaspătă a noii vieţi ce creştea de jur împrejurul nostru.

Eu şi Katie ne-am pregătit în vechea casă Daniels care, după renovare, se învârtea după soare, nu alta, de frumoasă şi modernă ce era.

Josepha, mătuşa Nelda, doamna Hammond şi Lucindy Eaton ne ajutară să ne îmbrăcăm şi să ne aranjăm părul. Rochiile noastre de mireasă, făcute la comandă de o croitoreasă din Philadelphia, prietenă cu mătuşa Nelda, erau amândouă albe, dar cât se poate de diferite. A lui Katie, bunăoară, era plină de danteluri şi de volănaşe, precum cele pe care le purtaseră ea şi măicuţa ei înainte de război, pe când a mea era mai practică, să zicem aşa. Voiam o rochie pe care s-o mai pot purta şi cu alte ocazii; aşa ar fi procedat, pasămite, mămuca înainte de război. Doamne, câte se mai schimbaseră de atunci! Cele patru femei ne aranjară părul cu bucle şi cosiţe împodobite cu flori. Katie arăta de-a dreptul minunat şi mă încredinţă că şi eu arăt la fel de încântător. Eram, bag de seamă, două mirese frumoase.

Zvonul de cai şi trăsuri nu conteni o oră întreagă. Când păşirăm într-un sfârşit afară, nu ne veni să credem câtă lume se adunase. Abia ce ne stabiliserăm în ţinut şi aveam deja mai mulţi prieteni decât avuseserăm vreodată la Greens Crossing! După ce ne străduiserăm ani de zile să ne ascundem de ochii lumii şi să trecem neobservate... iată-ne acum în centrul atenţiei!

Nuntaşii se dădură la o parte, făcându-ne loc să trecem şi, pe acordurile unui vechi cântec de nuntă de-al negrilor, intonat de Josepha, pornirăm cadenţat spre locul în care ne aşteptau mirii şi pastorul, tatăl lui Rob. S-ar putea zice, bag seama, că eu şi Katie, respectiv Jeremiah şi Rob, ne eram unii altora domnişoare şi cavaleri de onoare. Când începu Josepha să cânte încet, cu vocea ei profundă şi răscolitoare, se aşternu o linişte solemnă peste mulţime. Aveam o senzaţie cum nu mai încercasem în toată viaţa mea. Glasul ei şi melancolia melodiei redau cum nu

se poate mai bine ce însemna să fii negru în acea epocă din istoria națiunii noastre. Și numai cineva ca Josepha, care cunoscuse ani de zile lanțurile sclaviei, ar fi putut intona cântarea cu simțirea pe care i-o insuflă ea în ziua nunții noastre... Era un cântec despre ce înseamnă să visezi la libertate, ca până la urmă să găsești libertatea unei noi vieți, într-un alt loc, alături de omul iubit. Un cântec despre visul împlinit al libertății și cel al iubirii. Era ca și cum, pe lângă a ne dărui acompaniamentul perfect pentru nunta noastră, Josepha cânta despre propria ei viață, despre însăși istoria sclaviei, ca să ne dăm cu toții seama că sclavajul ține de trecut și n-are să se mai repete vreodată.

Și, cu toate că atunci când Katie îl luă de braț pe unchiul Ward, iar eu pe tata, și pornirăm încet prin mulțime, radiam amândouă de fericire și toți nuntașii erau numai zâmbet, bucurându-se alături de noi, în acele câteva minute cât răsună cântecul Josephei, o solemnitate gravă se pogorî asupra întregii adunări. În vreme ce Josepha cânta, grandoarea tristă și totodată victorioasă a cântecului, evocând măreția luptei pentru libertate pe care o duseseră atâția oameni, ne mișcă pe toți până în adâncul sufletului. Katie și cu mine simbolizam parcă atât trecutul pe care îl lăsa în urmă națiunea noastră, cât și triumful și speranța viitorului.

Îmi plimbai privirea peste cei care veniseră la nunta noastră; unii stăteau așezați, alții în picioare. Doamne, cât îmi erau de dragi cu toții!

Katie nu fusese, desigur, sclavă ca mine, dar se alăturase cauzei noastre și luptase pentru libertatea mea în fel și chip. Nici cu gândul n-am fi gândit că strădaniile noastre de a salva Rosewood de la pieire or să ne poarte pașii aici, la sute de kilometri depărtare, în sudul Pennsylvaniei, unde strămoșii noștri își întemeiaseră primul lor cămin pe pământ american. Fusese o călătorie lungă, întocmai precum cea despre care cânta Josepha, iar acum Katie și cu mine pășeam spre un viitor luminos, speram noi... în care visul libertății și al iubirii putea să devină în sfârșit realitate pentru amândouă. Fuseserăm surori, verișoare și prietene.

Iar acum eram pe cale să devenim femei măritate!

După ce vocea Josephei se stinse încet, înaltă și duioasă, în adierea lină a vântului primăvăratic, vreme de câteva secunde toată lumea păstră o tăcere solemnă, pătrunsă de mesajul răscolitor al vechiului imn de-al negrilor, cu gândul la crunta istorie a rasei negre.

Când dădurăm cu ochii de Rob și Jeremiah care stăteau în fața noastră, îmbrăcați la patru ace, ne reapăru însă numaidecât zâmbetul pe față!

În cele din urmă, glasul pastorului Paxton rupse tăcerea.

— Dragii noștri, începu el, ne-am adunat azi aici pentru a uni prin taina sfintei căsătorii nu doar una, ci două perechi. Toți cei care cunosc povestea acestor două tinere remarcabile știu că este cât se poate de potrivit să fie cununate în felul acesta.

Ne privi pe rând pe tuspatru, apoi continuă:

— Vă puteți da seama ce fericire este pentru mine să îl pot cununa pe propriul meu fiu. Mai presus de aceasta însă, azi sărbătorim viața și lucrarea înnoitoare pe care o săvârșește Cristos în inimile îndurerate. Fiecare dintre acești patru tineri care stau acum în fața mea a trecut prin durerea pierderii unor ființe dragi. Din pricina cruzimii inumane a unui război cumplit și a urmărilor lui, Kathleen și Mary Ann și-au pierdut fiecare întreaga familie. Jeremiah, mama ta a murit din cauza odioasei instituții care a fost sclavajul. Robert, tu și întreaga noastră familie am suferit pierderea scumpei tale surori, care a murit într-un atentat criminal a cărui țintă eram eu.

Știți, așadar, tuspatru ce înseamnă suferința. Chiar dacă azi ființele dragi pe care le-ați pierdut nu vă pot fi alături în carne și oase, am convingerea că se bucură pentru voi din ceruri, așa cum ne bucurăm noi toți. Și ne bucurăm că Dumnezeu nu este un Dumnezeu al vieților perfecte, ci al vindecării și al reînnoirii care, din tragedie, este mereu în stare să făurească o nouă viață. Fiecare dintre voi stă mărturie acestei renașteri spirituale. Povestea voastră este o poveste a bunătății ce ia naștere din înfrângere, o poveste a speranței ce izvorăște din doliu, a bucuriei

ce se naşte din suferinţă şi a iubirii ce înfloreşte din deznădejde. Aşa cum îmi aminteşte mereu fiul meu, dragostea din inima lui Dumnezeu pentru întreaga Sa creaţie este nemărginită şi aşijderea este puterea Sa înnoitoare.

Nu vă promit că începând de astăzi veţi avea parte numai de fericire şi că cerul vieţii voastre nu va mai fi acoperit de niciun nor. Trăim într-o lume prea imperfectă ca să vă pot face o astfel de promisiune. Totuşi, cred că vă pot promite că viaţa lui Dumnezeu va creşte mai departe în sufletele voastre, dacă îi daţi voie, şi că vieţile voastre împreună vor fi, prin urmare, mereu binecuvântate. Ne bucurăm alături de voi că v-aţi găsit unii pe alţii, că împreună aţi descoperit iubirea şi că, maturizându-vă spiritual, aţi devenit cu toţii mai puternici. Nici că s-ar găsi o temelie mai trainică pentru căsătorie!

Pastorul îşi ridică privirea şi întrebă zâmbind:

— Cine le dă pe aceste femei în căsătorie acestor bărbaţi?

Tata şi unchiul Ward se uitară unul la altul, apoi la mine şi la Katie.

— Noi le dăm, răspunseră ei într-un glas, după care se duseră să se aşeze lângă mătuşa Nelda.

Pastorul Paxton ne privi pe tuspatru şi se opri cu privirea asupra fiului său.

— Robert Paxton, începu el, o iei pe această femeie să-ţi fie soaţă, s-o ai alături şi să-i fii credincios de azi înainte, la bine şi la rău, în sărăcie şi în bogăţie, în boală şi în sănătate, s-o iubeşti şi s-o preţuieşti până ce moartea vă va despărţi, aşa cum e porunca Domnului?

— Da, răspunse Rob.

— Kathleen Clairborne, spuse pastorul, întorcându-se spre Katie, îl iei pe acest bărbat să-ţi fie soţ şi să-i fii credincioasă...

Năstruşnică mai e mintea omului! Mă străduiam să ascult vorbele pastorului, dar brusc mă năpădiră o mulţime de amintiri.

Cum ar fi bunăoară amintirea primei mele întâlniri cu Katie, după ce ne fuseseră ucise familiile...

Păşii şovăielnică în ceea ce părea a fi bucătăria casei. Ridicând privirea, încremenii locului. În prag stătea o fată albă, cu un an, doi mai mică decât mine. Mă privea cu ochii mari, mai îngrozită parcă decât eram eu însămi.

Purta o cămaşă de noapte roz şi papuci cu blăniţă, pătaţi de sânge. Chipul îi era nefiresc de palid, chiar şi pentru o albă.

Mă zgâii năucă la ea, şi ea la mine, şi rămaserăm câteva clipe aşa, mute ca două statui – una albă, iar cealaltă de culoare.

Apoi o văzui clipind, dar de spus, niciuna dintre noi nu spuse nimic. Nu ştiam ce se petrece, darămite ce să spunem!

— A... a murit mama, scânci ea într-un târziu.

Sunetul glasului ei, primul glas omenesc pe care îl auzeam în ziua aceea, avu darul să mă readucă în simţiri.

Pornii încet spre ea. Fata rămase nemişcată, privindu-mă cu ochii ei mari şi neajutoraţi.

Apoi, dintr-odată, ne trezirăm una în braţele celeilalte, plângând amândouă în hohote.

Şi amintirea nopţii în care Katie îmi împărtăşise temerarul ei plan...

Strigătele ei mă deşteptară în miez de noapte.

— Mayme... Mayme!

Sării îngrozită jos din pat şi dădui fuga afară pe hol. Tocmai atunci Katie ieşi valvârtej din dormitorul ei, cât pe ce să mă doboare.

— Mayme... Mayme, mi-a venit o idee grozavă! strigă ea, trăgându-mă de mână. Hai la mine în odaie să îţi spun la ce m-am gândit.

O urmai buimăcită şi Katie se puse imediat pe turuit.

— Chiar tu ai spus-o cu gura ta, Mayme, că o să dăm de necaz dacă suntem găsite singure la Rosewood. Tocmai asta m-a făcut să înţeleg ce avem de făcut – nu trebuie decât să ne asigurăm că n-are să afle nimeni că suntem singure. O să lăsăm impresia că *nu* suntem singure! Că mama şi tata sunt în continuare aici. Dacă avem grijă să nu ne dăm de gol, nu ne va afla nimeni secretul. Nici unchii mei, nici cei din Greens Crossing!

Și ziua în care tata, înainte să știu că este tatăl meu, a descoperit că familia surorii sale murise...

Purta o cămașă albă cu volane, închisă în față cu nasturi lucioși. Chiar dacă părea sleit de puteri și hainele-i erau ponosite, eu nu văzusem în viața mea bărbat mai ferches.

Mă oprii în prag, privindu-i. Katie stătea nemișcată în fața unchiului ei, pironind podeaua. Bărbatul aruncă nedumerit o privire în jur, ca și cum ceva nu i s-ar fi părut a fi la locul lui. Se uită la mine și, scrutându-mi chipul vreme de câteva clipe, avu o ușoară tresărire. Apoi își întoarse privirea spre Katie și fața îi deveni gravă.

— Kathleen, socotesc că-i vremea să îmi spui ce se petrece. Rosalind n-ar fi plecat fără tine în călătorie, iar dacă s-ar fi dus până în târg, trebuia să se fi întors până acum. Vreau să știu ce îmi ascunzi.

Stând în spatele ei, văzui cum Katie începe să tremure.

— Of, unchiule Templeton, suspină ea, mămica a murit! Au murit cu toții!

Nu își mai putu zăgăzui lacrimile înfrânate luni de zile și o podidi un plâns cu suspine, de ți se rupea sufletul ascultând-o. Bărbatul se făcu alb la față.

Rămase năuc, cu privirea pierdută în gol. Katie se așeză lângă el, îl cuprinse cu brațele și, lăsându-și capul pe grumazul lui, izbucni iar în lacrimi.

Peste câteva minute, ieșiră amândoi din casă și porniră, ținându-se de mână, spre locul în care erau îngropați părinții și frații lui Katie.

În dreptul mormintelor, se opriră tăcuți și rămaseră vreme îndelungată cu ochii plecați spre cele patru pietre funerare. Într-un târziu, bărbatul își petrecu încet brațul pe după umerii nepoatei sale și o trase spre el. Katie își lăsă capul pe brațul lui și începu iar să plângă.

Toate acestea mi se perindară prin gând într-o fracțiune de secundă. Îmi întorsei privirea spre Katie. Nu îmi venea să cred că fetița neajutorată de odinioară și tânăra femeie ce stătea acum

lângă mine, radiind de fericire și de frumusețe în rochia ei albă de mireasă, sunt una și aceeași persoană!

Îmi ajunse iar la urechi glasul pastorului:

— ... de azi înainte, la bine și la rău, în sărăcie și în bogăție, în boală și în sănătate, să-l iubești și să-l prețuiești până ce moartea vă va despărți, așa cum e porunca Domnului?

— Da, răspunse Katie în șoaptă, înfiorată de emoție.

Pastorul Paxton se întoarse spre Jeremiah.

— Jeremiah Patterson, o iei pe această femeie să-ți fie soață...

Gândul îmi zbură din nou aiurea, de astă dată la prima dată în care l-am văzut pe Jeremiah...

— 'Neața, donșoară Kathleen.

Când mă întorsei să văd cui îi aparținea glasul acela prietenos, zării pe marginea trotuarului un negru înalt și slab ce își ridică pălăria, zâmbind cu toată fața.

— Bună ziua, Henry, îl salută Katie, oprind căruța.

Lunganul se apropie. Zăbovi o clipă cu privirea asupra mea, dar eu rămăsei cu ochii ațintiți înainte – chit că nu-mi venea ușor, pentru că la câțiva pași în urma lui venea un băiat de culoare cam de același stat cu el, ce părea să fie de-o seamă cu noi două. Băiatul mă cerceta la rându-i cu coada ochiului.

— Ce mai face mămuca dumitale, donșoară Kathleen? întrebă negrul mai vârstnic.

— Ăă... toate merg cât se poate de bine, Henry, răspunse Katie.

O expresie stranie alunecă peste chipul negrului. Ce gânduri i-or fi trecut prin cap, nu știam.

Henry făcu o pauză, apoi adăugă, arătând spre băiatul de lângă el:

— Nu cred că-l știți pe feciorn' meu, Jeremiah. Jeremiah, dânsele sunt donșoara Kathleen și donșoara Mayme.

Flăcăul își scoase pălăria ponosită de pe cap, rămase o clipă cu ochii-n pământ, foindu-se stingher, apoi își ridică privirea spre căruță și murmură:

— Bucuros de cunoștință.

Și seara în care Jeremiah m-a cerut de nevastă...

Emma lăsase ușa de la intrare crăpată. În prag, aștepta Jeremiah cu un buchețel de flori în mână. Era fâstâcit, ceea ce nu-i stătea deloc în fire, și mirosea a apă de liliac, ceea ce era și mai neobișnuit!

Am simțit numaidecât că mi se înfierbântă ceafa și obrajii.

— Poftim, astea-s pentru tine, zise el, întinzându-mi florile.

Le-am luat zâmbind.

— N-ai vrea să facem o plimbare? întrebă el.

Ne îndepărtarăm împreună de casă. Intuiam că această vizită a lui Jeremiah se deosebea de celelalte și bănuiam și care ar putea fi scopul ei. Jeremiah era emoționat din cale afară. Poate că l-aș fi compătimit de nu m-aș fi perpelit și eu de emoție. Aveam deja răspunsul pregătit, în caz că avea să îmi pună *acea* întrebare.

— Vorbit-am deunăzi cu tătucu' tău, spuse el în cele din urmă. Se fac aproape trei ani de când trăiesc acilea-n Greens Crossing și socotesc că sosit-a vremea să ne gândim la oareșice lucruri. Carevasăzică... hm... l-am întrebat pe dom' Templeton dacă mă socotește vrednic de tine. Și dânsu' a zis că da, ba chiar ar fi mândru să-mi spuie fiu. După aia mi-a strâns mâna și mi-a spus să stau de vorbă cu tine, așa că iacă venit-am și te-ntreb, bag seama, de vrei să fii nevasta mea.

Dumnezeule mare, rostise toate astea pe nerăsuflate!

Uneori vorbele îți vin buluc și te încurci în ele. Alteori nu-ți găsești cuvintele pentru că nu ai, pur și simplu, multe de spus. De astă dată, eu *voiam* să spun o mulțime de lucruri, dar parcă mi se legase limba, nu alta!

— Sigur că vreau să fiu nevasta ta, Jeremiah, i-am zis eu într-un sfârșit cu glasul șoptit. Tu ești singurul bărbat pe care mi l-aș putea dori de soț. Sunt atât de fericită când ești cu mine! Te iubesc și... da – da, vreau din toată inima să mă căsătoresc cu tine!

Gândurile îmi reveniră iar în prezent. Doamne, cât ne mai maturizaserăm între timp și noi doi!

— ... s-o ai alături și să-i fii credincios de azi înainte, la bine și la rău, în sărăcie și în bogăție, în boală și în sănătate,

s-o iubeşti şi s-o preţuieşti până ce moartea vă va despărţi, aşa cum e porunca Domnului?

— Da, răspunse Jeremiah hotărât, după care se uită surâzând la mine.

Îmi veni, în sfârşit, rândul şi mie.

— Mary Ann Daniels, spuse pastorul, îl iei pe acest bărbat să-ţi fie soţ şi să-i fii credincioasă de azi înainte, la bine şi la rău, în sărăcie şi în bogăţie, în boală şi în sănătate, să-l iubeşti şi să-l preţuieşti până ce moartea vă va despărţi, aşa cum e porunca Domnului?

— Da.

Pastorul Paxton făcu o scurtă pauză, privindu-ne încă o dată pe tuspatru, după care continuă:

— Dat fiind că voi, Robert şi Kathleen, şi voi, Jeremiah şi Mary Ann, v-aţi exprimat în faţa Domnului şi a acestor martori dorinţa de a vă uni destinele, şi v-aţi jurat iubire şi devotament unul altuia, vă declar şi pe unii, şi pe ceilalţi, soţ şi soţie.

Jeremiah mă sărută, iar Katie şi Rob se îmbrăţişară şi se sărutară la rândul lor.

— Doamnelor şi domnilor, am onoarea să vi-i prezint pe domnul şi doamna Patterson, şi pe domnul şi pe doamna Paxton!

În momentul acela, toată lumea dădu fuga, care dincotro, să ne îmbrăţişeze, să ne sărute şi să ne ureze casă de piatră.

Peste doar câteva minute, doamna Hammond, Josepha, mătuşa Nelda, doamna Mueller şi Lucindy Eaton aduceau deja mâncare şi băutură pentru mesele pregătite afară, iar cineva începuse să cânte o melodie săltăreaţă la vioară. Şi, uite aşa, atmosfera sărbătorească a ţinut tot restul zilei.

Invitaţii nu îşi petrecură următoarele ceasuri doar felicitându-ne pe noi, proaspeţii însurăţei. Fiecare intră în vorbă cu toţi ceilalţi, discutând cu însufleţire despre fel şi fel de lucruri. Era ca reuniunea unui mare grup de prieteni – o întreagă comunitate adunată laolaltă. În Greens Crossing, nu participaserăm niciodată la o astfel de petrecere, cu atât mai puţin la una la care să fie prezenţi albi şi negri deopotrivă!

Am fost mirată să aflu că doamna Davidson şi Lucindy Eaton erau deja prietene bune – Lucindy se adăpostise la Davidsoni în timpul călătoriei sale pe Calea Ferată Subterană. Tot aşa se cunoscuseră şi se împrieteniseră la rândul lor domnul Davidson şi domnul Mueller. Singurii care lipseau erau Micah şi Emma, care ne trimiseseră o telegramă. Ar fi fost mai bine să îi avem alături, dar era orişicum plăcut să ştim că se gândesc la noi.

Pe la jumătatea după-amiezii, i-am văzut pe tata şi pe domnul Davidson îndepărtându-se încet împreună, adânciţi în conversaţie. Ce n-aş fi dat să aud ce îşi spun!

Vreme de aproape o oră, cum toată lumea ţinea să ne felicite, Jeremiah, Katie, Rob şi cu mine abia dacă am apucat să schimbăm o vorbă.

La un moment dat, făcând un pas îndărăt, numai ce mă lovesc de cineva. Întorcând privirea, nu mică îmi fu bucuria să văd că era chiar Katie! În mijlocul forfotei, iată-ne în sfârşit singure, chiar dacă numai preţ de o clipă, îmbrăcate în frumoasele noastre rochii albe de mireasă.

— Mayme!

— O, Katie!

În clipa următoare, ne ţineam deja în braţe, plângând amândouă. Mă gândii iar la prima noastră întâlnire şi cum, deşi nici nu ne cunoşteam pe vremea aceea, găsiserăm mângâiere una în braţele celeilalte. Aceste două îmbrăţişări, cea de atunci şi cea de acum, erau pasămite ca un început şi un sfârşit de carte, care cuprindeau între ele o puzderie de poveşti.

Într-un târziu, făcurăm amândouă un pas înapoi şi Katie se uită adânc în ochii mei.

— Eşti fericită, Mayme?

— O, da!

— Şi eu.

— Mă bucur, Katie, mă bucur tare mult. Ce zi minunată! Îţi mulţumesc pentru tot.

— Îmi promiţi că... vom rămâne prietene pentru totdeauna?

— Mai încape vorbă? Sigur că da!

— Eşti sigură că asta nu se va schimba acum că suntem femei măritate?

— Cât se poate de sigură. Orice s-ar întâmpla, noi vom rămâne mereu surori, verişoare şi prietene.

Katie mă îmbrăţişă din nou.

— Să ai o viaţă fericită, Mayme, îmi şopti ea la ureche. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, Katie, şi îţi doresc din suflet să fii fericită la rându-ţi.

61
Restul vieții noastre

Nu eu și Katie, ci bărbații noștri au fost cei care au sugerat să ne petrecem prima parte a lunii de miere împreună. În după-masa aceea am fost conduși cu alai la gara din Hanover să luăm trenul spre Philadelphia, unde rezervaserăm camere la hotel. După două zile în Philadelphia, am petrecut încă patru la New York, vizitând împreună orașul. Apoi Katie și Rob și-au continuat călătoria spre vest, făcând o oprire în Pittsburgh și o alta în Cleveland, iar eu și Jeremiah am luat trenul spre nord, să vizităm Bostonul.

Pe când ne-am întors tuspatru acasă, tata și unchiul Ward se instalaseră deja la vechea fermă Daniels, așa că Rob și Katie s-au mutat în casa cea mare, iar Jeremiah și cu mine, în căsuța de pe colină, căreia bărbații se pregăteau deja să îi anexeze încă două camere ca să fie îndeajuns de încăpătoare pentru o familie.

Henry cumpărase zece acri lângă hotarul vestic al fermei, cu teren bun pentru pășunat, iar el și ceilalți bărbați așezaseră deja fundația și ridicaseră primele ziduri a ceea ce avea să fie noua casă a Josephei. Între timp, cu toate stăruințele noastre de a le oferi găzduire la oricare dintre noi, el și Josepha ținură morțiș să se mute cu tot ce aveau la fața locului. Prinzând de veste la nunta noastră că Henry și Josepha își clădesc o casă, domnul Mueller, Caleb Eaton și mulți alți bărbați din ținut se adunară să le dea

o mână de ajutor. Şi, uite aşa, lucrând cu toţii cot la cot, peste numai două săptămâni Henry şi Josepha aveau deja ziduri de jur împrejur şi un acoperiş deasupra capului. Mai rămâneau multe de făcut înăuntru, dar le era cald şi bine, iar Josepha nici că putea fi mai fericită. Henry se angajă o vreme la grajdul cu chirie din Hanover, dar visul lui, acum că avea propriul său pământ, era să se ocupe cu creşterea cailor.

În cei patru ani cât rămase adjunctul lui John Heyes, Rob îi ajută cu sârguinţă pe tata şi pe unchiul Ward la muncile câmpului. După ce şeriful Heyes ieşi la pensie şi Rob îi luă locul, programul îi deveni însă prea încărcat ca să mai poată fi de mare ajutor la fermă.

Jeremiah, care continuă să lucreze la depozitul de cereale, ne ajuta la treburile gospodăreşti ori de câte ori putea. Cu timpul, am redus suprafaţa terenului cultivat, căci adevăru-i că nu aveam, vezi bine, nevoie de o recoltă atât de mare. Ş-apoi, aveam fiecare grădina şi animalele noastre.

La doi ani după ce m-am măritat cu Jeremiah, ni s-a născut o fetiţă, pe care am botezat-o Kathleen Ann. I-au urmat un băiat, Henry Micah, şi încă două fete, Sephira Ruth şi Emmaline Abigail. Nici că se găsea pe lumea asta bunică mai grijulie şi mai fericită decât Josepha. Iar tata şi Henry, ehei, tare mai erau mândri de nepoţeii lor de culoare!

Rob şi Katie au avut trei copii, doi băieţi şi o fată – Richard Daniels Paxton, Rosalind Mayme Paxton şi David Templeton Paxton.

Tata şi unchiul Ward şi-au petrecut tot restul vieţii la vechea fermă Daniels, muncind pământul. Visau să mai vadă o dată California şi chiar le-au scris despre asta lui Micah şi Emmei, dar de ajuns, n-au mai ajuns niciodată acolo. Cu timpul au devenit din ce în ce mai absorbiţi de lucrul cu caii lui Henry. La fel ca în Greens Crossing, toată lumea le spunea „fraţii Daniels". Deosebirea era însă că aici toată lumea îi iubea.

Henry a ajuns să facă, în cele din urmă, ceea ce şi-a dorit toată viaţa: să crească şi să vândă cai. A vândut, rămânând el

însuşi coproprietar, o iepşoară promiţătoare unui dresor care a înscris-o la a treia etapă a Derby-ului din Kentucky, iar calul a terminat cursa pe locul trei. Să-i fi văzut pe Henry şi pe Josepha în tribună – el, tras la patru ace, iar ea îmbrăcată într-o rochie elegantă, cu o pălărie cu boruri largi pe cap! Păreau nişte aristocraţi de culoare din ţări străine, nu alta! După aceea, herghelia lor a început să aducă profit şi, peste doar câţiva ani, mica lor proprietate, pe care au botezat-o Ferma Patterson, era deja un renumit centru de dresaj, frecventat de oameni cu stare care veneau să-i ceară sfatul lui Henry cu privire la cai şi la dresarea acestora. Henry deveni cunoscut drept unul dintre cei mai pricepuţi crescători şi dresori din ţinut.

După şapte ani de muncă la siloz, Jeremiah era de acum şef de echipă când proprietarul, socotind că a sosit vremea să se retragă din activitate, hotărî să scoată firma la vânzare. Jeremiah îl întrebă dacă l-ar deranja să aibă drept cumpărător un bărbat de culoare, iar acesta răspunse că nu – dimpotrivă, ar fi bucuros să-i vândă lui depozitul, căci Jeremiah era unul dintre cei mai destoinici slujbaşi pe care îi avusese vreodată. Entuziasmat, Jeremiah discută chestiunea cu Henry, tata şi unchiul Ward, iar cu banii pe care ni-i împrumutară tustrei am reuşit să cumpărăm afacerea. Jeremiah nu dori să aducă numaidecât mari schimbări, zicând că o aştepta ca oamenii să se obişnuiască întâi cu ideea că noul proprietar era un bărbat de culoare, în vârstă de doar 31 de ani. Totuşi, după doi ani, aşeză cu mândrie sub firma principală o placă mai mică pe care scria „Silozul Patterson" – şi cu timpul aşa au ajuns să îi spună toţi cei din ţinut. Cândva Jeremiah îmi zisese că şi-ar dori să aibă o rotărie a lui. Acum era proprietarul unui depozit de cereale care a ajuns în cele din urmă să fie mai mare şi mai înfloritor chiar şi decât depozitul domnului Watson. Ce mai, soţul meu era un întreprinzător de succes!

Între timp, în Greens Crossing, domnişoara Hammond devenise în sfârşit „doamnă" în toată puterea cuvântului, măritându-se cu domnul Thurston, care era văduv de ani de zile, şi îşi lăsase magazinul în grija unui burlac nou sosit în oraş, căruia

îi închiriase şi apartamentul de deasupra prăvăliei. Ea trăia de acum la conacul soţului ei şi venea în târg o dată pe săptămână să plaseze comenzi şi să supravegheze mersul afacerii.

Câţiva ani mai târziu, şeriful Sam Jenkins luă parte la spânzurarea unui bărbat de culoare, crimă în urma căreia, în cadrul valului împotriva violenţei ce se iscă vremelnic în comitatul Shenandoah, el şi mai mulţi acoliţi de-ai săi din Ku Klux Klan fură arestaţi. Jenkins nu făcu închisoare, dar pierzându-şi slujba din pricina scandalului, fu nevoit să se angajeze muncitor la depozitul lui Watson şi să lucreze cot la cot cu doi-trei flăcăi negri de jumătatea vârstei lui.

Scăpând de pericolul reprezentat de tata şi de unchiul Ward, William McSimmons junior candidă până la urmă la alegeri şi, câştigând, deveni reprezentantul Carolinei de Nord în Congresul Statelor Unite. El şi nevasta lui îşi împliniră aşadar în sfârşit visul şi ajunseră să trăiască mai bine de douăzeci de ani la Washington, unde McSimmons deveni o voce a noului Sud. Ori de câte ori citea ceva despre el în gazetă, Katie mormăia nemulţumită şi arunca scârbită ziarul cât colo. Atunci încercă să îl convingă pe Rob să participe la alegerile pentru Congres. El îi răspunse însă zâmbind că Dumnezeu îi dăduse o menire şi că nu se cuvine să se întindă mai mult decât i-e plapuma. Cum între timp povestea mea şi a lui Katie devenise cunoscută în lung şi-n lat, Rob adăugă că nu el, ci ea ar trebui să candideze la postul de congresman!

Micah şi Emma s-au stabilit până la urmă în Roseburg, un orăşel forestier din statul Oregon, traversat de râul Umpqua, şi au avut cinci copii. După ce a lucrat mai mulţi ani într-o fabrică de cherestea, Micah a ajuns să păstorească, la rugămintea celorlalţi, o comunitate restrânsă de credincioşi de culoare. În scurtă vreme însă, spiritualitatea lui Micah a atras o mulţime de oameni, albi şi negri deopotrivă, congregaţia sa devenind una dintre cele mai numeroase din urbe. Şi n-a avut nicicând congregaţia aceea o soţie de pastor mai blândă şi mai milostivă

ca Emma Duff, al cărei sfat iubitor era la fel de căutat de femei precum era sfatul înțelept al soțului ei de către bărbați.

Au trecut ani de zile până să ne simțim pregătiți sufletește să ne întoarcem la Rosewood. Dintre noi toți, cel mai greu îi venea lui Katie. Știa cât de mult ar întrista-o revederea casei părintești. Totuși, de acum tinerele noastre familii creșteau și știam că în curând tata și unchiul Ward aveau să fie prea bătrâni pentru o asemenea călătorie, așa că ne-am făcut inimă și am purces cu toții spre comitatul Shenandoah. Între timp, pericolul trecuse și domnul Watson ne-a găzduit cu mare drag în casa ce ne fusese cămin atâția ani de zile.

Mi-e cu neputință să descriu în cuvinte cum e să te întorci într-un asemenea loc ca om matur, după ce ai fost plecat atâta vreme. Toate păreau neschimbate... și totuși, altfel. Copacii și tufele erau mai mari, dar în rest totul era parcă mai mic... mai tăcut și... mai trist. Câte amintiri țâșniră la suprafață! Amintiri frumoase, ale clipelor fericite pe care le trăiserăm acolo, dar toate aveau izul nostalgic al vremurilor de demult ce nu se mai întorc.

Pe parcursul șederii noastre la Rosewood, Katie și cu mine n-am schimbat multe vorbe. Fiecare dintre noi trebuia să retrăiască trecutul în felul ei. Katie s-a dus bunăoară la refugiul ei tainic din pădure și l-a găsit schimbat, năpădit de vegetație. Eu, iarăși, m-am dus călare la plantația McSimmons, unde nu mă mai cunoștea nimeni și nu mai trăia niciunul dintre membrii familiei McSimmons.

Am străbătut amândouă câmpurile, ne-am plimbat pe malul râului... am mers pe rând la mormintele familiei, pe care domnul Watson le păstra frumos îngrijite, și am vărsat lacrimi în fața pietrelor funerare... am scotocit prin șură... am coborât în pivnița în care se ascunsese Katie în acea noapte de coșmar și în care descoperiserăm mai apoi aurul unchiului Ward. Într-o dimineață, uitându-mă pe fereastră de la etajul casei, am văzut-o în zare pe Katie. Cu ochii minții, parcă o și vedeam pornind cu noaptea în cap spre câmpul de bumbac să se apuce de ultimul cules.

Câte amintiri... Dar vremurile acelea apuseseră pentru totdeauna.

Acum eram mame şi propriii noştri copii zburdau de colo colo, fără a bănui cât de adânci erau amintirile şi emoţiile pe care ni le stârnea în suflet locul acesta. Oriîncotro, toate aceste amintiri erau acum însoţite de giumbuşlucurile şi de râsetele voioase ale copiilor – ale propriilor noştri copii!

„Mămico... ia uite ce-am găsit!", am auzit nu o dată fiecare dintre noi în cele câteva zile petrecute la Rosewood. Ochii inocenţi ai copilăriei... – cum să ştie ei prin câte trecuserăm împreună aici noi două?

Apoi veni vremea să ne luăm iarăşi rămas-bun.

Rosewood avea să rămână de-a pururi în inimile noastre. Dar ne împăcaserăm cu trecutul, iar acum priveam din nou spre viitor.

Mătuşa Nelda şi-a vândut casa din Philadelphia şi s-a mutat la vechea fermă Daniels să aibă grijă de fraţii ei în ultimii lor ani de viaţă.

Ward Daniels a murit în 1885, la 71 de ani.

Tatăl meu, Templeton Daniels, s-a stins din viaţă patru ani mai târziu, la vârsta de 72 de ani.

Mătuşa a rămas şi după moartea lui în vechea reşedinţă Daniels, vizitată fiind zi de zi fie de Katie, fie de mine, fie de unul dintre copiii noştri, fie de prietenele noastre, Calebia şi Lucindy, până în 1898 când, la vârsta de 79 de ani, s-a ridicat la ceruri să se alăture surorii şi fraţilor ei.

După moartea mătuşii, Katie a plâns zile întregi. Se petrecuse din viaţă o întreagă generaţie, iar acum, la cei 48 de ani ai săi, Katie devenea cea mai vârstnică reprezentantă a neamului Daniels-Clairborne, fapt care n-avea cum să n-o întristeze.

Cei doi fraţi şi sora lor au fost înmormântaţi unul lângă altul în micul cimitir de la vechea fermă. Atunci ne-am dat seama că ne-am dori să comemorăm cumva şi fiinţele dragi pe care le pierduserăm cu ani în urmă, aşa că am comandat câte o piatră funerară pentru fiecare în parte – pentru părinţii şi fraţii lui

Katie, care își dormeau somnul de veci la Rosewood, și pentru cei din familia mea, pe care îi îngropasem pe plantația McSimmons după masacrul din 1865. Trupurile lor nu aveau să se odihnească niciodată la Noua Rosewood, dar plăcile comemorative ne încredințau că n-au să fie dați niciodată uitării.

Cât despre Henry și Jeremiah, nici că se găsea o legătură între tată și fiu mai strânsă ca a lor. Josepha a murit la 85 de ani, iar Henry a urmat-o în ceruri trei ani mai târziu, stingându-se lin în somn, la vârsta de 89 de ani, după o zi petrecută afară, pe imaș, cu scumpii săi cai. Jeremiah, pe care nu îl mai văzusem plângând de ani de zile, a jelit îndelung și amarnic moartea părintelui său.

Fiul nostru, Hank, s-a mutat împreună cu tânăra lui soție în casa lui Henry și a Josephei și, călcând pe urmele bunicului și tizului său, a devenit la rându-i crescător de cai.

După opt ani în slujba legii, Rob a demisionat din postul de șerif. Cum tatăl său, pastorul Paxton, ieșise de curând la pensie, începea să simtă din nou chemarea amvonului. După îndelungi rugăciuni și discuții cu Katie, hotărî în cele din urmă să devină pastorul unei mici biserici din Hanover, din dorința de a deschide mințile oamenilor, propovăduind despre nemărginita iubire a lui Dumnezeu – mesaj pe care îl îmbrățișară fără zăbavă numeroase familii de quakeri din ținut.

Pe măsură ce amintirea sclaviei și a războiului care îi pusese capăt devenea din ce în ce mai îndepărtată, ducându-ni-se vestea, tot mai mulți oameni erau dornici să afle povestea mea și a lui Katie. Întâi le-am împărtășit-o celor din orașele și comunitățile învecinate. După aceea am fost invitate să le vorbim celor din Baltimore, apoi congregației mătușii Nelda din Philadelphia, după care invitațiile au început să curgă șuvoi, din întreaga țară, mult mai multe decât ne era cu putință să onorăm. Nu ne venea să credem câtă lume auzise de noi!

După corespondența purtată cu Emma de-a lungul anilor, la un moment dat Katie și cu mine am hotărât să ne îmbarcăm într-o nouă aventură. Eram trecute amândouă de 50 de ani, părul începea să ni se încărunțească și aveam deja și nepoți –

ea unul, iar eu trei. Chiar şi aşa, am hotărât să luăm trenul până în Oregon şi să le facem o vizită Emmei şi lui Micah.

Unde e scris că numai tinerii pot fi aventuroşi? Prietenii noştri ne-au primit cu braţele deschise şi ne-am bucurat de minune cu toţii. Emma era mai senină şi mai frumoasă ca niciodată.

Domnul Watson a murit, fără să se fi căsătorit vreodată, în anul 1908. Elfrida Thurston a fost cea care ne-a dat prima vestea, apoi am primit o scrisoare oficială de la un avocat din Charlotte, prin care eram înştiinţaţi că Herbert Watson din Greens Crossing, comitatul Shenandoah, statul Carolina de Nord, a lăsat prin testament întreaga plantaţie cunoscută drept Rosewood lui Kathleen O'Bannon Clairborne Paxton şi moştenitorilor ei, iar depozitul de cereale, bumbac şi cherestea cunoscut drept Depozitul Watson, lui Jeremiah Patterson şi moştenitorilor acestuia.

După ce Rob termină de citit scrisoarea, am rămas tuspatru amuţiţi de uimire.

— Ce ai de gând să faci? am întrebat-o într-un târziu pe Katie. Vrei să te întorci la Rosewood?

Katie zâmbi şi oftă adânc.

— Nu ne putem întoarce, Mayme. Acum căminul nostru este aici. Ce rost ar avea să mă mut înapoi la Rosewood acum, la 57 de ani? Aici ne-am crescut copiii. Aici eşti tu, aici e congregaţia păstorită de Rob, aici e afacerea lui...

Făcu o pauză, apoi adăugă râzând:

— Era cât pe ce să spun că aici e afacerea lui Jeremiah. Dar între timp şi asta s-a schimbat. Acum Jeremiah nu mai are una, ci două afaceri! Trebuie să recunosc că mă cuprinde parcă iar dorul de Rosewood... dar nu,.... viaţa merge înainte, nu înapoi.

— Şi tu, Jeremiah, ce zici? întrebai eu, întorcându-mă spre soţul meu. Pare-se că am devenit brusc oameni cu stare!

Jeremiah dădu uluit din cap.

— Herb Watson, Dumnezeu să-l odihnească, a fost mereu tare bun cu mine şi cu tătuca. Dar la una ca asta... chiar că nu m-aşteptam!

Până la urmă, David, fiul cel mic al lui Katie, s-a mutat la Rosewood împreună cu familia lui. Cum cultura de bumbac nu mai era aşa de profitabilă ca odinioară, David a vândut jumătate din teren şi a împărţit banii cu frate-său Richard şi cu soră-sa Rosalind.

Cât despre depozitul din Greens Crossing, Jeremiah îşi dorea să îl mai vadă o dată înainte de a lua o hotărâre, aşa că am purces amândoi cu trenul spre Carolina de Nord. Doamne, câte se mai schimbaseră între timp! Acum trenul trecea direct prin Greens Crossing, fără a mai ocoli prin Charlotte. Oraşul era de două, dacă nu chiar de trei ori mai mare decât îmi aminteam. Oriîncotro priveai, erau case şi afaceri noi. Lângă grajdul cu chirie se afla bunăoară o firmă care vindea automobile!

Depozitul Watson era una dintre puţinele clădiri din oraş care rămăseseră neschimbate. Nici nu îmi pot închipui ce era în sufletul lui Jeremiah când am păşit înăuntru, la gândul că depozitul de unde fusese dat afară cu ani în urmă din cauză că era de culoare se afla acum în proprietatea lui.

Câţiva muncitori se uitară curioşi la noi, fără să ne dea însă prea mare atenţie. În ochii lor nu eram, vezi bine, decât o pereche de negri pe la 60 de ani care aruncau o privire în jur. Totuşi, treptat se răspândi pasămite vestea, şi oamenii începură a şuşoti între ei despre „noul proprietar".

Jeremiah, copleşit, abia dacă scoase un cuvânt pe durata întregii vizite. Lângă platforma de încărcare din dosul clădirii dădea cu mătura un moşneag slab şi gârbovit, pe la vreo 80 de ani. Era prea înaintat în vârstă să mai poată încărca şi ridica baloturile cot la cot cu cei tineri. Habar nu aveam dacă o mai fi primind o leafă sau era pur şi simplu unul dintre bătrânii aceia cărora le place să îşi petreacă timpul la vechiul lor loc de muncă.

Jeremiah se apropie de el. Văzându-l, bărbatul rezemă mătura de perete. Jeremiah îi întinse mâna.

— Nu ne-am văzut de mult, domnule Jenkins.

Fostul şerif se uită lung la el şi, strângându-i mâna şovăielnic, îngână:

— Tu... tu ăi fi Henry Patterson?... Ba nu, adăugă el, continuând să îl măsoare de sus până jos, ba nu... eşti feciorul lui...

— Da, domnule, sunt Jeremiah Patterson. Tata a murit cu câţiva ani în urmă.

— Nu te-am mai văzut de multişor. Pare-se că s-a ales ceva de capul tău.

— Aşa nădăjduiesc, zâmbi Jeremiah. Numai bine, domnule Jenkins.

Zicând acestea, Jeremiah se întoarse la mine, mai emoţionat ca niciodată. Dacă inima e dispusă, trecerea timpului te ajută să ierţi orice. La ce s-o fi gândit în clipele acelea Sam Jenkins, n-am cum s-o ştiu, dar ştiam sigur că Jeremiah simte compasiune faţă de sărmanul moşneag care încercase cândva să îl ucidă.

Veniserăm în Sud cu gând să vindem depozitul, dar după acea vizită Jeremiah se răzgândi. Pentru el, depozitul reprezenta o oportunitate de a oferi locuri de muncă negrilor din comunitate, cărora le era din ce în ce mai greu să găsească slujbe rezonabile.

Se duse aşadar să discute cu cel care fusese şeful de echipă al domnului Watson în ultimii zece ani.

— Am să te păstrez ca şef de echipă, îi spuse el. Singura schimbare pe care vreau s-o aduci e să angajezi tineri de culoare care sunt dornici şi apţi să muncească. Nu vreau să favorizezi sau să discriminezi pe nimeni, alb sau de culoare. Vreau să aibă toţi parte de şanse egale. Când am să mă întorc, vreau să găsesc aici slujbaşi de culoare care să fie trataţi corect. Dacă sunt trataţi nedrept au să-mi spună, iar eu am să îţi cer socoteală. N-am niciun motiv să nu mă încred în dumneata. Deocamdată ai, aşadar, toată încrederea mea. Dar, dacă faci vreun pas greşit, n-ai să-mi laşi de ales: va trebui să te înlocuiesc. Vreau ca afacerea să rămână la fel de profitabilă ca până acum şi ca angajaţii mei să fie trataţi cum se cuvine. Cu ani în urmă am fost dat afară de aici pentru că eram de culoare. Acum am să dau eu afară pe orice alb care tratează cu lipsă de respect pe orişice negru.

În vreme ce Jeremiah stătea de vorbă cu şeful de echipă, eu m-am dus să fac o ultimă plimbare prin Greens Crossing.

Se schimbaseră multe în oraş, dar unele clădiri îmi erau încă cunoscute. Am intrat în banca la care îmi deschisesem primul cont bancar. Domnul Taylor murise de mult. Nu ştia nimeni cine sunt. Am părăsit banca şi am pornit încet mai departe de-a lungul trotuarului.

Toate chipurile din jur îmi erau necunoscute. Ce frică îmi fusese cândva de străzile astea! Acum numărul negrilor care mergeau pe trotuar aproape că îl egala pe cel al albilor.

Auzind pufăitul unui motor, m-am întors şi am petrecut cu ochii automobilul ce înainta pe stradă, scuipând fum negru în urma sa. Veneau vremuri noi, iar cele de odinioară se prefăceau în amintire chiar sub ochii mei. Un automobil în Greens Crossing... să vezi şi să nu crezi!

Vizavi se mai afla încă vechea firmă pe care scria, cu litere şterse de vreme, „Magazinul Universal Hammond". Am trecut strada şi am păşit emoţionată pragul prăvăliei, făcând să răsune clopoţelul de la intrare. Mă asaltară numaidecât mirosuri cu iz nostalgic. Doamna Hammond nu mai lucra de mult, iar prăvălia trecuse pe alte mâini. Un bărbat îşi făcu apariţia din spatele tejghelei şi mă întrebă politicos dacă mă poate ajuta cu ceva. I-am zâmbit şi i-am spus că am venit doar să arunc o privire.

Apoi m-am întors şi am ieşit.

Afară am inspirat adânc şi apoi am expirat încet. Roata vieţii se învârteşte şi până la urmă ajungi pasămite de unde ai plecat, cum ajunsesem eu bunăoară înapoi în Greens Crossing. Dar important nu era atât faptul că mă întorsesem aici, cât cine eram eu acum... ce fel de persoană devenisem între timp. Unde există dorinţa de a creşte spiritual, lucru de care vorbea adesea Katie, Dumnezeu vindecă şi reînnoieşte. Totul e să Îl laşi. Unii Îl lasă, alţii nu. În ceea ce ne priveşte pe mine şi pe Jeremiah, noi Îl lăsam, bag seama, să Îşi facă lucrarea înnoitoare în sufletele noastre, prefăcând tot răul în bine.

Jeremiah ieşi din depozit şi, zărindu-mă pe trotuar, porni spre mine, iar eu spre el. Ne-am întâlnit la jumătatea drumului.

Văzând melancolia din ochii mei, mă cuprinse cu braţul.

— Ai terminat tot ce aveai de făcut? l-am întrebat eu.
Încuviinţă din cap.
— Şi eu. Sunt pregătită să mă întorc acasă.

Epilog
Depănând amintiri...

Aceasta-i, vasăzică, povestea pe care v-am promis-o când început-am prin a vă istorisi cum, în copilărie, ticluiam fel și fel de snoave ca să-l înveselesc pe frățiorul meu, Sammy, pe vremea în care eram sclavi.

Aceasta este povestea mea și a lui Katie, despre toate prin câte trecut-am noi două, maturizându-ne împreună, până când am plecat de la Rosewood ca să începem o viață nouă în Nord.

Câtă vreme trecut-a de atunci!

Câte povești... câte amintiri...

După ce copiii s-au făcut mari, Katie și cu mine am bătut țara în lung și-n lat. Câteodată ne însoțeau și bărbații noștri, dar de cele mai multe ori ei erau ocupați cu treburile lor – Rob la biserică, iar Jeremiah la depozit. Deși eram de acum ninse de ani, continuam să ne împărtășim povestea tuturor celor dornici să ne asculte. Oamenilor li se părea, bag seama, interesant să asculte două bătrâne doamne povestind despre vremurile de mult apuse ale sclaviei și ale Războiului Civil.

Jeremiah s-a retras din afaceri în anul 1919. Trei dintre angajații noștri de culoare din sud au cumpărat, în parteneriat, depozitul din Greens Crossing, iar fiica noastră, Sephira, și soțul ei, deși se apropiau la rândul lor de vârsta senectuții, au preluat conducerea depozitului din Hanover. Jeremiah și-a petrecut restul vieții senin și împăcat – trebăluind pe la fermă împreună cu fiul

nostru, Hank, care moştenise pasiunea bunicului său pentru cai – şi a plecat acasă, la Domnul, în 1932, la vârsta de 83 de ani. L-am plâns şi încă îmi mai lipseşte, dragul de el, dar am avut o viaţă lungă şi fericită împreună şi pentru asta sunt cât se poate de recunoscătoare. Eu trăiesc şi acum în căsuţa noastră de pe colină.

Rob s-a retras din activitatea de pastor în 1914, tocmai când a izbucnit Războiul cel Mare. După aceea, solicitat fiind de numeroase biserici să ia cuvântul ca invitat special, el şi Katie au călătorit prin toată ţara. Oriunde mergeau, se aduna lumea cu mic cu mare să-i asculte. Oamenii erau, bag seama, la fel de dornici s-o vadă pe Katie cum erau să-l vadă pe Rob. Sau, mă rog, eu una aşa cred!

Rob s-a stins din viaţă în 1937, la vârsta de 91 de ani. Mă bucur că n-a apucat cel de-al Doilea Mare Război, ce stătea să înghită întreaga lume, căci asta i-ar fi sfâşiat fără doar şi poate inima.

Nepotul său şi al lui Katie trăieşte şi în ziua de azi la Rosewood, iar nepoata lor trăieşte împreună cu soţul ei la vechea fermă Daniels. În casa cea mare, care a aparţinut odinioară domnului Evans, locuieşte fiica lui Katie, Rosalind, împreună cu fiul ei şi familia lui.

Partea cea mai grea a acestei întregi povestiri este ceea ce trebuie să vă spun acum.

Katie a părăsit această lume, în care a fost îndrăgită de atât de mulţi oameni, cu doar patru ani în urmă, la frumoasa vârstă de 97 de ani. Avea părul cărunt, dar, în ochii mei, avea acelaşi păr frumos, blond şi ondulat pe care îl avusese în ziua în care ne-am cunoscut. Stăteam la căpătâiul ei, înconjurată de fiii, fiica, cei patru nepoţi şi doi strănepoţi de-ai lui Katie.

Ea îşi plimbă privirea de la unul la altul, apoi îmi luă mâna şi mi-o strânse uşor într-a sa.

— Ne-a legat o prietenie minunată, murmură ea duios. Nu-i aşa, Mayme?

— Aşa-i, Katie dragă, aşa-i.

— Am avut o viaţă frumoasă, continuă ea cu glas plăpând. Îţi mulţumesc, Mayme... vă mulţumesc tuturor, dragii mei, adăugă

ea, căznindu-se să îşi înalţe capul şi să îşi rotească privirea peste toţi cei din familia ei care putuseră să îi fie alături. Sunt atât de fericită... Cred că aceasta este cea mai fericită zi din viaţa mea... Rămâi cu bine, Mayme... Mi se face somn...

Închise ochii şi adormi. Îşi adormi somnul cel de veci – care este, de fapt, o trezire.

Trei comitate şi toţi cei care o cunoscuseră, până hăt, în Oregon, au jelit moartea lui Kathleen O'Bannon Clairborne Paxton. Eu una trebuie să vă mărturisesc că am plâns zile în şir. Dar lacrimile vărsate de mine erau mai degrabă lacrimi de bucurie decât de jale. Căci şi eu sunt o femeie fericită.

În ziua în care mi-am luat pentru ultima oară rămas-bun de la scumpa mea Katie, mi-am dat seama că e de datoria mea să spun întregii lumi povestea ei şi a mea. Vreau ca memoria ei să rămână mereu vie. De aceea m-am aşezat, vezi bine, la masa de scris şi m-am apucat să aştern pe hârtie povestea noastră.

Eu sunt ultima rămasă în viaţă din acea generaţie. Am o sută de ani bătuţi pe muchie şi mai câţiva pe deasupra. Am trăit pasămite mai mult decât s-ar cuveni să trăiască orişice om pe pământul ăsta. Chiar dacă nu mă mai prea ţin puterile, eu sunt orişicum fericită şi împăcată şi aşa oi rămâne până m-a lua Domnul la El ş-oi fi din nou alături de toţi cei care au fost dragi inimii mele.

Cam o dată pe săptămână, fie o nepoată de-a mea, fie unul dintre nepoţii lui Katie, mă însoţeşte până la vechea fermă Daniels, să pun flori proaspete în dreptul pietrei de granit ce marchează mormântul lui Katie. Mi-e dor de ea. Mi-e dor de întreaga familie de la Rosewood. Dar ştiu că în curând vom fi din nou împreună cu toţii.

Despre autor

Michael Phillips şi-a început distinsa carieră de scriitor în anii 1970. La începutul anilor 1980, eforturile sale de a readuce în atenţia publicului lucrările romancierului victorian George MacDonald i-au adus recunoaşterea internaţională. Phillips este considerat unul dintre cei mai competenţi experţi din lume în opera autorului scoţian, atribuindu-i-se totodată meritul de a fi reînnoit interesul cititorilor de pretutindeni faţă de scrierile acestuia. După redactarea şi republicarea lucrărilor lui MacDonald în colaborare cu editura Bethany House Publishers, Phillips şi-a început propria carieră de scriitor. Cărţile sale, care s-au bucurat de elogiile publicului şi ale criticilor literari deopotrivă, au fost traduse în opt limbi şi s-au vândut în peste şase milioane de exemplare. În prezent, mulţi recunosc în el pe urmaşul literar al scriitorului său preferat, George MacDonald. Michael Phillips este autorul celei mai citite biografii a acestuia, intitulată *George MacDonald, Scotland's Beloved Storyteller*, precum şi directorul revistei *Leben*, o publicaţie periodică dedicată gândirii creştine cutezătoare şi moştenirii literare lăsate de MacDonald.

Michael trăieşte împreună cu soţia sa, Judy, în localitatea Eureka din statul California. Soţii Phillips petrec mult timp şi în Scoţia, unde încearcă să redeschidă apetitul publicului larg pentru opera lui MacDonald.

Alte cărţi publicate la editura Casa Cărţii

Căminul mult visat, de Lynn Austin
Când o lume întreagă ne desparte, de Lynn Austin
Dorie, fata pe care nu o iubea nimeni, de Doris VanStone şi Erwin W. Lutzer
Fiicele Evei, de Lynn Austin
Flacăra Rezistenţei, de Tracy Groot
Ironia sorţii, de Jerry B. Jenkins
Locul femeii, de Lynn Austin
În vâltoarea apelor, de Lynn Austin
Misterul fotografiei, de Beverly Lewis
O comoară nebănuită, de Tamera Alexander
O perlă în nisip, de Tessa Afshar
Pârâul Fermecat, de Lynn Austin
Perechea potrivită, de Lynn Austin
Scorpionul roşu, de Rami Kivisalo şi Marko Joensuu
Sub ocrotirea aripilor Lui, de Lynn Austin
Tărâmuri ascunse, de Lynn Austin
Tot ce ea îşi doreşte, de Lynn Austin
Un nou început, de Lynn Austin
Colecţia *Raftul clasic*:
- *Ben-Hur*, de Lewis Wallace
- *Cămaşa lui Cristos*, de Lloyd C. Douglas
- *Cetatea blestemată*, de John R. Carling
- *Coliba unchiului Tom*, de Harriet Beecher Stowe
- *Mândrie şi prejudecată*, Jane Austen
- *Quo vadis*, de Henryk Sienkiewicz

Seria *Anotimpurile inimii*, de Janette Oke (4 volume)
Seria *Cântecul Acadiei*, de Janette Oke şi T. Davis Bunn (5 volume)
Seria *Cronicile de la Fountain Creek*, de Tamera Alexander (3 volume)
Seria *Cronicile întoarcerii din exil*, de Lynn Austin
Seria *Cronicile regilor*, de Lynn Austin (5 volume)
Seria *Faptele credinţei*, de Davis Bunn şi Janette Oke (3 volume)
Seria *Focul topitorului*, de Lynn Austin (3 volume)
Seria *Învăluiţi de iubire*, de Janette Oke (8 volume)
Seria *Moştenirea din Lancaster County*, de Beverly Lewis (3 volume)
Seria *Moştenirea din prerie*, de Janette Oke (4 volume)
Seria *Plantaţia Belle Meade*, de Tamera Alexander (vol. 1 şi 2)
Seria *Secretul trandafirului*, de Michael Philips (4 volume)
Seria *Soţiile patriarhilor*, de Jill Eileen Smith (3 volume)
Seria *Soţiile regelui David*, de Jill Eileen Smith (3 volume)
Seria *Surorile Shenandoah*, de Michael Phillips (vol. 1, 2 şi 3)
Seria *Trilogia Genezei*, de Kacy Barnett-Gramckow (3 volume)
Seria *Verişoarele Carolina*, de Michael Phillip (vol. 1 şi 2)
Seria *Vestul canadian*, de Janette Oke (6 volume)

În curs de apariţie

Seria *Plantaţia Belle Meade*, de Tamera Alexander (vol. 3)

VERIȘOARELE DIN CAROLINA - 4

Un călăreț singuratic galopa ca vântul, în noapte.
Ca să nu ajungă prea târziu, nu-și putea îngădui nicio clipă de răgaz.
În joc erau viețile multora, dar și propriul său viitor.

Vântul schimbărilor sufla peste plantațiile de bumbac din Carolina... schimbări care vor zgudui viețile celor care își duc traiul la Rosewood. Katie și Mayme sunt deja femei în toată regula, iar Jeremiah este plecat la muncă în Nord. În curând, mari schimbări se vor abate peste întreaga familie de la Rosewood.

Probleme nu se ivesc doar în Sud... primejdia pândește peste tot. Katie și Mayme pornesc într-o călătorie cu trenul către Nord, spre Philadelphia, însă numai una dintre ele ajunge la destinație.

Între timp, Ku Klux Klan plănuiește să ardă din temelii plantația Rosewood, punându-i pe cei care trăiesc acolo față în față cu o decizie greu de luat: să salveze plantația sau să își scape viețile?

Va izbuti și de data aceasta familia de la Rosewood să-și apere mult iubita moșie? Sau vor fi siliți cu toții să-și ia rămas-bun de la căminul domnișoarei Katie?

Michael Phillips este un autor prolific și directorul revistei *Leben*, o publicație periodică dedicată gânditorilor creștini și moștenirii literare lăsate de George MacDonald. Portofoliul său cuprinde peste o sută de titluri, vândute în peste șase milioane de exemplare. Michael locuiește împreună cu soția sa, Judy, în localitatea Eureka din statul California.

Editura Casa Cărții
ISBN: 978-606-732-094-7
CASA CĂRȚII

www.ecasacartii.ro